

Giới thiệu Ái Phi, Trầm Không Cho Xuất Cung!

Truyện Ái Phi, Trầm Không Cho Xuất Cung! của tác giả Song Phương là câu chuyện ngôn tình cổ đại có cung đấu tranh giành quyền lực.

Một lời tiên tri thái tử phải ngủ với một nữ tử có gương mặt xấu xí thì mới tránh được kiếp tai ương, có được thiên hạ trong tay. Vì thế hoàng thượng dùng mọi cách để bắt thái tử thành thân với người đó, sau khi mọi chuyện xong xuôi nàng bị đem vào lãnh cung.

Cuộc đời nàng chỉ đến đó thôi sao, lời tiên tri có đúng hay không mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trầm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Vương Phi, Ta Không Màng.

Giờ lành đã đến thỉnh thái tử nhập môn. Thái giám khề khàng đến bên Quách Hạo Nghiên kính cẩn thông báo.

Hắn cau có đặt ly rượu trên tay xuống bàn, vòng tay đang ôm ấp nữ nhân cũng không còn khí sức mà buông lỏng. Đáng chết, bây giờ hắn lại phải đối mặt với xú nữ nhà tể tướng, cũng là người phụ nữ mà cả đám nam nhân ngoài kia không ai cần. Trớ trêu, lại chính là vương phi của hắn, cũng là người hợp mệnh thiên tử, giải trừ thiên mệnh ngán ngùi của hắn.

- Ta đã biết, người lui đi. - Hắn nặng nề đi về phía Đông cung trong ánh mắt cảm thông của đám thái giám và cung nữ bên ngoài.

Khả Giai Đình ngầu ngẩn gặm chân gà, nàng vốn chưa bao giờ thích thú chuyện tiền cung làm phi như hiện tại. Người đời nói nàng may mắn, cả mẫu thân nàng cũng vậy nhưng bản thân nàng thì chính là ép buộc, xú nữ cũng được, nam nhân không màng nàng cũng không bận tâm, cả đời một mình nàng cũng định như thế. Vậy thì vì sao lại muốn nàng lấy hắn, lấy gã đàn ông đào hoa thuộc hàng bậc nhất kinh thành, cũng là thái tử điện hạ cao cao tại thượng. Nghĩ lại mấy chuyện xảy ra trong nhà mấy ngày qua, nàng vốn nghĩ chỉ thấy trong truyện, không ngờ lại xảy ra ngay chính tại bản thân mình. Nàng vốn là đại tiểu thư nhà tể tướng, mẫu thân nàng cũng là chính thất vậy mà ngay cả miếng cơm đến miếng còn không được hưởng, cuộc sống của nàng và mẫu thân không khác gì hạng bán nông. Thế nhưng, bản thân nàng lại không ngờ, người cha đáng giận từng vứt bỏ mẹ con nàng lại quay về đây, nhận nàng làm nữ tử đồng thời cũng báo cho nàng hôn sự mà chính Hoàng Thượng ban cho. Dẫu sao mẫu thân nàng cũng đã mất, hôn sự này lại giúp hiện thực hóa ước nguyện của bà. Vậy nên, dù không đành lòng, nàng vẫn quyết định quay lại Khả gia, trở thành Vương phi của vương triều này.

Sầm

Hắn đập cửa xông vào tân phòng được trang hoàng đỏ rực, nhìn khuôn mặt nữ tử đen đúa, xấu xí thiên hạ không ai địch được. Vương phi của hắn, người giúp hắn giải trừ hoạn nạn lại đang ngồi an nhiên gặm chân gà.

Phốc. Nàng tròn tròn mắt nhìn nam tử tuấn tú bước vào phòng. Trông khuôn mặt của hắn chắc hẳn vô cùng tức giận, cũng đứng nhìn khuôn mặt bây giờ của nàng ngay cả bản thân cũng không chịu đựng nổi, hẳn là nam tử bản thích trêu hoa ghẹo nguyệt, việc khó chịu với nhan sắc nàng là lẽ đương nhiên.

- Người, người có thể ra dáng nữ nhi một chút được không? Bản thân đã xấu xí như vậy lại còn không hiểu lễ nghĩa. Bay đâu, mang nàng ta ra ngoài, sai người mời Khả phi diện kiến?

Hắn tức giận lôi cách tay nàng, trực tiếp đẩy nàng ra khỏi cung, nữ tử xấu xí như vậy bắt hắn đụng vào là điều không thể. Cái gì mà đến 25 tuổi sẽ đoán mệnh, hắn không tin, thà chết hắn không để người khác định đoạt số phận mình. Hắn cũng không tin nữ nhân xấu xí như vậy có thể tương trợ cho hắn. Hai tiểu thư Tể tướng đều trở thành phi tần của hắn. Một người xinh đẹp như hoa, mệnh danh là đại mỹ nhân chốn kinh thành, cũng là ân nhân của hắn thuở nhỏ, Khả An Tĩnh. Một người chính là nữ nhân xấu xí nhất kinh thành, cũng là vương phi của hắn, Khả Giai Đình. Trước giờ hắn chưa từng nhận mình là quân tử, bản tính hắn cũng không thuộc hàng đứng đắn. Bản thân yêu thích cái đẹp thì có gì là sai? Vì vậy mà nữ tử xinh đẹp nhất nhanh chóng trở thành phi tần của hắn, chỉ có nữ tử xấu xí kia là ngoại lệ. Hoàng a mã cũng chỉ trông ngóng đêm đầu tiên của Khả Giai Đình cùng hắn, chuyện này hẳn có thể tự định đoạt, chẳng phải chỉ cần một chút máu trên chiếc khăn uyên ương thôi sao.

Khả Giai Đình bị đẩy ra khỏi cung rồi đem nhốt vào trong một căn phòng ọp ẹp cùng một bộ y phục màu trắng. Khi cánh cửa đóng lại, nàng tươi cười đưa chiếc chân gà lên gặm tiếp. Cũng hay, chuyện này y như những gì nàng dự liệu, hắn đã chán ghét nàng.

Hắn rót rượu vào chén, bàn tay đậm màu miết theo vòng tròn miệng chén. Nữ nhân với hắn cũng chỉ là công cụ mua vui, hắn chơi bời với nữ nhân nhưng lại tin vào tình yêu, tin rằng một ngày nào đó sẽ gặp được chân mệnh thiên tử. Vì vậy, hắn sẵn sàng qua đêm với nữ tử nhưng lại không cho họ dòng giống của mình. Đối với hắn chỉ có nữ nhân mà hắn yêu thương mới có thể sinh con cho hắn.

Hắn khề nhăm mắt, đôi mắt hẹp ép lại thành một đường, lòng mày rậm cũng nhíu chặt. Hôm nay hắn thực mệt mỏi, hắn cũng không biết uống bao nhiêu rượu, vốn dĩ đêm nay hắn chỉ thiếu mỗi nữ nhân nhưng khi vừa nhìn thấy chính phi bản thân, bao nhiêu rượu ngon hắn cũng nhả ra hết. Trong đầu hắn lại nhớ đến khuôn mặt xấu xí ấy, khuôn mặt hắn càng nhăn nhó dữ tợn. Nàng ta nước da còn đen hơn mực hồ, làn da trông thấy đã không muốn chạm vào. Có lẽ trên cả khuôn mặt chỉ có đôi mắt phượng lấp lánh là đẹp nhất. Hắn chưa từng nhìn qua nữ nhân nào có đôi mắt đẹp như vậy. Nếu nàng ta không đen như thế, có lẽ đã là một mỹ nhân vạn người mê.

Khả Giai Đình đem cả hi phục coi bỏ, bàn tay cầm khăn nàng lướt qua lau toàn cơ thể. Khuôn mặt đen sạm cùng đôi bàn tay nàng cũng nhúng vào trong chậu nước, nước da non mịn trắng trong nhanh chóng phục hồi. Dưới ánh trắng nhàn nhạt, khuôn mặt xinh đẹp động nước dần hiện ra, cánh môi đỏ thắm tươi cười duyên dáng. Nàng thay cho mình bộ y phục tuyết trắng bên mình. Vẫn dĩ chỉ là bộ cánh tầm thường nhưng khi nàng khoác lên lại mang một vẻ đẹp thướt tha mê người. Nàng chống tay đặt mình lên chiếc giường ọp ẹp nơi góc phòng. Những món đồ trang sức cũng được nàng cất gọn vào trong chiếc hủ bao nhỏ nhỏ. Ngày mai nàng phải xuất cung đi cầm chúng lấy chút tiền trang trải cho cuộc sống sau này.

- Á... á... - Tiếng thét nữ nhân mê người khuấy động cả căn phòng tân hôn.

Quách Hạo Nghiền mệt mỏi rút hạ thân ra khỏi Khả An Tĩnh, bắn toàn bộ ra ga trái giường.

Nàng ta mím môi thật chặt. Thì ra lời đồn thổi trong cung hoàn toàn là đúng, thái tử không bao giờ xuất dịch trong thân thể nữ nhân. Nàng mệt mỏi nằm dựa vào gối. Hắn không thích nữ nhân ràng buộc, nàng sẽ không ép hắn, chỉ cần như vậy hắn có thể dành tình cảm cho nàng nhiều hơn một chút. Chờ đến khi hắn say đắm nàng, vị trí mẫu nghi thiên hạ không còn khó với.

Quách Hạo Nghiền mặc tạm áo ngoài rồi bước xuống, hắn vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn còn đang e thẹn trên giường, nữ nhân ngoan ngoãn như vậy hắn rất yêu thích.

Hắn sai cung nữ thay chăn nệm, chiếc khăn uyên ương cũng thấm ướt những giọt huyết lạc điểm tuyết, chiếc khăn này chính là vật phẩm mà Phụ hoàng và Thái Thái hắn trông ngóng. Giống như lời tiên tri, chỉ cần một đêm bên cô ta, những hoạn nạn trong cuộc đời hắn sẽ tan biến.

Hắn sau khi tắm tấp cũng nhanh chóng trở về điện của mình, hắn không có thói quen ngủ chung với nữ nhân sau khi giải quyết nhu cầu, hắn vẫn thích tự tại một giường hơn. Đặt mình nằm xuống nệm, hắn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn ánh trăng vàng vạc sáng trong. Trong đầu hắn lại hiện ra khuôn mặt của nữ tử xấu xí kia cùng đôi mắt mê người tuyệt đẹp. Hắn lắc mạnh đầu, cố xua đi hình dạng quái gở của nữ tử kia, hắn không muốn đêm nay gặp ác mộng.

- Người nói sao? Thái tử đẩy Vương phi vào lãnh cung. - Hoàng thượng đập bàn đứng lên, khuôn mặt tức giận bùng bùng.

- Hoàng thượng, xin người người giận. Chuyện động phòng đã suôn sẻ, hôm nay chiếc khăn uyên ương cũng đã gửi đến phủ Thái Hoàng Thái Hậu, chuyện mà nhà tiên tri đã dặn dò coi như đã hoàn tất.

Hoàng thượng lúc này mới bình ổn tâm trạng. Không phải một đêm thôi sao, bây giờ Thái tử có làm gì ta cũng không quản. Bản thân ta cũng không muốn thấy một nữ tử như vậy đi lại trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp Thích Khách, Vương Tư Lòng.

Chẳng có cuộc gặp gỡ nào là tình cờ

Mỗi cuộc gặp gỡ đều có lí do của nó

Đấy đôi khi là sự cố gắng

Đôi khi là sự trừng phạt

Hoặc là quà tặng của số phận....

.....

Năm năm sau

- Phong Tề, Phong Tề đến đấy. - Nữ nhân xôn xao khắp chợ, mỗi khi “hắn” đi qua là y như có nữ nhân nói gót theo đến.

- Người đầu đã đẹp trai còn lạnh lùng, không mê tửu sắc. Ô.. ô

Tiếng náo nhiệt xung quanh ép nàng phải đi đứng hùng hổ như nam nhân. Xuất cung nên nàng muốn cải trang một chút, ít nhất cũng khó bị phát hiện hơn. Nước da trắng nõn, đôi môi đỏ mọng, mái tóc dài buộc cao, bộ quần áo nam nhân vừa khít. Khả Giai Đình bước vội vào hiệu thuốc của Tiết An Nhiên

cũng là tí ti kết nghĩa của nàng.

- Lại đến đây. - Tiết An Nhiên bưng chỗ thuốc từ trong nhà mang ra sân phơi.

- Tí tí, tí tí không trông mong ta sao? Nhìn xem bên ngoài có bao nhiêu nữ nhân muốn ta đến nhà mà không được. - Khả Giai Đình tìm tìm đến bên cạnh ngạch cổng thuốc trong mệt.

- Đừng nghịch ngợm hôm nay lại đến đây làm gì? - Tiết An Nhiên giục nắm thuốc cong keo trong tay nàng, khuôn mặt quay ra làm bộ tức giận.

- Ta thăm mộ mẹ nên tiện qua thăm tí tí một chút. Đạo này tí tí có làm thêm chút thuốc chi ma không, đợt trước ta uống thấy sinh khí tốt hơn nhiều...- Nàng ung dung đi vào trong nhà, rót một tách trà ngồi uống.

- Ta lại quên mất, đợi ta một chút ta thu xếp đi cùng ngươi.- Tiết An Nhiên vội quay vào trong chuẩn bị đồ đạc. Mẫu thân Giai Đình đối với nàng như con ruột, bởi vậy trong tâm nàng luôn coi bà như người mẹ của mình, còn Giai Đình thì như muội muội tốt, cố gắng bảo vệ nàng ta.

Khả Giai Đình lập tức tóm tay nàng lại: “Không cần phiền như vậy, chẳng phải tí nữa sẽ có người đến khám sao, tí cứ ở lại mà chăm sóc cho bệnh nhân vẫn hơn. Bên đó, ta vẫn còn Liễu muội chuẩn bị cùng, chữa bệnh cứu người vẫn nên đặt lên hàng đầu.”

Tiết An Nhiên gói cho nàng mấy gói thuốc cùng ít hoa quả mang đi thắp hương cho nương, cũng không quên dặn lại liều thuốc cho nàng nghe. Giai Đình cảm động cầm lấy gói đồ rồi tạm biệt. Nương nàng dù là chính thất nhà tể tướng vậy mà khi mất đi, đám giỗ hằng năm một mình nàng lo liệu. Cũng may có thêm hai tí muội quen biết từ bé giúp đỡ nên năm nào nàng cũng cố gắng chuẩn bị đồ cho tươm tất nhất. Nghĩ lại cuộc đời của nương làm nàng không khỏi xót xa, đến lúc mất đi rồi mà hi vọng nàng được nhận lại vào Khả gia vẫn chưa thành, nương nàng mất mà phụ thân cũng không đến thăm một lần. Nàng thực sự ghét nam nhân, có thể đa thê bảy thiếp, trong khi đó nữ nhân lại chỉ có thể chung tình với một người. Do vậy Giai Đình luôn tự nhắc bản thân không nên để sa vào thứ tình cảm nam nữ tầm thường đó, nàng cố tình cải trang là nam, cố tình làm cho mình xấu xí để tránh phải tham gia tranh giành chốn hậu cung. Đối với nàng không gì thích hơn là tự do, bởi vậy mấy năm qua hầu như nàng ở ngoài cung, thi thoảng mới trở lại Lân cung một chút phòng trường hợp trong cung cử người đến kiểm tra. Năm năm qua nàng ngao du thiên hạ, thăm thú đó đây, cuộc đời vui vẻ tự do tự tại. Nàng cũng Liễu Ái nhỏ cô xung quanh rồi thắp hương cho nương. Liễu Ái là bạn thân của nàng, cũng là muội muội mà nàng yêu quý nhất. Khác hoàn toàn với tích cách của nàng, Liễu Ái mong manh yêu đuối, tâm hồn hết sức nhân hậu thuần khiết. Giai Đình lại thích nàng gọi mình là ca ca, ra sức chăm sóc bảo vệ nàng ấy.

- Ca ca không ở lại ăn cơm sao?- Liễu muội kéo ống tay nàng lại hỏi. Mấy khi Giai Đình về, nàng thực muốn cùng chung bữa cơm với Phong ca.

- Ta phải về cung một chuyến, đạo này trong cung kiểm hơi chặt nên ta phải về thôi. Muội nhớ khóa cửa cẩn thận, ta đi đây.- Giai Đình vỗ vai nàng rồi quay đi. Liễu Ái đưa nàng ra tận cửa, đợi bóng Phong ca khuất xa mới bước lại vào nhà.

Khả Giai Đình bước chân đều đặn trên con đường vắng vẻ, tiếng lá cây xôn xao khiến bản thân nàng hoảng sợ. Không phải chứ bây giờ là tháng cô hồn, nàng lại rất sợ ma, cũng vì nghe nhiều truyền ma quỷ nhỏ ra đường bị ma bắt đi nên bước chân càng vội vã hơn.

Khả Giai Đình bước vội vàng về phía quán trọ, chỉ cần đến đó là nàng có thể lấy ngựa rồi trở về kinh thành rồi.

- Hự....

Khả Giai Đình tò mò nhìn về phía phát ra âm thanh. Phía xa xa, từng chiếc bóng đen đỏ rạp xuống nền đất. Không phải chứ, chẳng lẽ là đánh nhau. Bước chân nàng không tự chủ mà tiến về phía trước. Đúng là đánh nhau nhưng là một đám người cùng tập kích đánh nam nhân đang đó. Trước giờ kim chi nam của nàng là bảo vệ lẽ phải, chuyện bất bình như vậy nàng không thể cho qua được.

Quách Hạo Nghiến nghiêng nhìn đám thích khách đang vây lấy mình. Đáng giận, hắn chỉ muốn đi vệ sinh một chút nào ngờ lại bị đánh lén, cả thuộc hạ cũng bị đánh đến ngất xỉu. Xem ra bọn chúng biết hắn là ai, chuyện lần này thoát ra được xem chừng rất khó. Nếu biết trước chỗ đông không mong quanh này nguy hiểm như vậy, hắn đã cho Tước thị vệ theo cùng.

- Ya... ya...

Bụp, bụp,....

Hắn cứ tóm được một tên thì những tên khác lại xông đến đánh hắn túi bụi. Vì vậy mà bản thân hắn vốn dĩ đã mệt mỏi lại không thể chống đỡ được mấy đòn đó. Hắn ngồi gục xuống nền đất, cả thân thể bị một tên xách lên.

- Các người, dừng tay. - Nàng hùng hổ chạy về phía hắn, lôi kéo bàn tay to lớn của tên thích khách đang túm chặt cổ áo nam nhân hiền lành.

- Thăng ôn này từ đâu chui ra. Bọn này, xử lí cả hai đưa cho tao.

Khả Giai Đình khề nuốt nước bọt, thậm chí rửa bản thân nhân rồi sinh sự. Nàng lo lắng nhìn mấy tên đàn ông đang tiến lại gần mình, trong đầu bỗng nhớ đến gói bột cay vừa xin được của Tiết An Nhiên. Nàng cúi xuống nói nhỏ với nam nhân đang dựa vào lòng mình:

- Nhắm mắt lại, Ta đếm đến ba thì nín thở.

Nàng không may nhìn xuống khuôn mặt của nam nhân trong lòng, trong đầu còn đang tính toán tung nắm bột trong túi như thế nào cho chuẩn. Cũng may nàng thích ăn cay nên mới xin được tí tí chỗ ớt này, nếu không nàng không biết hôm nay sẽ thế nào.

Khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử rơi vào trong cặp mắt quang màu lục thắm. Hắn say mê ngắm nhìn nữ nhân đang đỡ lấy mình. Không sai, nàng chính là nữ nhân, còn là nữ nhân rất xinh đẹp.

Nắm bột ớt bay tung trong không khí, dưới ánh trăng dát vàng, từng nắm đỏ chót tung bay rồi vây lấy bọn chúng. Tiếng ho, tiếng chửi bới vang lên không ngừng. Nàng đỡ hắn đứng dậy, tính chạy về phía nhà trọ thì một tên thích khách lao đến. Hắn vung dao làm một đường về phía nam nhân bên cạnh. Không kịp suy nghĩ, nàng lấy tay chống lấy. Con dao sắc nhọn cứa vào cổ tay nàng, vết cứa rất sâu chảy ra rất nhiều máu. May không vào động mạch, nàng còn chưa kịp định thần thì nam nhân bên cạnh đã dùng hết sức bình sinh đập ngã tên thích khách đó. Hắn vốn định quay sang nhìn nàng thì thấy nàng đã bay đi mất.

Khả Giai Đình nhìn thấy thị vệ hoàng cung chạy đến thì mới biết nam nhân mình vừa cứu là người của Hoàng thất. Nàng vội vàng đỡ hắn lại bên đường, rồi dùng khinh công bay lên. Ngộ nhớ nàng bị phát hiện xuất cung thì chết, trước hết nàng phải ngay lập tức trở về kinh thành.

Tước thị vệ lao đến bên cạnh Hoàng thượng:

- Điện Hạ, vi thần đến muộn. Người không sao chứ? Người đang chảy máu.

Tiết An Nhiên vội vàng chạy đến. Tước thị vệ gì đó ép nàng đến đây, hắn nói có người đang bị thương, đích thân nàng phải đến cứu giúp. Bản thân là nữ y sĩ giỏi nhất kinh thành, việc cứu người là cần thiết.

- Không phải máu của ta. Là của nàng ấy.

Tước thị vệ khó hiểu nhìn Hoàng Thượng:

- Người nói ai ạ?

- Mau hồi cung. - Hắn cau mày xoay bả vai bị trật khớp rồi đứng lên. Nàng ta, ta nhất định sẽ tìm ra.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Huynh, Về Rồi Sao?

Đèn lồng đỏ đang đưa trong gió lạnh. Ánh sáng nhợt nhạt cũng vì những cơn gió mà càng thêm yếu ớt. Ngõ vắng hiu quạnh không bóng người. Thi thoảng chỉ nghe thấy tiếng xào xạc của những chiếc lá khô héo rụng bên đường. Khả Giai Đình ngồi gục xuống bên đường, cánh tay áo vì máu đỏ mà dính chặt vào vết thương. Khuôn mặt xinh đẹp tái xanh, nàng xé rách cánh tay áo băng qua loa vết thương lại rồi men tường đứng lên. Nàng vốn chỉ nghĩ đây là vết thương nhỏ cũng không ngờ khi vạch ra lại thấy nhiều máu đến vậy. Có lẽ đêm nay không thể trở lại cung được, nàng chỉ có thể đến nhờ cậy tỉ tử.

.....

- Cộc... cộc... cộc.

Tiếng gõ cửa dứt quãng vọng vào trong quán thuốc vắng vẻ, Tiết An Nhiên lập tức chạy ra cửa lớn. Không phải chứ nàng mới trở về chưa lâu, còn chưa ngồi ấm chỗ lại có người tìm đến. Hôm nay là ngày gì mà lắm người bị thương quá vậy.

- Ai?

Cửa lớn vừa mở, mùi máu tanh cùng bóng hình yếu ớt đổ ập lên người nàng. Dựa vào ánh trăng, nàng dần nhìn rõ khuôn mặt người đó.

- Khả Giai Đình, người bị thương sao? Tại sao lại bị thương đến như vậy? Người đáng nên hồi cung mới phải.

Khả Giai Đình thì thào:

- Tỉ, người... chẳng phải... nên cứu người...sao?

- Người, mau vào trong.

Tiết An Nhiên dùng khăn ẩm lau qua vết thương cho nàng. Khuôn mặt bị nghi vấn bao phủ nhưng nàng vẫn cố nhìn lại, nàng biết giờ nàng ta đến sức lực để thở cũng rất khó khăn. Vết thương không sâu nhưng lại khá dài, dựa vào vết máu đông nàng cũng đoán được nàng ta bị thương chưa lâu nhưng vì cử động mạnh nên bản thân mất quá nhiều máu.

- Người nghỉ ngơi đi, ngày mai thì trả lời ta.

- Biết rồi, biết rồi. Tì từ bao giờ lại lảm lời đến vậy. Ta đang đói quá, cho ta xin chút đồ ăn đi. - Khả Giai Đình sau khi băng bó vết thương, thay một bộ y phục mới thì bản thân khoan khoái hơn hẳn, chỉ có trong bụng là không ngừng kêu vang.

- Người chờ đó, ta đi nấu cho người chút đồ ăn.

Khả Giai Đình sau khi chén sạch bát cháo thịt thì lăn quay ra ngủ, khuôn mặt xinh đẹp lấy lại được huyết sắc. Tiết An Nhiên xắn chân cho nàng rồi bước ra ngoài đóng cửa lại.

Nàng đưa mắt ngược lên trên cao, ánh trăng vàng vạc bao phủ khắp khoảng sân lớn, cơn gió lạnh mùa đông tấp từng đợt vào gò má non mịn. Bây giờ đã là canh ba, nàng cũng chẳng còn tâm trí mà đi ngủ. Chẳng bằng cứ đứng ngoài đây ngắm cảnh không phải rất tốt sao?

- Cộc... cộc... cộc...

Tiếng gõ cửa quen thuộc lại vang lên. Đúng là ông trời không muốn cho nàng nghỉ ngơi chút nào. Nàng hấp tấp chạy ra mở cửa, cửa lớn vừa hé mở nàng cũng sợ nhìn người đàn ông trước mắt.

- Huynh, về rồi sao?

...

- Tì Tì, Tì Tì, An cô nương, Nhiên tiểu thư... - Khả Giai Đình đưa tay hua hua trước mặt Tiết An Nhiên- Tì Tì làm gì mà đứng đờ đẫn đến vậy?

Tiết An Nhiên bây giờ mới lấy lại tinh thần, nàng bắt lấy cánh tay nghịch ngợm của của nàng ta.

- Càng nhìn người ta càng thấy không giống người bị thương. Thế nào giờ người nói với ta chuyện đêm qua được chưa?

Khả Giai Đình đưa trái táo lên miệng cắn một miếng lớn:

- Giúp người bị thương, tì cứ coi vậy đi.

- Đâu chỉ đơn giản vậy, nếu như vậy người chẳng phải đã được người ta cứu chữa sao? Sao lại còn có hơi sức về đây nhò và ta.

- Ha, chuyện chi có vậy, xin lỗi vì chuyện của ta không thỏa mãn được tì như mấy truyện kiếm hiệp gì đó đâu. Thôi, ta về đây, ta lo mấy cái cây trong cung không ai tưới lại héo quắt ra đấy. Bảo trọng.

Nói rồi, nàng phi nhanh mình ra ngoài cửa, không kịp cho Tiết An Nhiên kéo lại. Nàng cũng đâu bắt nàng ta kể lại tường tận đâu, một chút thôi cũng không nói. Để xem mấy hôm nữa nàng ta hết thuốc rồi vác mặt đến đây, lúc ấy còn dám vô lễ với nàng nữa không.

- Bẩm Hoàng Thượng, ngày mai đúng là ngày các sao quy tụ, vận hạn của Người trong ngày đó sẽ xuất hiện. Thỉnh an Người lập tức cho chuẩn bị đàn trừ giải và lễ vật.

Quách Hạo Nghiên dờ mắt từ chỗ tấu chương, hần khó chịu nhìn lên tên quan đại thần đứng mãi không rời:

- Chẳng phải ta cũng bảo người ta không tin vào những chuyện phi lý như vậy sao? Người mau lui đi.

- Hoàng Thượng...

- Lui mau...

- Con không chuẩn bị thì ta cũng đã chuẩn bị giúp con rồi...- Thái Hoàng Thái Hậu từ tốn bước vào bên trong. Quách Hạo Nghiên là người cháu trai mà bà yêu quý nhất. Bà không thể để hần gặp một chút rủi ro nào, một chút cũng không.

- Thái Thái.. Con đã bảo người không cần qua đây. Chuyện vận hạn chẳng phải đã trừ giải từ 5 năm trước sao? - Quách Hạo Nghiên vội vã đứng lên đỡ lấy Thái Hoàng Thái Hậu, hần biết thế nào mấy tên quan đại thần sẽ đến bẩm báo với Thái Thái nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

- Chuyện này là ta không chu toàn. Con vẫn phải làm thêm một lần giải hạn nữa. Nếu như con không đồng ý, ta quyết ở đây không đi đâu hết, không ăn gì hết.

Quách Hạo Nghiên thở dài đỡ Thái Thái ngồi xuống ghế, hần chịu thua rồi. Hể Thái Thái hần lời chuyện sức khỏe ra thì hần chẳng còn biện pháp nào khác:

- Được, ta nghe lời Thái Thái. Người bảo sao thì ta làm vậy.

- Đây là con hứa với ta rồi nhé. Được, mọi việc ngày mai để ta chuẩn bị, con chỉ việc đến dự. Ngày mai ta cũng sẽ mời cháu dâu đến.

Thái Thái quay lại đáng vẻ hoạt bát vốn có của mình, nụ cười đôn hậu rạng rỡ trên khuôn mặt.

- Cháu dâu? Bà đang nói ai vậy- Sao hẳn không nhớ là mình lại sắp tuyển thêm phi tần nữa nhỉ?

- Cháu quen rồi sao, nữ thần giải vận cho cháu đó. Người mà cháu cưới vào cửa cách đây 5 năm, con bé tên gì gì? Chờ ta nhớ xem nào? Khả... Khả gì nhỉ? Đúng rồi là “Khả Giai Đình”. Cháu còn nhớ không? Vương phi của cháu đó.

Ba tiếng “Khả Giai Đình” gọi hẳn nhớ đến đêm tân hôn năm năm trước, khuôn mặt nữ tử xấu xí lại hiện lên cùng những cử chỉ vô lễ khiến hẳn ghê tởm. Có lẽ trên cả khuôn mặt chỉ có đôi mắt là đẹp nhất, đôi mắt ấy rất giống đôi mắt của nữ tử cứu hẳn hôm trước. Đôi mắt to tròn, lấp lánh luôn ẩn hiện trong những giấc mộng của hẳn. Năm năm, hẳn cũng tò mò không biết nàng ta đã trở thành bộ dạng gì. Vương phi của trẫm, lâu quá không gặp...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tái Ngộ 2

Bình bịch, bộp bộp.

- Nhanh lên, bên kia.

- Ngươi theo ta...

Rình...loảng xoảng...

Khả Giai Đình nhắm chặt mắt tiếp tục vui đầu trong chăn ấm áp. Hôm nay sao lại ồn ào đến vậy, nàng chỉ muốn ngủ thêm một chút. Nghe âm thanh huyền ảo như vậy chắc trong cung lại tổ chức yến tiệc gì đó. Trước kia dù nàng sống trong lãnh cung nhưng không phải chuyện xảy ra bên trong nàng không biết. Hễ lần nào có sứ thần sang diện kiến hay đơn giản chỉ là các cung nữ tiến cung là y như rằng mọi thứ lại rối tung cả lên mà tất cả cũng là để vừa mắt đức “lang quân” cả đời không gặp lần hai của nàng.

- Vương phi, người đã dậy chưa ạ? – Tiếng gọi của tên thái giám truyền đến tai nàng.

Hai chữ “Vương phi” 5 năm rồi nàng không có nghe qua. Thứ nhất vì nàng đã bị đẩy vào lãnh cung, thứ bậc của nàng chắc hẳn không ai còn nhớ. Thứ hai vị trí Vương phi cũng bị truất từ khi nàng đến sống ở đây và cuối cùng là, trong Lãnh cung vốn không có ai để hành lễ với nàng. “Không có ai”, ba chữ vừa hiện lên trong tâm trí khiến nàng mở trừng mắt, cả người theo phản xạ ngồi bật dậy. Nàng không có nghe lầm, đúng là có người bên trong lãnh cung, hơn nữa còn đang gọi nàng.

Khả Giai Đình rón rén đi lại bên cửa, cố chỉnh cho bản thân không run rẩy, nàng nói với ra bên ngoài:

- Có chuyện gì mà tìm đến ta sớm như vậy?

- Bẩm Vương Phi, hôm nay là lễ trừ giải vận hạn cho Hoàng Thượng. Thái Hoàng Thái Hậu có lệnh người phải cùng tham gia. Chúng thần đến đây là để phụ người thay y phục và trang điểm.

Giai Đình nhắm đếm ngày trên đầu ngón tay. Hôm nay đúng ngày hẳn 25 tuổi, bản thân

nàng vốn không quan tâm gì tên háo sắc đó. Chẳng qua ngày cưới của nàng lại chính là sinh nhật hắn, cũng là ngày nàng chính thức tiến cung thoát khỏi cuộc sống bay nhảy tự tại. Nàng ho khẽ rồi cố hắng giọng mình xuống cho thật giống lời chủ nhân:

- Ta đã biết, người cho người đặt y phục ở đây rồi ra ngoài. Đây là lệnh của ta, nếu các người không lui thì ta quyết không đến.

Đám nô tì đưa mắt nhìn nhau rồi quay ra nhìn thái giám. Trên mặt hắn bây giờ lộ rõ sự khinh bỉ. Rõ ràng bản thân vì chút may mắn mà leo đến vị trí này, cũng chỉ được đảm đương trong một ngày rồi lập tức chuyển đến lãnh cung, như vậy mà dám cao giọng sai bảo hắn. Cũng tốt, hắn cũng không muốn hầu hạ một người phụ nữ xấu như ả. Hắn đơn đã đáp lời:

- Bẩm Vương phi, vậy chúng thần xin lui...

Nói rồi còn chưa nhận được lời chấp thuận của nàng, cả đám nô tì lần lượt nói đuôi hắn rồi khỏi lãnh cung.

Khả Giai Đình hé mở nhìn đoàn người biến mất mới thò cả mặt ra ngoài. Nàng nhìn chăm chú từng món y phục trên khay cùng những son phấn mà nàng chẳng mấy dùng qua. Chết thật, nàng lại đi thiếu một bước. Bản thân nàng từ bé cầm kiếm còn giỏi hơn cầm cọ phấn, bất ngờ tự trang điểm là y rằng nàng vẽ hê vào mặt rồi nhưng vậy không phải tốt sao, nàng cũng nên tạo bất ngờ cho “phu quân” của mình mới được. Nghĩ đến khuôn mặt tức tối của hắn ta, trên môi nàng lại nở nụ cười gian xảo. Được lắm nàng cũng tò mò hắn sau năm năm trở thành cái bộ dạng gì rồi.

Giai Đình ngồi đun cho mình một chậu nước con con. Nàng lau sạch vết thương, băng bó cẩn thận rồi bôi thuốc đen lên khuôn mặt, chỗ bàn tay, vùng cổ. Sau đó dùng son môi, phấn hồng tô khắp mặt. Ngắm nhìn khuôn mặt của mình trong gương, chính bản thân nàng cũng không nhận được cười. Năm năm trước nàng nghĩ bản thân đã xấu nhất rồi, ai ngờ ngày hôm nay nàng còn có thể xấu hơn được. Nàng nhanh chóng thay y phục rồi bước chân ra ngoài.

Đám nô tì vẫn đứng chờ nàng ở trước lãnh cung. Bộ dạng nề nếp cùng tôn nghiêm khiến nàng có chút gượng gạo. Nàng cố ép mình đi đứng, nói năng cho thật giống bề trên. Cả đám người sau khi thấy nàng ra cũng vội vã dẫn đường để nàng đến Đại điện.

-- -- --

Đại điện được trang hoàng vô cùng long lẫy. Trước kia nàng vẫn biết hắn là người xa hoa nhưng không ngờ hắn lại phô trương đến mức như vậy. Nàng lên nhìn hắn bằng con mắt khinh bỉ xong nhanh chóng cúi đầu. Năm năm qua xem chừng chúng sa đọa của hắn chưa phát huy tác dụng. Bằng chứng là hắn trông vẫn khỏe mạnh như trước kia, không đúng bây giờ phong thái của hắn

còn đĩnh đạc hơn trước. Nếu như năm năm trước không phải chính hắc đế bay nàng ra khỏi tần phòng thì có lẽ bây giờ nàng đã bị bộ dạng tuấn lãng của hắc đế mê hoặc.

Quách Hạo Nghiên đưa mắt lướt qua khuôn mặt nữ tử xấu xí nhất thiên hạ, cũng chính là “vương phi” của hắc đế. Đúng như hắc đế đoán, nàng ta ngày càng xấu hơn. Bản thân nhan sắc không bằng một nữ tử bên cạnh hắc đế, sao xứng với danh vương phi. Nàng ta đang nhìn lên hắc đế, đáng chết sau hắc đế nhìn thấy trong mắt nàng ta sự khinh bỉ. Thật là hỗn xược! Hạo Nghiên, cố chịu đựng thêm mấy canh nữa thôi, bộ dạng xấu xí như thế người sẽ không nhìn thấy nữa.

- Hồi các thần linh trên cao, Vương phi và Hoàng Thượng xin dâng chút lòng thành cầu người bình an sức khỏe, giải trừ vận hạn cho Hoàng Thượng. Bẩm Hoàng Thượng, Vương phi xin hai người cùng nhau bê lễ vật.

Ông thầy cúng sau khi đứng múa may một hồi mới chịu đi đến cuối buổi lễ. Quách Hạo Nghiên chán nản bước đến đỡ lấy mâm lễ vật đã được Thái Thái chuẩn bị cho trước.

Hắc đế đưa mắt ám chỉ Giai Đình tiến lại gần. Nàng nhìn hắc đế bằng ánh mắt khó hiểu, trong miệng bánh hồng ngâm còn chưa nhai hết đã vội vã nuốt xuống rồi chạy đến bên hắc đế đỡ lấy chiếc mâm.

- Người nên chú ý một chút đến hình tượng bản thân. Người không có hổ thẹn nhưng ta có. – Hắc đế thì thầm vào tai nàng, từng từ từng câu có sức sát thương rất lớn.

Hắc đế dám sỉ nhục ta, dám sỉ nhục ta. Thật tức chết mà, nhìn khuôn mặt đều đặn của hắc đế, bất ngờ đứng cạnh hắc đế đúng là cực hình. Giai Đình cố nén cục tức to đùng xuống, nàng cúi đầu lẳng lặng đưa tay đỡ lấy chiếc mâm.

Hạo Nghiên thấy nàng ta không đáp lại mình thì tỏ ra bức tức. Hắc đế nhìn chăm chăm vào nàng không rời nửa bước. Cánh tay nàng ta cũng rất nhỏ, nếu như không đen như vậy thì chắc cũng rất đẹp.

Con gió bất chợt thổi đến làm bay bay tà áo màu hồng sen của Giai Đình. Chỗ áo trước ngực cứ thế bị bung ra cho con gió lạnh buốt mon tron da thịt. Da thịt trắng nõn lộ ra phân nửa, nàng sợ hãi kéo áo lại, luống cuống che đi phần thân thể trắng toát mê người. Giai Đình lúng túng ngẩng lên nhìn hắc đế, sau khi bắt được tia chán ghét trong mắt hắc đế nàng mới thở khè lại tiếp tục đưa tay bưng mâm.

Hạo Nghiên nghĩ mình lại xuất hiện ảo giác nữa rồi. Vừa rồi hắc đế nhìn thấy nữ tử hắc đế mong nhớ suốt mấy ngày qua trong thân thể nữ nhân xấu xí đó và con gió vừa rồi lại làm hắc đế có ảo giác về làn da nàng ta. Hắc đế hoảng hốt nhắm mắt lại rồi mở ra nhưng lập tức hắc đế lại thấy màu đen xấu xí ấy. Khuôn mặt hắc đế lại quay về bộ dạng lãnh đạm như trước, có lẽ mấy ngày qua quá bận bịu duyệt tấu chương mà khiến bản thân nhầm lẫn.

.....

Lễ giải trừ vận hạn vừa kết thúc, Khả Giai Đình lập tức lao mình vào bàn ăn. Màu vàng óng ánh của thịt lợn khiến nàng chảy nước miếng. Không biết bao lâu rồi nàng mới được ăn thịt, cảm giác miếng thịt mỡ mềm mượt tan ra trong miệng khiến nàng không khỏi xuýt xoa. Giai Đình nhanh chóng dọn sạch tất cả đồ ăn trên bàn, sau đó lại quay sang nhóm bàn tiệc bên cạnh.

Hôm nay không chỉ có mình nàng xuất hiện, tất cả các quý phi khác đương nhiên cũng đều có mặt, mới đầu khi nàng mới đặt chân vào điện, chính bọn họ cũng quay sang nhìn nàng với ánh mắt ghê tởm nhưng lại pha chút đố kỵ. Cũng đúng, bản thân nàng xấu xí như vậy lại có thể leo lên vị trí Vương phi, lại còn được song hành cùng Hoàng thượng thực hiện nghi lễ. Nàng vốn không để ý mấy cái chuyện nhỏ nhặt như vậy vì trong lòng nàng hẳn mãi không là người đàn ông của nàng nên hẳn có sủng ái ai, nàng cũng không bận lòng. Bàn ăn đối với nàng xem ra còn cuốn hút hơn hẳn.

Quách Hạo Nghiên chốc chốc lại liếc mắt nhìn qua nữ tử đang cắm cúi vào bàn ăn trước mặt. Nàng ta vô tư chạy thẳng đến chỗ bàn ăn mà không hề hỏi han gì hắn, ngay cả một câu xin phép cũng không. Hắn cũng không rảnh rồi mà đi quản thúc nàng ta, cứ để nàng ta như vậy thì tốt hơn.

Trăng dần lên cao, ánh trăng lan tràn trên nền đất chiếu rọi mọi góc ngách. Trái ngược với khung cảnh yên tĩnh bên ngoài, trong điện vẫn tấp nập người hầu kẻ hạ, quan vua ăn uống vui vẻ. Khả Giai Đình cất lực thưởng thức sơn hào hải vị trên bàn, thật may nàng được xếp ngồi cùng với các phi tần khác. Các nàng ta, một là không thể ăn vị phải tranh nhau thu hút ánh nhìn của nam nhân kia, hai là lo sợ ăn nhiều sẽ làm cơ thể không được thanh thoát cho nên cả bàn tiệc đĩa lớn đĩa nhỏ đều do một tay nàng giải quyết. Nàng mãi ăn không để ý từ đầu yến tiệc có một ánh mắt cứ chăm chăm dõi theo mình.

- Rằm...

- Có thích khách, lập tức bảo vệ Hoàng Thượng.- Tước thị vệ rút gươm lao nhanh đến đâm thích khách, phi tần và quan lại thất kinh la hét. Trong điện một cảnh vô cùng hỗn loạn. Quách Hạo Nghiên nhướng mày khó chịu, hẳn căn bản ghét sự bất ngờ, từ bé đến lớn chưa bao giờ hắn để mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát, vậy mà hôm nay lại lo là cảnh giác để bọn thích khách đột nhập vào đây. Lo sợ ư, hai từ đó sở dĩ suốt 25 năm qua hắn chưa từng cảm nhận thậm chí còn chưa từng nghĩ đến nhưng sự việc hôm nay lại làm hắn nhớ đến vị ân nhân lần trước. Nếu như lần trước không có nàng ta, xem ra hắn đã không thể bình an ngồi trên long sàng thế này.

Nhìn thấy lưỡi kiếm lao nhanh về phía mình, Quách Hạo Nghiên nhanh chóng đứng dậy, di chuyển tránh né, rút kiếm chống trả. Thích khách cũng không quá đông, chỉ tầm hơn

chục tên, song hấn căn bản vì các ái phi đang điên cuồng la hét mà phân tâm, chống trả bằng phòng bị là chính. Khả Giai Đình hoảng sợ nhìn khung cảnh trước mắt, ai ngờ rằng ngay trong cung điện mà thích khách có thể đột nhập, quả thực không nơi đâu là an toàn bằng lãnh cung của nàng. Ngày thường một con ruồi cũng chẳng thèm ngó đến nói gì đến thích khách. Từ bé đã được học võ sư thầy trên núi, nên với nàng căn bản không thấy sợ hãi mà lại coi như kịch vui để xem, dù không muốn phải thừa nhận nhưng tên “cầu hoàng thượng” kia thật sự múa võ rất đẹp, ánh mắt nàng rời ra xa mới bắt gặp một tên thích khách đang tiến gần đến Khả phi. Trông bộ dạng kia chắc chắn là muốn dùng nàng ta làm mồi nhử để không chế hấn ta. Trước giờ ngay cả người qua đường gặp nạn nàng cũng giúp đỡ, điển hình là vụ việc lần trước đã tặng nàng vết thương phù dài nơi cánh tay. Khả phi dù sao cũng là muội muội trên danh nghĩa của nàng, nàng cũng không thể để nàng ta gặp nguy hiểm được.

- Mau chạy... - Khả Giai Đình đẩy mạnh Khả An Tịnh ra xa, tay giờ lên chống trả. Đối phương rất mạnh, hấn ta cũng không e dè việc nàng là nữ nhân mà châm trước cho nàng, hấn tung quyền vô tình đụng trúng vết thương trên cánh tay nàng. Khả Giai Đình đau đến nhăn nhó mặt mày, mồ hôi hột cũng rỉ trên trán. Nàng dùng hết sức bình sinh đập thẳng một quyền vào bụng hấn rồi tung người nhảy ra khỏi cung.

Tên thích khách rõ ràng xem thường thể lực của nàng nên không phòng vệ mà hứng trọn quyền cước của nàng. Hấn lao đảo ngã ra sau, lúc định đứng lên thì bị Tước thị vệ đập thẳng lên ngực, ép hấn không thể cự quật:

- Nói, ai sai người đến đây?

.....

-Hộc...hộc...hộc- Giai Đình vừa thở gấp vừa đưa tay áo quạt mồ hôi trên trán. Cánh tay phải vừa đưa lên, cảm giác đau nhức lại xuất hiện hành hạ nàng. Nàng nhanh chóng nói lỏng y phục, kéo vạt áo rồi nhìn vào bên trong. Vết thương nàng vừa băng bó sạch sẽ giờ lại đỏ thẫm, có lẽ miệng vết thương vì tên thích khách kia mà lại rách ra rồi. Giai Đình tiu nghỉu đun một ít nước nóng, pha ấm ấm rồi lau lại vết thương. Vừa lau nàng vừa trầm tư suy nghĩ, chỗ thuốc mà tỉ tỉ cho nàng cũng sắp hết, vết thương nàng lại quay về trạng thái như mấy hôm trước, có lẽ cần thật nhiều thuốc hơn nữa chuyện thích đột nhập vào cung đã gây kinh động đến Thái Hoàng Thái Hậu, chắc hẳn ngày mai hấn ta sẽ cho người canh phòng chặt chẽ hơn, khả năng nàng bỏ trốn ra khỏi cung là không thể. Mấy ngày nữa nàng lại phải dùng chỗ thuốc này thật tiết kiệm mới được.

Khả Giai Đình đưa tay lần mò lá bùa mẫu thân nàng đưa cho, từ khi bà mất, đêm nào trước khi đi ngủ nàng cũng mang ra xem rồi tự nói chuyện một mình như đang tâm sự

với mẫu thân vậy. Mỗi lần như vậy nàng lại cảm giác như bà vẫn còn sống và bình yên hơn, lá bùa mang lại cho nàng hơi ấm giữa lãnh cung lạnh lẽo này. Tay lần mò trong túi, không có, Khả Giai Đình hoảng hốt ngồi bật dậy, đầu mắt rồi, mắt lập tức nhìn ra ngoài cửa, không lẽ do lúc này...

Trong cung mùi máu tanh nồng đượm và xác chết nằm la liệt, mọi thứ trở lại yên bình như trạng thái vốn dĩ của nó. Quách Hạo Nghiên đắm chiều nhìn vàng trắng trên trời, lòng bất giác nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, nữ tử của hắn- vương phi xấu xí đó lại có thể đánh nhau, võ công của nàng ta quả thực không thể xem thường, rốt cục thì nàng ta là ai, tại sao hắn lại có linh cảm nữ nhân hôm trước với xú phi đó là cùng một người. Hắn khẽ thở dài, dù nghĩ thế nào cũng không thể, vương phi của hắn, cả về nhan sắc và phẩm chất đều thua xa nàng ấy, làm sao lại là cùng một người, Quách Hạo Nghiên, mày tương tư quá đậm sinh ảo mộng rồi. Hắn khẽ nhếch môi cười khổ, tầm mắt rơi xuống vườn Thượng Uyển thì bất gặp bóng dáng nữ nhân đang cúi húi tìm kiếm trong bụi cây.

- To gan, ngươi là ai mà đêm hôm dám lên vào Thượng cung...- Hắn tức giận quát lớn, tâm trạng hắn bây giờ thực bức bối, bất cứ ai đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt cũng khiến hắn thật khó chịu.

- Nô tì... nô tì...- Khả Giai Đình hoảng sợ quỳ lạy xuống, mặt cúi gằm không dám ngẩng lên, hôm nay nàng quả thật đã quá nóng vội, vừa này nhìn thấy lá bùa mà vui mừng quên mất nhìn ngắm cung cảnh xung quanh, lại để tên Hoàng Thượng này bắt gặp. Xui xẻo nhất là hiện giờ da nàng đã được tẩy rửa, bây giờ có lẽ chỉ có thể nhờ bóng đêm che đi dung mạo của nàng.

- Ngẩng lên, ta muốn ngươi ngẩng lên mà nói chuyện với ta...- Hắn không vui ra lệnh, bình thường hắn không muốn người khác nhìn mình, nhưng bản thân lại sinh lòng hiếu kỳ với nữ tử đang run rẩy trước mặt.

Khả Giai Đình run run ngẩng mặt lên, ánh trắng chạy dài trên khuôn mặt lộ dần ra làn da trắng muốt, khuôn mặt mỹ lệ đẹp tinh khiết...

- Hoàng Thượng...- giọng nữ nhân run run vang lên

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nhã Hứng

Ánh trắng nhàn nhạt chiếu sáng góc khuất trong Thượng Uyển. Con gió đông lạnh lẽo cuốn bay từng chiếc lá khô trên nền đất. Nàng ngẩng đầu lên, đưa mắt

nhìn tên nam nhân đứng khuất bóng. Hắn nheo mắt nhìn về nơi phát ra tiếng động...

- Khả phi, nàng cũng ở đây sao?- Quách Hạo Nghiên không vui quay mặt lại, ánh mắt rời khỏi thân ảnh nữ nhi đang run rẩy trên mặt đất. Hắn thực sự không ngờ có thể gặp nàng ta ở đây, vốn tưởng rằng sau chuyện vừa rồi chỉ còn lại mình hắn lưu luyến trong Đông cung vậy mà hiện tại hắn lại gặp phải hai người, lại đều là nữ nhân.

- Hoàng thượng, thần thiếp vì chuyện vừa rồi nên mất ngủ, đang đi dạo xung quanh thì nhìn thấy đèn Đông cung còn sáng mới tự ý xông vào, không biết thiếp có làm phiền bệ hạ không?- Khả An Tĩnh mỉm lễ chớp mắt, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vẫn chưa hết run rẩy đủ thấy chuyện vừa rồi đã làm nàng thất kinh đến độ nào. Từ trước tới giờ, Quách Hạo Nghiên luôn luôn chiều theo ý nàng, nàng muốn gì Hoàng thượng đều đáp ứng, hậu cung một thân nàng làm chủ, các phi tần khác đều vì vậy mà hết lời xu nịnh nàng. Vốn tưởng chỉ cần một vài năm, hắn sẽ phong nàng làm hoàng hậu, vậy mà đã 5 năm trôi qua vẫn chưa thấy có động tĩnh gì. Trong lòng nàng thực sự rối như tơ vò, lại cộng thêm sự lạnh nhạt của hắn trong thời gian gần đây khiến nàng càng thêm lo ngại đến vị trí của mình trong cung, con gái cũng có thì, nếu nàng không đẩy nhanh việc lập phi chỉ sợ có ngày hắn tìm được người ưng mắt mà lãng quên nàng, đưa nàng về làm bạn với Khả Giai Đình ngốc nghếch kia, nghĩ đến vậy cũng đủ để làm nàng hoảng sợ mà mất ăn mất ngủ mấy ngày qua rồi.

- Không sao, ta cũng đang cần người hàn thuyên. Chẳng hay vừa lúc cũng đang định qua Nam cung của nàng thì lại gặp người lạ ở đây...- nói rồi Quách Hạo Nghiên quay lưng đưa mắt nhìn xuống đất nhưng nữ nhân vừa rồi đã biến mất, chỉ còn lại trong gió mùi hương thoang thoảng chứng thực vừa rồi không phải do hắn tưởng tượng. Mắt bỗng rơi xuống chiếc túi thơm màu hồng phấn đang nằm im dưới đất, đích thị là nữ nhân, nhưng tại sao nàng ta lại chạy trốn, nàng ta thực sự đang tìm kiếm thứ gì, tại sao hắn lại có cảm giác quen thuộc đến vậy, trong lòng lại có chút tiếc nuối. Quách Hạo Nghiên cúi xuống cầm lấy chiếc túi thơm đưa lên mũi ngửi, mùi thơm rất nhẹ nhàng nhưng hắn chắc chắn đó không phải là mùi hương của phi tần hắn, hắn đắm chiêu nhìn vào chiếc túi thơm trong tay cất vào tay áo phải đến khi Khả An Tĩnh nũng nịu gọi lại hắn mới sực tỉnh, nhanh chóng

cất túi thơm vào trong tay áo, sau đó bước lên trước Khả phi cùng sóng đôi trở về Nam cung.

Khả Giai Đình đưa tay lên trước ngực thở gấp, thật may Khả An Tĩnh xuất hiện kịp thời nếu không mọi công sức nàng đổ ra bao năm qua coi như đi tong. Tốt nhất thời gian này nàng đi đâu cũng cần nên cẩn thận, đợi cho tiếng bước chân mất hẳn, Khả Giai Đình mới men theo tường trở lại lãnh cung. Xem ra đêm nay cứu nàng ta cũng thật tốt, ít nhất nàng có thể nhờ thế mà giấu đi thân phận, tiếp tục cuộc sống vui chơi rong ruổi tự do tự tại.

- Muốn tâu bệ hạ, chúng thần đã cho lục soát trong cung nhưng vẫn không tìm ra manh mối nào.- Tước thị vệ cúi đầu kính cẩn báo tin.

- Chuyện lập lễ giải hạn chỉ có người trong cung mới biết, ắt phải có nội gián vậy mà vẫn không tìm ra chút manh mối nào sao?- Quách Hạo Nghiên khó chịu nhíu mày, mắt vẫn không rời tấu chương trên tay. Nữ tử đêm hôm trước thình thoảng vẫn gọi về trong tâm trí hắn cùng mùi hương thoang thoảng mà hắn vẫn mang theo bên người. Không hiểu sao bản thân hắn lại đặc biệt yêu thích mùi hương của nữ nhân này dù trước kia, hắn rất ghét bị mùi hương nữ nhân dính lên quần áo. Chính vì vậy mà sau mỗi lần thị tẩm, hắn luôn tắm rửa trước khi rời đi. Tước thị vệ lui xuống, hắn lại nhấc chiếc túi thơm trong áo ra ngửi.

- Còn nơi nào trong Hoàng Cung chưa tra không?

- Chỉ còn mỗi lãnh cung nơi Vương phi đang sống, thần nghĩ vị trí đó cũng khó có khả năng.

.....

Đoạn đối thoại giữa hắn và Tước thị vệ lại hiện về trong tâm trí, không đúng tại sao khi ngửi mùi túi thơm này, hắn lại nghĩ đến nữ tử ở trong lãnh cung đó, hắn lập tức giấu chiếc túi thơm lại trong người, cố dồn tâm trí vào chong tấu chương trước mắt nhưng không tài nào làm được. Hắn tức giận đập tấu chương xuống bàn rồi bước ra khỏi cửa. Không được, hắn muốn đi xem một chút, đúng chỉ là muốn xem nữ nhân kia liệu có liên quan gì đến những tên thích khách hôm đó hay không, đơn giản chỉ có vậy.

Quách Hạo Nghiên tức giận nhìn vào căn phòng trống không trước mắt. Giờ thì hắn đã hiểu tâm trạng của phu quân chờ tiểu thiếp là thế nào. Vương phi

của hắn, à không ái phi của hắn lại ngang nhiên trốn khỏi hoàng cung, qua mặt hết thầy quân lính mà ra bên ngoài dạo chơi. Xem ra bản lĩnh nàng ta hẳn không thể xem thường được.

Khả Giai Đình chạy nhảy vào trong Lân cung, thật may tí ti vẫn còn ở nhà, cả đêm hôm qua nàng vì cánh tay đau đớn này mà không tài nào ngủ được, quay tới quay lui, chỉ cần cựa mình vết thương trên tay lại cảm thấy ê buốt vậy nên từ sáng sớm nàng đã một mình xuất cung đến gặp tí ti. Tiết An Nhiên nhìn vết thương của nàng mà không khỏi hoảng sợ, vết thương hôm trước chẳng phải đã được nàng băng bó cẩn thận rồi sao, tại sao bây giờ lại hở miệng và nhiễm trùng thế này. Sống với tiểu Đình từ nhỏ, nàng không phải không biết từ từ kia có bao nhiêu nghịch ngợm, từ bé đã thích leo trèo, đánh võ như con trai nhưng bù lại nàng ta lại cũng rất biết nghe lời, rõ ràng từ lần trước đã căn dặn không được vận động nặng, không được đánh võ vậy mà giờ lại để cho vết thương sưng mủ như vậy. Phận làm tí ti, bảo sao nàng không lo cho được.

- Muội vì sao lại để vết thương thành ra thế này, không biết tự lo cho bản thân, đã biết trong Lân cung người hầu kẻ hạ từ trên xuống dưới khinh thường, lỡ may nhiễm phong hàn, muội muốn ta ăn nói sao với mẫu thân của muội đây.

- Tí ti, đừng nóng giận, ta chẳng qua vì chuyện nghĩa hiệp cứu người mới bị thương, ắt hẳn mẫu thân sẽ ủng hộ, ti đừng quá lo, chẳng phải ta có sư tỉ là thầy lang nổi tiếng khắp kinh thành hay sao?- nói rồi Khả Giai Đình nũng nịu ôm lấy tay tí ti. Mặt sau khi uống thuốc cũng phần nào lấy được khí sắc hồng hào, tay cũng bớt đau hơn, quả không sai tí ti của nàng là thần y.

- Muội cầm thang thuốc này, uống ngày một lần, cơ thể suy nhược cần tĩnh dưỡng, không được vận động quá sức, nếu không nghe lời, cẩn thận lần sau không chỉ băng bó không đâu, ta sẽ trực tiếp giúp người cắt đi cánh tay này.

- Tiết An Nhiên lườm yêu mắng nữ nhân bên cạnh, nàng vốn không thể cứng nổi với tiểu yêu trước mặt.

- Đã rồi, tí ti thời gian không còn nhiều, không tiện tiếp tục hàn thuyên, đợi thời gian tới trong cung bình ổn, muội sẽ lại qua nói rõ cho ti biết mọi chuyện. Bảo trọng...- Khả Giai Đình hôn yêu lên má tí ti rồi nhanh chóng trở về cung.

Thật may sáng nay nàng ăn vận quần áo của cung nữ, mặt lại đeo khăn nên

khó mà có thể nhận

ra, mà kể cả nàng có ăn vận như bình thường thì xem ra quần áo của nàng với vải gấm của cung nữ còn thua xa một bậc. Hai tay vội mở cửa rồi lập tức khép lại. Vốn tưởng chuyện vừa rồi trong cung sẽ thất chặt an ninh vậy mà ở lãnh cung của nàng một bóng người cũng không thấy, có lẽ nàng ở đây buồn chán mà tưởng tượng quá nhiều rồi. Bỗng sau lưng truyền đến tiếng bước chân và hơi thở quen thuộc: “Vương phi của ta thật tài giỏi, tự ý xuất cung ra ngoài... Ta thật có nhã hứng muốn sang Lãnh cung thăm nàng vậy mà đợi ở đây hơn ba canh giờ mới thấy nàng xuất hiện. Nàng xem ta phải xử trí sao mới phải đây...” - Quách Hạo Nghiên nói xong lại thấy bản thân thật nực cười.

từ trước đến nay hắn chưa bao giờ nói với nữ nhân nào nhiều lời đến vậy, cũng chưa từng nếm trải cảm giác chờ đợi là thế nào. Vậy mà vì nữ tử này hắn hết lần này đến lần khác phá bỏ nguyên tắc của mình.

Khả Giai Đình hoảng sợ quỳ xuống, mặt cúi gầm, có cho nàng mười lá gan cũng không thể giúp nàng xoa dịu cảm giác sợ sệt bây giờ. 5 năm qua, nàng vốn dĩ đã không ở trong mắt hắn, đem thành thân hắn thị tẩm ở phòng phi tần khác rồi mang khăn vải dâng lên hoàng thượng.

Trong suốt 5 năm nàng tự do tự tại, một mình sống trong lãnh cung rất thoải mái vậy mà bây giờ hắn lại xuất hiện trong cung của nàng, lại ngồi đợi nàng hơn ba canh giờ, hành động của hắn làm cho nàng vừa bất ngờ vừa sợ sệt. Hai người cứ vậy một trên một dưới im lặng, cuối cùng tay nàng vì đau không thể chống đỡ nữa, Khả Giai Đình hít một hơi sâu run rẩy đáp:

- Hoàng thượng, thần thiếp vì cảm mạo nên vừa qua ngự y một chuyến, thật tình tròng hợp hoàng thượng ghé thăm bất ngờ nên không kịp chuẩn bị.

Thần thiếp tội đáng muôn chết, mong Hoàng thượng rộng lượng bỏ qua.

Quách Hạo Nghiên nhú mày, nàng ta bị bệnh sao, trong lòng lại có tia lo lắng, vừa rồi nhìn dáng đi của nàng hắn rất mệt mỏi, cả khuôn mặt cũng trắng quá mức với bình thường. Hắn nhìn xuống, mở miệng hỏi vu vơ: “Là trẫm không tốt, thời gian qua đã không thể chăm sóc cho nàng, mau mau đứng dậy.” Tay nhẹ nhàng cầm vào tay nàng kéo lên. Khả Giai Đình cắn răng, mồ hôi trên trán rịn ra, chết tiệt tên cầu hoàng thượng trúng độc hay sao lại quan tâm đến nàng, lại còn cầm vào đúng vết thương của nàng. Ánh

mắt ngược lên nhìn nam nhân đối diện, dù ghét phải thừa nhận nhưng hôm nay nàng cũng phần nào hiểu được nỗi lòng của toàn bộ phi tần trong cung. Mắt lập tức lướt qua mặt hấn, Khả Giai Đình đưa tay cúi đầu ho sặc sụa, tay còn lại đẩy mạnh hấn ra: “Hoàng thượng, xin người cẩn thận, giữ gìn long thể, thần thiếp hiện đang mắc bệnh, sợ ảnh hưởng tới người, chỉ bằng Hoàng thượng hôm khác ghé lại.”

Quách Hạo Nghiên không vui nhìn nàng lui ra sau, bình thường nữ nhân được nam nhân quan tâm phải vui vẻ dựa vào, nàng ta lại tìm cách trốn chạy, rời xa vòng tay hấn. Nhưng những điều nàng ta nói không phải không đúng, xem chừng bây giờ cũng không thể điều tra được gì, vừa rồi trong phòng hấn cũng xem qua nhưng không thấy có gì khả nghi, có lẽ lãnh cung này không thể có nội gián được. Hấn lạnh lùng bước đến gần nữ nhân đang cúi đầu, tay nhẹ nhàng vỗ vai nói: “Thôi được vương phi của ta ắt cũng mệt rồi, nàng hãy mau nghỉ ngơi, có gì mấy hôm nữa ta sẽ lại thăm nàng. . .”- nói rồi Quách Hạo Nghiên quất áo quay lưng đi ra cửa.

Đợi cho tiếng bước chân xa dần Khả Giai Đình mới thở phào nhẹ nhõm, không phải chứ hấn còn qua nữa sao? Xem chừng thời gian tới nàng khó mà tự do như trước rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thị Tầm

Lãnh cung, giờ Ngọ.

Khả Giai Đình lần qua lần lại trên giường, không đúng đã hơn một tháng rồi, tên Cẩu Hoàng đế đó cũng chưa xuất hiện, đêm hôm đó là do nàng hay hấn mộng mị mà dọa nàng cả tháng qua không dám rời cung, luôn sống trong thấp thỏm lo âu. Tối nay đã là Trung thu, hấn không tới có nghĩa là cuộc sống của nàng lại như trước, vậy nên hay không nên xuất cung một chuyến thăm mộ mẫu thân và Liễu Ái, Giai Đình bần khoản suy nghĩ. Thật ra một tháng qua sống trong Lãnh cung quả thật rất tẻ nhạt, thi thoảng An Nhiên tí ti cũng ghé qua chơi trò chuyện với nàng nhưng bản thân Khả Giai Đình từ nhỏ thích tự do tự tại, nay lại quay đi quẩn lại trong cung mãi khiến nàng sống dờ chết dờ. Vốn dĩ từ trước đến nay đã không có hảo cảm với hấn, nay vì chuyện này nàng xem hấn chính là khắc tinh, tốt nhất sau này gặp nên tránh xa một chút, chôn Hậu cung lắm điều thị phi này, nàng không muốn chen vào, càng không muốn mình như bao nữ nhân khác vì tranh giành nam nhân mà đa mưu quỷ kế, giết hại lẫn nhau. Nếu sau này có cơ hội, nàng chắc chắn sẽ tìm mọi cách để ra ngoài, tuổi xuân của nàng không thể suốt ngày quanh quẩn trong Lãnh cung này được.

Chuẩn bị hành trang đầy đủ cùng chút tiền phòng thân, Khả Giai Đình vui vẻ cầm túi xuất hành. Thật may hôm nay trời khá đẹp, nàng cũng nên rời kinh thành sớm một chút, biết đâu chốc nữa có thể mua ít bánh ngọt làm quà cho muội muội và tí ti. Khả Giai Đình nhẹ nhàng khép cửa lại, lao nhanh ra ngoài để lại sau lưng khung cảnh hiu quạnh đúng như cái tên của nó: “Lãnh cung”.

Đông cung

- Bên ngoài có gì mà ồn ào vậy? - Quách Hạo Nghiên khó chịu nhíu mày, hấn đã lâu không được ngủ ngon giấc, cả tháng qua bên Tây thành mất mùa liên miên, dân chúng khổ cực, hấn cùng quan thần phải một tay thu xếp, lấy ngân khố quốc gia phân phát cho dân nghèo lại thêm bên phía Đông nước Chu đang rình rập chuẩn bị chiến sự làm hấn ngày nào cũng bận rộn việc triều chính, căn bản không còn tâm trí mà quan tâm tới bất cứ cái gì.

- Bẩm Hoàng thượng, đêm nay là Trung thu, các cung nữ đang trang trí lại cung điện, Hoàng Thái Hậu có cần dặn tối nay mời người đến qua Nghi cung cùng người thường trà trò chuyện. Chắc hẳn tối nay sẽ rất náo nhiệt...- tên thái giám bên cạnh kính cẩn đáp.

Quách Hạo Nghiên vẫn tiếp tục duy trì trạng thái im lặng, hẳn căn bản quá rõ nội dung của cuộc nói chuyện, chắc chắn Hoàng Thái Hậu muốn lập Hoàng Hậu cho hắn, dù sao người tuổi cũng đã cao muốn có chất bế bồng mà 5 năm qua các phi tần kể cả người được hắn sủng nhất- Khả phi cũng không thấy có động tĩnh gì. Nhưng hắn vẫn chưa muốn lập hậu, trước kia hắn muốn như Hoàng A Mã, Hoàng Hậu đích thị là người mà ăn ái mộ nhưng bây giờ tuy hắn đã thực sự động tâm một người nhưng ngay cả thân thể nàng ta hắn còn không rõ, bản thân lại tự thuyết phục tiếp tục chờ đợi. Vừa nghĩ đến đây, trong đầu lại xuất hiện nữ nhân xấu xí kia, hắn nhanh chóng gạt đi suy nghĩ quái gở trong đầu. Đêm trung thu năm nay Thái Hoàng Thái Hậu chắc hẳn sẽ tổ chức rất long trọng, các phi tần của hắn cũng sẽ xuất hiện với những trang phục long lẫy nhất. Hắn cũng đến lúc cần tham gia rồi.

- Lí công công, sao ta không thấy Khả phi đâu? – Hắn gọi khẽ công công đang đứng bên cạnh.

Lí công công làm bộ khó hiểu, chẳng phải Khả phi đang ngồi đối diện với Hoàng thượng sao? Sao Hoàng thượng lại hỏi câu kì quặc vậy.

Hắn đọc được nét băn khoăn trong mắt công công, khẽ hắng giọng hắn lần nữa thì thầm vào tai công công: “ Ý ta là Vương phi, Khả Giai Đình.”

- Dạ bẩm, Vương phi hôm nay xin phép vắng mặt ạ. Nghe nói vương phi đang cảm mạo, không tiện đến góp vui, cũng sợ lây bệnh cho Hoàng thượng nên không thể đến.

Hắn nghe không sót một từ của công công. Đôi mày kiếm khẽ nhú lại, không phải chứ nàng ta vẫn dĩ không dễ dàng ốm đau như vậy.

- Tí tí, mười đến rồi này... tí tí... đâu rồi, cửa vẫn mở mà.- Khả Giai Đình vui vẻ cầm túi bánh bước vào. Trung thu năm nay rất vui, trong kinh thành mọi người nô nức chuẩn bị cho lễ thả đèn. Nàng phải đứng hơn một canh giờ mới mua được bánh Trung thu mà tí tí và muội muội thích ăn. Cầm hai túi bánh lớn trên tay mà nàng không giấu khỏi tự hào, may mà nàng nhanh tay không thì tên nam nhân bên cạnh đã mua mất. Dù sao cũng là trung thu, ít nhất nàng cũng phải có chút quà cho Liễu Ái và An Nhiên chứ.

- Nàng thực sự vẫn còn giận ta sao? Ta dù rất bận nhưng vẫn cố gắng mua quà cho nàng, hà cớ gì lại đối xử với ta như vậy?- Nam nhân cao lớn đứng quay lưng về phía Khả Giai Đình không vui cầm tay An Nhiên nói. Nhưng trái ngược với hạnh động thân mật của nam nhân đó, Tiết An Nhiên lại trả lời bằng giọng lạnh lùng, tay cũng tự ý rút về: “ Tiết An Nhiên ta được công tử bớt chút thời gian ghé thăm thật vô cùng cảm kích, chuyện gì cần nói cũng đã nói rồi, mời công tử về cho...”

Nam nhân đó vẫn không chịu từ bỏ, chủ động bước đến ôm lấy nữ nhân hắn mong nhớ ngày đêm, tại sao nàng luôn như vậy, luôn lạnh lùng với hắn nhưng hắn không làm sao buông bỏ được. Chỉ cần nàng đợi hắn, hắn nhất định cho nàng hưởng vinh hoa phú quý, nàng sẽ không phải cực khổ làm công việc này nữa. Giọng nói trở nên ôn nhu hơn: “ An Nhiên, đợi ta, đợi ta có được không?”

- Người, buông ta ra..., buông ta ra ...- Tiết An Nhiên tức giận giằng co. Muốn dùng sức để đẩy hắn ra nhưng không thể xê xích tí nào.

- Nhiên Nhiên, nàng có khách sao.- Khả Giai Đình chủ động phá tan bầu không khí bên trong, nếu nàng không vào kịp không biết hắn đã làm gì tí tí của nàng rồi.

- Người là ai? Tại sao lại vào đây?- nam nhân đối diện tức giận quát lớn, chỉ tay về phía tên tiểu tử đối diện.

- Ta... ta là thanh mai trúc mã với vị tiểu thư này, mong huynh tự trọng một chút bỏ tay nàng ấy ra không đừng trách ta không khách khí.- Khả Giai Đình mỉm cười tiến lại gần. Thật may hôm nay nàng có cái trang thành nam nhân, không ngờ cũng có lúc bộ dạng này của nàng có thể giúp được tí tí.

- Người... thôi được, An Nhiên ta có chuyện phải đi gấp... khi nào xong ta sẽ lại thăm nàng.- nói rồi hắn nhanh chóng đi mất. Khả Giai Đình khó hiểu nhìn theo anh mắt của tí tí. Rõ ràng miệng đuổi người ta đi vậy mà lại dùng ánh mắt đó sao? Chắc chắn quan hệ của tí với nam nhân vừa rồi không bình thường.

- Sao muội lại nhìn ta như vậy?- Tiết An Nhiên vội thu ánh mắt quay sang hỏi.

- Hắn là ai? Tại sao lại đến đây làm phiền tí?- Khả Giai Đình tò mò đáp, thực sự từ trước đến nay chưa từng thấy tí tí nhìn tên nam nhân nào lâu như vậy, trong ánh mắt có chút xao động, ắt hẳn người này chiếm một vị trí quan trọng trong lòng tí tí.

- Không phải chuyện của muội, sao nào, lại tự ý xuất cung sao? Nha đầu này, lỡ bị Hoàng thượng phát hiện ra thì sao?- Tiết An Nhiên nhanh chóng chuyển đề tài, dù sao cũng chưa phải thời cơ thích hợp để nàng nói cho muội muội chuyện này. Tốt hơn để một thời gian nữa hẵng nói.

- Hức, lại giấu muội... thôi, không chấp tí tí nữa, xem này ta mang gì cho tí- bánh Trung thu Hương Lan nổi tiếng kinh thành đây. Sao nào, xúc động sao?- Khả Giai Đình vui vẻ đưa túi bánh lên, dù sao tí tí cũng không muốn nói, nàng cũng không muốn bắt ép. Hôm nay là Trung thu, đã tự ý xuất cung, nàng nên vui vẻ mới phải, không nên vì mấy chuyện này làm ảnh hưởng đến buổi đi chơi hôm nay.

Đối diện

- Hoàng thượng, người không khỏe sao? – Khả phi không vui nhìn nam nhân trước mặt. Rõ ràng hôm nay nàng đã cố ăn mặc thật đẹp vậy mà Hoàng thượng không nhìn nàng lấy một lần, tâm tư lại đang đặt ở chỗ khác.

- Không có, có ái phi của trẫm ở bên sao trẫm có thể không khỏe được. Khả phi, nàng rót cho trẫm ly rượu đi- Quách Hạo Nghiên dùng ly rượu che đi tâm trạng ngổn ngang trong lòng. Chết tiệt, sao hắn lại nhớ đến nữ nhân kia, tại sao hắn đã sai người báo tin mà nàng ta không xuất hiện. Vương phi, nàng

được lắm hôm nay trăm sẽ cho nàng biết làm trái ý vua là như thế nào.

- Để thần thiếp rót rượu cho chàng.- Khả An Tĩnh dịu dàng cầm bình rượu lên, ánh mắt có chút xao động. Bình rượu này đã được pha xuân được, Hoàng thái hậu nóng vội có chất, thật không khó để kéo người về phe mình.

- Lí công công... đưa ta... về... Thượng cung.- Quách Hạo Nghiên đứng dậy, đầu óc bỗng cảm thấy choáng váng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp. Bàn thân hần đến phát âm cũng gấp không ít khó khăn. Chết tiệt, sao hần lại uống nhiều như vậy, chẳng lẽ buồn phiền vì nữ nhân kia sao? Không có khả năng, nhưng cơ thể hần thực sự rất mệt mỏi, cả thân dưới nóng ra như lửa thiêu, tốt nhất yến tiệc cũng nên dừng lại, hần thực sự muốn nghỉ ngơi rồi.

- Bẩm Hoàng thượng, Khả phi vừa đi có căn dặn đợi người ở Đông cung, liệu người có muốn ghé qua một chút.- Lí công công kính cẩn cúi đáp. Hần thực sự không muốn nhiều lời như vậy nhưng Hoàng thái hậu đã ra chỉ thị, hần chỉ sợ không làm tròn bổn phận thì có mười cái đầu hần cũng không giữ được.

- Hôm nay trăm không khỏe, người sai người báo lại với Khả phi. Chúng ta đi...- Quách Hạo Nghiên chậm rãi quay lưng bước chân vô định. Đêm nay trăng thanh gió mát nhưng sao lòng hần lại có chút xốn xang. Hằng năm hần luôn cùng nữ nhân uống rượu ngắm cảnh nhưng sao đêm nay lại thấy trong lòng rối bời, có chút gì đó cô đơn lạc lõng- xúc cảm mà từ rất lâu rồi hần vốn nghĩ không có trong tâm trí mình.

Vút... Bịch...

Âm thanh khác lạ dồn ánh mắt vô định của hần tập trung lên cái bóng vừa rơi mình xuống nền đất. Cái bóng đen lộn vài vòng trên đất rồi lao vun vút lên phía trước. Người này xem ra thân thủ không tồi, lại thêm cách đi lại chắc hẳn rất tinh tường Hoàng cung. Đáng lẽ lúc như vậy hần sẽ cho người kêu binh lính đến tóm tên thích khách này lại nhưng trong tâm trí hần lại nhận ra người đó là một nữ nhân, bản thân lại sinh lòng hiếu kì. Bàn chân thôi thúc hần đuổi theo bóng đen vừa nẩy, sâu trong tâm can hần có một sức mạnh như đang nhấn nhủ hần tiếp tục đuổi theo như có một điều bí mật mà hần sắp tìm ra.

Lí công công vội vàng đuổi theo Hoàng thượng. Rõ ràng vừa rồi người còn kêu mệt mỏi, ấy vậy mà giờ lại chạy thoăn thoắt về phía trước khiến lão già như hần thật mệt nhọc. Hần vừa chạy vừa gọi với theo:

- Hoàng Thượng, người đi đâu thế ạ? Thân thể người không tốt nên nghỉ ngơi sớm. Hoàng thượng... Hoàng thượng...

- Hoàng thượng... Hoàng thượng... Á.

Lí công công không để ý phía trước mà lao thẳng mắt vào tấm lưng rắn chắc. Hần e dè cúi đầu chờ lệnh của Hoàng Thượng. Hoàng thượng dừng chân ở đây. Không có lẽ...

- Lí công công... Truyền lệnh. Hôm nay trăm thị tẩm ở đây... - Không sai như những gì hần dự đoán, cái bóng đen không ai khác chính là Vương phi của hần, Khả Giai Đình. Nàng ta đích thị lại trốn ra ngoài vui chơi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trăm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Mưa

Kẹt...

- Quách Hạo Nghiên lặng lẽ đẩy cánh cửa gỗ tòi tàn chắn ngang khung cảnh xa hoa bên ngoài và quang cảnh điêu tàn bên trong. Mùi không khí ẩm thấp cũng bụi bặm dội vào khiến hần khó chịu. Hần chậm rãi bước chân vào bên trong, dùng ánh mắt ra lệnh cho thái giám cùng đám nô tì đứng ngoài cửa. Lành cung im ắng không một tiếng động, buốt lạnh y như cái tên của nó. Trước kia mỗi khi hần đến thị tẩm ở các cung phi luôn có cung nữ cùng phi tần ra đón tận cửa, khung cảnh chung quanh cũng đầy ắp hoa thơm trái ngọt, mùi hương nữ nhân chứ không bụi bặm và lạnh lẽo như vậy. Từng đợt gió lạnh chạy dọc vào phổi khiến hần thêm tỉnh táo đôi chút. Cũng đúng, mỗi lần hần đến thị tẩm đều báo trước, lần này hần đến đây dù mang danh thị tẩm nhưng hần vốn đầu định làm gì xú nữ đó. Nhưng, nếu như vậy, mục đích hần đến đây là gì? Chẳng lẽ lại như tướng phu quân canh chừng nương tử. Bước chân hần dừng lại trước cửa chính Lành cung. Đắn đo một lúc cuối cùng hần cũng đẩy cửa bước vào...

- Choang...- Khả An Tĩnh đánh rớt chén trà trên tay. Khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà trở nên nhăn nhó. – Nói lại, người vừa mới nói gì?

- Khởi... khởi... khởi bẩm nương nương. Nô tì vừa nghe được tin Hoàng Thượng đến lành cung để... để... thị tẩm ạ... Khả An Tĩnh tức giận xô vờ nắm thức ăn nóng hổi trên bàn. Đáng giận, mọi thứ nàng ta cất công chuẩn bị lại dâng lên tận miệng cho con tiện nhân đó.

- Tiểu Liên, người mau chuẩn bị cho bốn cung chút điểm tâm – Khả An Tĩnh phất áo đứng dậy, không được nàng không thể để đêm nay trôi qua như vậy, công sức nàng bỏ ra phải được đền đáp xứng đáng. -----

- Nương nương, người muốn đi đâu?

- Lành cung.- Khả An Tĩnh yên vị ngồi trong xe, môi khẽ nhếch lên cười giảo hoạt, Khả Giai Đình xem cô làm cách nào để tranh giành với bốn cung, cô

muốn chơi bốn cung sẽ chơi với cô đến cùng. Quách Hạo Nghiên nhìn xung quanh phòng, quả thật quá khác xa với khuê phòng của phi tần hân, hôm nay hân mới có dịp quan sát kĩ lưỡng, đồ vật rất đơn giản thậm chí có chút sơ sài, không hương đàn, không trang trí, căn phòng thậm chí so với phòng của cung nữ còn thua xa. Xem ra thời gian qua nàng ta sống trong đây cũng không thoải mái gì. Tiếng róc rách nước chảy thôi thúc bước chân của hân, Quách Hạo Nghiên tiến gần đến cánh cửa đang khép hờ, bàn tay không tự chủ đưa tay chạm vào cánh cửa.

- Kết.ét...ét...

- Hoàng Thượng, người cũng ở đây sao?- Khả An Tĩnh cố tình nâng cao tông giọng, thật sự muốn nàng ta có thể nghe thấy, khuôn mặt tỏ ra bất ngờ, nàng bất ngờ vì không những nam nhân của nàng thực sự ở trong Lân cung mà chàng ấy còn đang định xem trộm xú nữ đó tắm. Có cho nàng nằm mơ cũng không nghĩ có ngày ả ta trở thành đối thủ của mình, hôm nay một lần nữa chứng thực Hoàng thượng đối với nàng ta không còn như trước.

- Khả phi, nàng cũng ở đây?- Quách Hạo Nghiên quay lại nở nụ cười nhạt.

- Thần thiếp mang chút điểm tâm cho ti tỉ, dù sao cũng là đêm trung thu, không ngờ lại gặp Hoàng thượng ở đây. Khả Giai Đình đang tắm bỗng nghe thấy hai từ “hoàng thượng” thì cứng đờ cả người, không phải chứ đêm hôm sao hân lại qua đây, hân thực sự muốn tìm gì ở đây. Giọng nói vừa này đích thị là của nữ nhân, đã từ bao giờ Lân cung của nàng trở thành nơi thị tẩm của hân cùng phi tần, tên nam nhân này, thật đáng ghê tởm. Khả Giai Đình nhanh chóng mặc quần áo, may mắn nàng vừa đi xin thêm ô thang bên ti tỉ, bây giờ vừa hay có thể sử dụng luôn, dù gì cũng là đêm trung thu, nàng cũng nên nhanh ra tiếp đón họ rồi mời về để nghỉ ngơi, quả thật một ngày ngao du thiên hạ khiến cả cơ thể nàng rã rời, có lẽ có thể đặt đầu ngủ đấy rồi.

- Thần thiếp tham kiến hoàng thượng... Khả phi, Trung thu vui vẻ.- Khả Giai Đình mỉm cười vui vẻ tiếp đón hai vị khách quý, thật không ngờ cũng có ngày tiểu muội hữu danh vô thực mang điểm tâm mời nàng, cùng nàng chia sẻ đêm trăng tươi đẹp như vậy. Quách Hạo Nghiên đắm chiêu như vẫn còn lạc trong suy nghĩ của chính mình, đôi quang mâu nửa bước không dời trên khuôn mặt nữ tử vừa bước ra từ sau cánh cửa.

- Ti tỉ, ti đừng khách sáo như vậy. Đêm thanh gió mát muội chỉ muốn cùng ti hảo chuyện trò, hảo vui vẻ.- Khả An Tĩnh nhẹ nhàng đến bên Khả Giai Đình, đưa tay kéo nàng đứng thẳng, khuôn mặt động lòng người cũng nở nụ cười xinh đẹp. Khả Giai Đình cố nặn trên khuôn mặt mình một nụ cười. Khả An Tĩnh, muội muội của nàng diễn xuất cũng quá giỏi. Người ngoài không biết nhìn vào còn nghĩ hai tỉ muội nàng rất hòa thuận, rất thân thiết. Được, nàng ta đã muốn diễn nàng cũng sẽ diễn cùng nàng ta.

- Hoàng Thượng... Hoàng Thượng...

- Khả An Tĩnh nũng nịu nắm lấy cánh tay Quách Hạo Nghiên, cơ thể cũng thuận thể mà dựa vào. Bộ ngực đầy đặn không ngừng ma sát nơi cánh tay. Nàng không tin thứ thuốc đó không hiệu nghiệm, đặc biệt là với người khó nhẹn như hân. Có lẽ là chưa có chất xúc tác phù hợp, đặc biệt lại gặp phải loại “nhân sắc” như vậy nên bản thân chàng mới không có phản ứng. Quách Hạo Nghiên nheo mắt nhìn nữ nhân vừa mới xuất hiện. Trong thâm tâm hân thấy có thứ gì đó không đúng nhưng bản thân lại không tài nào phát giác được cái không đúng đó là thứ gì. Tập trung suy nghĩ khiến hân không còn để ý sự xuất hiện của người thứ ba trong căn phòng. Phải đến khi trên cánh tay tiếp xúc với một cổ ấm áp mềm mại hân mới quay ra, nhìn lại nữ nhân trong lòng. Hân lại nghĩ ngợi lung tung rồi, nữ tử xấu xí như vậy thì có gì đặc biệt để hân lưu tâm.

- Hai nàng cứ ở lại hân thuyền đi, trẩm hôm nay có chút không khỏe. Lí công công, hỏi Thượng cung. Khả An Tĩnh thấy hân vừa đứng dậy thì lập tức cũng đứng lên. Nếu không có hân thì thà chết nàng cũng không ở lại nơi lạnh lẽo tối tăm này.

- Vậy, muội muội cùng không làm phiền ti tỉ nữa. Ti tỉ nghỉ ngơi, hôm khác muội lại đến chơi. Vậy, muội muội xin cáo lui. – Nói rồi nàng lập tức đến bên cạnh Quách Hạo Nghiên, sóng vai cùng hân bước ra cửa. Khả Giai Đình bây giờ mới nói lòng cả cơ thể. Nàng nhanh chóng ăn nốt chỗ điểm tâm rồi buông mình xuống giường lớn. Hôm nay xem chút nữa là bị hân nhìn ra rồi. Nàng cũng phải cảm ơn muội muội “tốt bụng” của mình. Nếu hôm nay nàng ta không ghé thăm không biết còn xảy ra chuyện gì nữa. -- --

- - Lí công công, người đưa Khả phi hồi phủ đi - Quách Hạo Nghiên vừa bước ra khỏi cửa Lân cung thì nay lập tức quay lưng, truyền lệnh cho thái giám. Lí công công kính cẩn cúi đầu: “Tuân lệnh Hoàng Thượng... Nương Nương, mời người hồi phủ.” - Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần thiếp hôm nay rất muốn được hầu hạ người... Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... - Khả An Tĩnh cố gắng gọi với theo nhưng đáp lại nàng chỉ là bóng lưng lạnh lẽo. Nàng bức tức gạt chân bước dưới nền đá rồi hăm hực quay người trở về Nam Nghi cung. Quách Hạo Nghiên lặng lẽ bước đi trong cung vắng. Hôm nay hân thực sự muốn bản thân có chút thời gian riêng tư. Từ đêm trăng gặp nữ tử kia đến bây giờ, hân chưa từng thị tẩm, hân cũng không ngờ bản thân mình lại nhìn được lâu như vậy. Ngay cả hôm nay, giây phút hân cảm nhận cơ thể mềm mại của nữ nhân một giây phút trong tâm trí hân lại nhớ đến nữ tử đó. Chính vì vậy mà hân kiên quyết ép mình nhìn xuống. Hân truyền kệnh đưa nàng về còn bản thân mình thì đi lại khắp hoàng cung. Mùi hơi ẩm quẩn quýt theo cơn gió man mác mùa thu. Gió bắt đầu mạnh hơn cây cối cũng ngã nghiêng theo từng đợt gió. Mưa rơi ào ào trước hiên, thổi bay hơi lạnh vào trong Lân cung. Khả Giai Đình nhàu mày co ro cả cơ thể trong chăn mỏng. Mùa đông, có lẽ cũng sắp đến rồi. Cộc... cộc... cộc Cộc..... cộc Cộc..... Tiếng gõ cửa đứt quãng ngày một yếu dần vọng vào trong phòng chính. Từng âm thanh như nhát búa liên tục gõ ong ong vào đầu nàng. Giai Đình làm mọi cách nhưng không tài nào ngăn được âm thanh quái dị đó truyền đến tai mình. Nàng nhăn nhó lao ra cánh cửa. Vừa đặt lưng chưa lâu đã bị phá đám, Nàng phải dạy cho tên phá đám này một bài học mới được.

- Ai, ai dám đêm hôm khuya khoắt quấy rầy bốn cung... Người... á... tránh ra.- Ngần vịn lấy nàng cũng không ngờ, tên phá đám, người đến tìm nàng giữa đêm thu khuya khoắt này lại chính là người vừa rời Lân cung cách đây không lâu, Quách Hạo Nghiên. Cả cơ thể to lớn của hân đổ ập lên cơ thể nàng, nàng lúng túng cố giữ cho cả hai cùng đứng thẳng.

- Hoàng Thượng, thần thiếp thất lễ, xin người tha tội. Hoàng thượng... Hoàng thượng, người bị sao vậy? Mau truyền thái... Khi nàng phóng tầm mắt ra khoảng sân trống không của Lân cung thì chữ y cuối cùng cũng bị nàng nuốt lại. Hân ấy vậy mà đến đây một mình. Nàng phải làm sao đây? Quách Hạo Nghiên khẽ cử động cơ thể để tìm tư thế thoải mái, mùi hương nhàn nhạt dễ chịu vẫn vương trên mũi khiến hân không ngừng dựa sâu hơn vào cơ thể ấm áp trước mặt. Hai tay đang buông thõng cũng vòng ra sau ôm chặt lấy nàng. Khả Giai Đình bị tên nam nhân xấu xa kia ôm lại thì vô cùng hoảng hốt. Nàng khẽ cựa quậy để đẩy hân ra kết quả hân càng ôm chặt hơn, lại còn không ngừng hít hà trên cơ thể nàng. Tên xấu xa, đến lúc này mà cũng còn ăn đậu hũ người khác được. Chờ một chút, Sao người hân nóng như vậy? Không có lẽ hân ốm sao? Khả Giai Đình khó khăn đưa hân nằm xuống giường.

Đêm nay nàng lại không được ngủ rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trăm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chăm Sóc Hoàng Thượng

Lạnh, lạnh quá... Máu thân... máu thân... đừng để nhi thân ở lại... máu thân- Quách Hạo Nghiên vừa nói mớ lại khóc rống lên. Khả Giai Đình vừa đi lấy chậu nước ấm, bắt gặp bộ dạng của hắn không khỏi mỉm cười. Không ngờ Quách Hạo Nghiên bưng bưng khí thế như vậy lại có thể kêu khóc đòi mẹ mà không kiêng dè. Nàng nhẹ nhàng đặt chậu nước xuống rồi ngồi xuống bên cạnh hắn. Bàn tay xinh đẹp gượng gạo đặt lên trán hắn. Số hắn cũng quá đen đui rồi, bị ôm lại vào Lãnh cung của nàng, chưa kể không thể gọi được thái y, bản thân nàng trước giờ bản thân còn lo không xong. Cảm xúc ấm nóng truyền đến bàn tay làm nàng sững sốt. Hắn, thực ốm không nhẹ, cả cơ thể lẫn khuôn mặt đều nóng bừng, không biết hắn đã dầm mưa bao lâu rồi nữa. Cảm giác mềm mềm mát mát khiến hắn dễ chịu hơn đôi chút, đôi mày đang nhíu chặt cũng dần ra, hắn trẻ con cọ má vào tay nàng để tận hưởng sâu hơn xúc cảm tuyệt vời đó. Khả Giai Đình nhẹ nhàng lấy tay ra khỏi trán hắn, nghe thấy tiếng hắn rên hừ hừ như kẻ phản kháng rồi sau đó lại im lặng thờ, hắn ngủ cũng rất khó nhọc, mồ hôi trên trán rịn ra không ít. Nàng để đặt lau người cho hắn, nàng nhớ máu thân nàng từng nói, khi bị cảm mạo nhất quyết phải lau hết mồ hôi lạnh trên người nếu không bệnh sẽ càng thêm nặng. Đáng lẽ nàng và hắn không quan hệ, hắn ốm đau nàng cũng không muốn quản nhưng hắn lại chọn đến đứng lãnh cung của nàng để ốm với đau, nếu nàng không chăm sóc hắn, chỉ sợ hắn có mệnh hệ gì thì bản thân nàng không tránh khỏi liên lụy. Trang phục nam nhi nàng cũng không quá xa lạ, việc cởi bỏ chúng với nàng chỉ là việc cón con nhưng... cơ thể nam nhân... à không là cơ thể nam nhân hoàn mĩ thì đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến gần như vậy nên không khỏi tim đập tay run. Tay cầm khăn ấm cũng phát lạnh, nàng cố trấn tĩnh cho bản thân rồi đặt khăn ấm xuống cơ thể hắn. Lập tức một luồng hơi nóng truyền từ cơ thể hắn qua khăn rồi lên đến tận hai má nàng. Nàng ngại ngừng lau mạnh cơ thể rắn chắc của hắn. Sau hơn cả tiếng đồng hồ cuối cùng nàng cũng hoàn thành xong nhiệm vụ, nàng cài lại áo rồi xắn chân quanh người cho hắn.

- Ngủ đi, ta đến mệt với ngươi. Lần sau có ốm đau thì nhìn rõ cung rồi hẵng sang. Ta chăm sóc bản thân cũng đủ mệt mỏi rồi. – Nói rồi nàng bưng chậu nước ra bên ngoài. Trời thu lạnh lẽo cộng thêm cơn mưa vừa rồi càng khiến không khí có phần buốt giá hơn. Đến lần thứ hai nàng trở lại phòng, tên nam nhân vô duyên vô cớ xuất hiện trong phòng nàng giờ đã ngoan ngoãn ngủ. Nàng quét mắt một lượt mà không tìm được chỗ nào ấm áp để nằm xuống. Cuối cùng nàng nảy ra một ý, chân rón rén đến bên giường ngồi xuống.

- Ngươi, nghiêm cấm không được vượt sang bên này- Vừa nói nàng vừa xen gối vào giữa. – Ngươi có mà nằm, cũng chịu thôi ai bảo ngươi bắt ta đến lãnh cung tội tày chỉ có mỗi chiếc giường, mà ta là nữ nhân đương nhiên là phải nằm giường, ta đã không chê vậy...

- Lúc này mắt nàng lại nhìn xuống tên nam nhân vừa bị nàng dồn vào góc, hắn có vẻ cũng không kêu ca gì. Vậy, nàng cũng nên yên lặng đi ngủ thôi. Khả Giai Đình kê lại gối rồi đặt mình nằm xuống, đêm trung thu năm nay thật dài. -- --

- Bỏ ra, bỏ ra... nặng chết mà...

- Quách Hạo Nghiên bực bội đẩy khúc gỗ đang đè chặt bụng hắn. Cơ thể đau nhức làm hắn khó chịu. Bao lâu rồi hắn chưa bị cảm như vậy, cũng rất lâu rồi hắn chưa mơ lại giấc mơ đó. Không hiểu sao lần này giấc mơ ấy lại xuất hiện, nhưng khác với những lần trước, hắn không bị tỉnh giấc cho đến lúc bóng dáng mẫu thân hắn biến mất. Lần này hắn yên ổn ngủ đến tận bây giờ. Nhìn sắc trời bên ngoài chắc khuya lắm rồi, chuyện hắn đang ở đâu bản thân rất rõ, cả chuyện chủ nhân của cái chân vô phép tắc đó là ai hắn cũng biết nốt. Cũng coi như là lần động phòng đầu tiên của hắn với nàng ta rồi, hắn liếc mắt nhìn sang nữ tử đang ngủ say sưa bên cạnh. Đúng là không biết trời đất gì cả, hàng nghìn năm cùng giường với nam nhân, lại còn dám cả gác chân lên người hắn. Hắn cũng chưa nhìn thấy tướng ngũ nào xấu xí như vậy, hắn đúng là điên rồi, tự dưng lại đến tận đây để nằm ở cái chốn tội tày này, lại còn bị hành hạ bởi nhan sắc của nữ tử bên cạnh. Đang mãi suy nghĩ hắn không để ý đến cái cuộn tròn tròn ở đầu giường thân thiện lao vào ôm lấy hắn. Giờ thì hắn hối hận rồi, đáng lẽ hắn không nên nhắc cái gối kê ở giữa ra.

- Lạnh chết ta mà. Đúng là tên đáng...ghét. Quách Hạo Nghiên bực tức gỡ bàn tay của nàng ta ra nhưng khi hai tay vừa chạm vào nhau, hắn mới nhận ra bàn tay nàng ta lạnh biết bao nhiêu. Dù sao nàng ta cũng đã chăm sóc hắn, lại nhường hết cả chăn cho hắn nằm, một chút chuyện như vậy coi như trả ơn đi. Những tia nắng đầu tiên lọt vào qua khe cửa sổ. Khả Giai Đình nhắm mắt cố dập tắt đi tia nắng đang quấy rầy nàng kia nhưng có cố nhắm đến bao nhiêu vẫn bị những tia nắng kia làm cho tỉnh giấc. Nàng ti hí mắt nhìn, cái bóng mờ ảo trước mắt dần hiện ra rồi rõ hẳn.

- Á..... Khả Giai Đình ngã bật giữa ra đằng sau, ngã xuống nền đất lạnh. Con đau vẫn chưa thấm vào đâu so với sự kinh hoàng của nàng. Chẳng phải nàng đã đặt gối ở giữa rồi sao, thế thì vì sao khi tỉnh lại nàng lại nằm trong lòng hắn, còn mạng cái bộ dạng phu thê ân ái thức giấc trên cùng một giường nữa. “Khả Giai Đình, mày lại gây họa rồi...” – vừa lồm cồm bò dậy nàng vừa đưa tay ra xoa cái lưng vừa tiếp đất đến đau đớn. Khả Giai Đình rón rén bước ra khỏi cửa rồi khép cửa lại. Khi cánh cửa vừa đóng lại, tên nam nhân nằm trên giường cũng mở mắt, môi hắn bất giác nhếch lên thành nụ cười. Nàng ta cũng thật thú vị.

- Điên rồi, điên rồi... dù hắn có đẹp đến mấy cũng không được làm như vậy mới phải chứ. – Khả Giai Đình vừa mắng vừa tấp nước vào mặt. Từng vòng tròn trên mặt nước cứ theo tay nàng mà tỏa dần ra xung quanh, mặt nước phản chiếu phong cảnh trắng xóa một màu tuyết. Nàng cứ liên tục múc nước tấp vào mặt cho đến khi cả hai tay cùng da mặt đều buốt cóng mới chịu dừng lại. Từng vòng tròn trên nước ít dần, ít dần, quang cảnh bên ngoài cùng hình bóng của nam nhân dần hiện lên trên mặt nước. Khả Giai Đình chăm chú nhìn rõ trên hình ảnh phản chiếu trên nước, khuôn mặt hắn cùng nụ cười yêu nghiệt hiện ra ngày càng rõ ràng, nàng hốt hoảng quay lưng hành lễ.

- Thần thiếp... thần thiếp... tham... kiến... hoàng thượng. Hoàng thượng có gì sai bảo ạ?- Đúng là hồ đồ, sao nàng lại quên mất hắn vẫn còn ngủ trong

phòng. Không biết hắn đã đứng đây bao lâu rồi, liệu có nghe thấy những lời nàng vừa nói hay không. Hắn vẫn duy trì im lặng, chỉ nhìn nàng với ánh mắt hiểu kì rồi lẳng lặng quay lưng bước ra cửa lớn. Thấy bóng lưng hắn vừa khuất sau cửa lớn, Khả Giai Đình mới bình ổn được hô hấp, nàng tức giận khoa chân múa tay:

- Đúng là xui xẻo mới phải hầu hạ người. Người thử tìm đến đây lần nữa xem, ta sẽ...

- Ta sẽ làm gì? – Quách Hạo Nghiên thình lình xuất hiện sau lưng nàng, nụ cười trên khóe môi vẫn chưa buông xuống. Hắn vốn là để quên ngọc bội ở lãnh cung nên mới quay lại, không ngờ lại được chứng kiến màn vô lễ của nàng ta. Đúng như hắn suy đoán, nàng ta vốn không hề nhát nhẽ như vẻ ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Oan Gia Ngõ Hẹp

Khả Giai Đình bị giọng nói nam nhân làm cho hoảng sợ, nàng hốt hoảng quay lại đằng sau, vừa lúc ấy Quách Hạo Nghiên cũng cúi đầu xuống, đôi môi bạc vô tình chạm nhẹ vào môi nàng.

Đôi mắt nâu tròn của nàng trợn lên kinh hãi nhìn tên nam nhân trước mắt. Không phải chứ, hắn cứ thế cướp đi nụ hôn đầu của nàng, nàng lập tức đưa tay đẩy hắn ra xa nhưng không ngờ trái với vẻ hoảng hốt của nàng, hắn lại tỏ ra rất bình tĩnh, hai tay hắn vòng ra ôm chặt lấy eo nàng, khuôn mặt xem chừng rất hưởng thụ.

Quách Hạo Nghiên không ngờ mùi vị của nàng ta lại ngon đến vậy, đáng chết là hắn lại không nỡ buông nàng ra. Một giây lát khi đôi quang mâu của hắn nhìn thấy đôi mắt trong trẻo ấy, hắn lại cứ ngỡ nữ nhân mà hắn tìm kiếm suốt mấy tháng qua đang đứng trước mắt hắn. Chính vì những hư ảo đó mà hai tay hắn càng siết chặt, hắn không muốn lỡ mất hình bóng nàng ta thêm nữa.

- Muốn tâu Hoàng thượng... - Lý công công hốt hoảng chạy vào trong lãnh cung. Khuôn mặt già nua bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Hoàng thượng trước kia luôn yêu thích những nữ nhân xinh đẹp, hậu cung của người cũng toàn những tú nữ nhà quyền quý nhưng bây giờ trước mặt hắn, Hoàng thượng lại chủ động hôn môi với nữ nhân xấu xí nhất kinh thành, chuyện này ai nghe cũng đều hoảng sợ nữa là hắn lại được chứng kiến tận mắt. Chẳng lẽ lại đúng như những gì mấy ti nữ hay xì xào gần đây, Hoàng thượng lại thay đổi khẩu vị rồi.

Đến lúc này hắn mới gượng gạo buông nàng ra, hắn quay lại nhìn Lý công công, bộ dạng dường như oán trách nhiều hơn là sượng sùng.

- Có chuyện gì vậy? – Quách Hạo Nghiên quay trở lại với dáng điệu cao ngạo trước đó, khuôn mặt hắn lạnh tanh như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Bẩm Hoàng thượng, Thái hoàng thái hậu bị ngã trong điện. – Lý công công quay lại dáng vẻ phục tùng, hắn nhanh nhẹn bẩm báo. Chuyện của chủ nhân, hắn tốt nhất không nên nhiều chuyện.

- Lập tức đến điện Nghi Loan. – Nói rồi hắn vội vã rời đi. Bỏ lại đằng sau nữ nhân vẫn còn đang ngây ngất trước nụ hôn vừa rồi.

Khả Giai Đình đứng ngay người trước sân cho đến khi chiếc lá khô vô ý tấp vào mặt nàng, thần trí của nàng mới quay lại. Nàng đưa đôi tay lạnh buốt lên vuốt hai má nóng bừng: “Tất cả chỉ là phản ứng cơ thể, nàng không phải có cảm tình với hắn, chắc chỉ có vậy, à không chắc chắn là vậy.”

Điện Nghi Loan.

- Hoàng nãi nãi, thân thể người không sao chứ?

- Không, rất không tốt. Chắc là ta sắp đi gặp tổ tiên rồi. Ôi cái thân già ta, ta còn chưa được gặp mặt chất đích tôn về với suối vàng biết làm sao ăn nói với Tiên hoàng.

Quách Hạo Nghiên nghe vậy thì biết ngay nội tổ mẫu của hắn lại bày trò để ép hắn sinh con, hắn thờ dãi trò chuyện một chút với nãi nãi rồi tìm cớ cáo lui. Chuyện nói dối hắn đã quyết đến khi tìm được người phù hợp, nhưng bây giờ có lẽ thái thái của hắn không đợi được nữa rồi. Thật trớ trêu khi hắn tìm được người phù hợp lại không thể gặp lại nàng nữa. Quách Hạo Nghiên đưa tầm mắt nhìn ra phía chân trời, mảng trời u tịch như chính tâm trạng cô đơn của hắn vậy. Thử tình cảm này, hắn cũng nên buông bỏ rồi, nếu đã không phải là nàng ấy thì có con với ai cũng đâu còn quan trọng. Thái hoàng thái hậu tuổi cũng đã cao chi bằng nên sớm hoàn thành nốt tâm nguyện cho nãi nãi của hắn.

Thuốc quán...

- Người làm sao lại ngồi đờ đẫn ở đây? Chẳng phải ta bảo người ngồi gom thuốc lá giúp ta sao? – Tiết An Nhiên ngồi vờ nhìn “nam tử” đang ngồi thẫn thờ trên bậc thang.

Khả Giai Đình đang ngẩn ngơ lập tức lấy lại tinh thần, hai má bắt gặp nóng lên, bộ dạng như thể làm chuyện xấu bị ai bắt được.

- Ta đâu có, ta không có làm sao hết. Ti đừng có suy diễn. – Khả Giai Đình lập tức phản ứng, không phải rõ ràng đến thế chứ. Tinh lại đi Khả Giai Đình, mày cứ liên tục nhớ đến lần chẳng may đó làm gì, tất cả chỉ là vô tình thôi, hấn cũng không bận tâm mày còn để ý cái nỗi gì.

Tiết An Nhiên neho hai mắt phượng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt còn đang sượng sùng của nữ nhân trước mặt. Nàng biết Khả Giai Đình đã lâu, nàng ta chắc chắn là có chuyện đang giấu nàng nhưng nàng cũng biết, Giai Đình rất cố chấp, một khi nàng ta muốn kể còn không thì không ai moi được thông tin của nàng ta. - Ta vốn đâu có suy diễn gì. Ngươi, chẳng hay có tật giật mình. – Tiết An Nhiên tìm tìm châm chọc Khả Giai Đình.

- Ta.. ta.. đương nhiên không có. Nam nhân thì có gì mà phải giật mình, ti đừng đùa nữa, mau lấy giúp ta thuốc đen đi.

- Nam nhân cái gì mà nam nhân, ta chưa từng thấy nam nhân đỏ mặt a. Ngươi đừng quên lần này qua đây cũng là để xem vết thương lần trước nữa. Dù ngươi đã có phu quân đi chẳng nữa cũng là cơ thể nữ nhân, không thể xem thường vết thương đó được. Nhất là những vết sẹo sâu như vậy. Da người vốn rất đều màu, lại còn trắng toát như ngọc sứ, trước kia mầu thân từng nâng niu biết bao nhiêu ấy vậy mà giờ ngươi xem. – Tiết An Nhiên lại tiếp tục bài ca giáo huấn phận nữ nhi làm Khả Giai Đình chán ngấy.

- Thôi được rồi, được rồi, ti xem ta chẳng phải rất khỏe mạnh rồi sao. Chỗ vết thương cũng đã lành rồi chỉ còn một vết mờ mờ thôi. - Nói rồi, Khả Giai Đình thân nhiên vạch áo để lộ bờ vai mảnh khảnh trắng toát mê người, chỉ tay vào chỗ vết thương nơi bắp tay.

Tiết An Nhiên nhanh nhẹn giúp nàng ta kéo áo lên. Đúng là hành xử theo nam nhân thành thói rồi, ban ngày ban mặt cũng dám vạch áo ra được. Nói đến nước da của Giai Đình nàng không khỏi ghen tị, nàng ta từ bé nghịch ngợm, nếu tất cả chỗ sẹo đó vẫn còn chắc hẳn nàng ta đã không xinh đẹp như bây giờ. Vốn dĩ trời sinh nàng ta làn da vừa trắng lại vừa phục hồi rất tốt chính vì thế mà sẹo lớn sẹo nhỏ đều không cánh mà bay mất. Tiết An Nhiên lấy cho nàng thêm chút thuốc xức để nhanh chóng mờ sẹo rồi mới chịu cho nàng đi.

Khả Giai Đình trước khi đi vẫn không quên cảm râm vị ti ti này mấy câu, nhiều lúc nàng lại nghĩ Tiết An Nhiên không chỉ là ti ti của nàng mà có lẽ còn đóng vai trò như mẫu thân nàng nữa. Nếu không có ti ti bên cạnh chắc hẳn nàng đã chẳng dễ dàng gì sinh sống trên cái đất thành đô xa lạ thiếu tình người này.

- Tiểu đệ, cho ta nốt chỗ màn thầu này đi. – Khả Giai Đình dùng chân bên quán bánh còn nghi ngút khói trắng. Mùa đông lạnh như này chẳng có gì tuyệt vời bằng những chiếc màn thầu nóng hổi.

- Lão Tam, gói ta hai chiếc màn thầu. – Một giọng nam nhân từ xa vọng đến.

Chủ quán đang thoăn thoắt gói màn thầu cho Giai Đình thì khựng lại, ngượng ngùng nhìn Giai Đình.

- Vị công tử, thật ngại quá. Hai chiếc màn thầu này nhường lại cho Hàn công tử được không?

- Sao lại có thể như vậy? Rõ ràng là ta đến trước, bánh cũng gọi trước hà có gì phải nhường cho người khác. – Khả Giai Đình tức giận nhìn nam nhân trước mặt, khi ánh mắt nàng vừa quét qua dung nhan tuấn kiệt của hấn thì lập tức nhớ ra. Chính là hấn, người hôm trước tranh bánh Trung thu với nàng. Dù nàng đã tặng hấn một đấm rồi ôm bánh chạy mất nhưng bánh lần đó cùng là nàng gọi trước. Xem ra hấn luôn đi giành ăn với nàng, nhìn khuôn mặt có đến nổi nào đâu mà.

Hấn cũng không kiêng dè mà nhìn lại nàng, hai mày nhíu chặt hơn như đang tìm kiếm một đáp án. Sau đó khuôn mặt hấn dần dần dần ra, hấn lập tức tóm lấy cổ tay nàng, nụ cười trên mặt càng lúc càng xán lạn:

- Là ngươi tên tiểu tử thôi. Người đã đánh ta hôm nọ.

Trên mặt nàng hiện lên hắc tuyến, không phải hấn yếu ớt đến vậy chứ. Chẳng lẽ muốn trả thù nàng. Khả Giai Đình cố làm bộ bất ngờ, nàng vùng tay mình ra khỏi tay hấn:

- Huynh nhận nhầm người rồi, ta với huynh là lần đầu gặp mặt. – Nói rồi, nàng nhanh chóng lên ra đằng sau chuẩn bị bỏ chạy thì bị hấn quàng vai bá cổ.

- Sao có thể? Trí nhớ của Hàn công tử ta rất tốt. Bánh trung thu Hương Lan... thật không tài nào quên được mùi vị của hôm ấy, bánh không những không mua được, mất lại bị ngươi làm cho bầm tím khiến ta cả tuần không thể ra khỏi phủ. Ngươi muốn chịu trách nhiệm sao đây?

- Ha ha, ha ha,... hoa... hoa... công tử thật vui tính nha. Ta thật sự không nhớ ra, chúng ta thật cực kì có duyên nha... - Khả Giai Đình mặt trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng nhưng vẫn cố gắng hắng giọng thật tự nhiên. Nàng chắc chắn hôm nay không xong với hấn, chuyện này ngày càng phức tạp đây. Nếu không phải hôm trước hấn ăn nói phách lối, ngang nhiên cầm mất túi bánh nàng phải cất công đứng đợi hơn một canh giờ lại còn gọi nàng là tên đàn thì nàng cũng không tăng xông đấm hấn một cái thâm mắt.

Hàn Đông Quân vui vẻ nắm lấy tay tên tiểu tử trước mặt, tầm vóc thật sự rất nhỏ bé nhưng không ngờ lại có thể mạnh tay đến vậy. Khuôn mặt hấn cha sinh mẹ đẻ chưa ai dám động vào vậy mà lại bị tên nhóc này làm cho bầm tím, hôm nay coi như ông trời có mắt giúp hấn báo thù chuyện khi trước đi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trung Hòa Điện

Huỳnh này, này, không thể buông ta ra được sao?

– Khả Giai Đình vận vẹo cả cơ thể, hai tay cũng liên tục giằng co với cánh tay đang buộc chặt vào cổ nàng của hắn.

Sao nào, ta vốn dĩ thân thù không tốt bằng người, chỉ có chiều cao là hơn người. Nếu ta buông ra người có đảm bảo không bỏ chạy không?

Hàn Đông Quân vừa cười vừa siết chặt tay hơn. Hắn không hiểu vì sao bản thân lại vì chút chuyện nhỏ này mà gây sự với tên tiểu đệ đó. Trước kia hắn vốn không thích kết thân với ai, đặc biệt là bằng hữu, hắn chẳng có nhiều, ngoài tên nam nhân đó ra.

Hàn Đông Quân luôn nghĩ hắn thà dành thời gian đến thanh lâu với mỹ nữ và tửu ca còn hơn đi kết giao bằng hữu. Khả Giai Đình đưa tay lên làm giả tuyên thệ: – Tathê là không bỏ chạy.

Người buông ra, thật khó thở. Hàn Đông Quân nheo mắt, cánh tay cũng làm bộ buông lỏng, giọng hắn cố ý kéo dài: – Người ơi... thật đấy chứ?

– Thật... thật mà, buông ra đi. Ta sắp tắt thở rồi đây này. – Haha... Có quý mới tin người. Chúng ta đi nào đừng mất thời gian nữa. – Nói rồi hắn vừa lôi kéo nàng đi theo. Khả Giai Đình khóc không ra nước mắt, nàng buộc phải chạy theo hắn để tránh cái cổ nàng không bị rách ra.

Đến khi cái tên hoa hoa công tử chịu dừng lại thì cổ nàng cũng đã ê ẩm. Nàng quay sang định nạt nộ hắn để thỏa hết bực dọc nhưng chưa kịp nói nửa câu thì lại tiếp tục bị hắn lôi xềnh xệch vào bên trong. Chưa bao giờ nàng lại mong muốn mình cao thêm như vậy.

Thì ra thân thù tốt cũng không bằng có chiều cao vượt trội. Đến lần thứ hai hắn buông nàng ra thì đồng thời cũng ép nàng ngồi xuống. Không lẽ hắn muốn mời nàng ăn cơm, hắn không tốt vậy chứ? –

Tiểu đệ, cho một bình rượu. Sao nào chẳng lẽ ta không được mời người ăn cơm – Nói rồi hắn tỉ mỉ rót nước cho nàng, cũng tiện tay chuẩn bị đĩa và thìa cho nàng. Không hiểu sao hắn đặc biệt thích chăm sóc tên tiểu tử này, nhìn nhất cử nhất động của hắn thật thú vị. Khi tiểu đệ mang bình rượu ra: “ Công tử, hai ngài dùng món gì ạ?”

Hàn Đông Quân phát tay áo ý bảo tên tiểu đệ đi vào bên trong, xong đâu hắn say sưa rót rượu cho nàng. Khả Giai Đình ngạc nhiên hỏi hắn:

Sao người không gọi món vậy?” nàng vốn rất dỗi nhất là khi bước vào quán cơm ngon nhất kinh thành này. – Ta còn một bằng hữu đang trên đường đến. Người không ngại cũng chúng ta dùng bữa chứ. Khả Giai Đình vớt cho hắn một ánh nhìn khinh miệt, rõ ràng là công tử mà không hết giành ăn với nàng giờ lại tiết kiệm ghép nàng dùng chung cơm với bạn hắn. Nàng bỗng có cảm giác hoảng sợ vô cớ, mồ hôi trên trán bỗng không ngừng rỉ ra. Đây rõ ràng là điềm không lành. –

Vậy, ta đi vệ sinh một chút. Người cứ ngồi đây đi. – Nói rồi nàng lom khom đứng dậy. – Người, có chỗ nào không khỏe sao? – Hàn Đông Quân mất đi ý niệm nàng sẽ bỏ trốn, hắn lo lắng nhìn mồ hôi trên trán nàng, còn nhất quyết muốn đi theo nhưng bị nàng ngăn lại. Hắn ta sao dễ dàng thân thiết với người lạ đến vậy?

Hắn không ngại nhưng nàng ngại, dù sao bị nam nhân đụng chạm lâu như vậy đối với nàng cũng lần đầu nhưng tâm trạng nàng lại không thẹn thùng mà thay vào đó là sự chật vật trong từng bước đi.

Cổ nàng cũng bị sái mất rồi. Đến lúc Khả Giai Đình quay lại, chỗ ngồi của nàng đã bị một tên nam nhân cướp mất. Hắn ta có lẽ là bạn của tên hoa công tử đó, nhìn mặt hắn ta rất quen.

Không, hắn đích thị là người quen của nàng. Bước chân của nàng đang nhanh bỗng chậm lại. Ba bước, hai bước, một bước, hai chân nàng đứng chân chân tại chỗ.

– Người xem, mời Hoàng thượng đến chỉ uống rượu suông thôi sao?

– Tavốn là muốn ăn trước, ai bảo người đến muộn. Ta có ý tốt đợi người lại bị người xuyên tạc. – Tên hoa công tử cầm bình rượu rót vào ly cho hắn.

Quách Hạo Nghiên đưa mắt nhìn lên bàn. Ánh mắt dừng lại trên chõng bát có ba chiếc.

– Xem ra người không chỉ mời có mình ta. Sao nào, lại một cô nương nào đây?

– Haha... Ta đâu có đại mang nữ nhân đến trước mặt người. Là một tên tiểu đệ mất sữa vô cùng thú vị, thân thù so với người cũng không tồi nha. Ta chắc chắn người sẽ thích hắn ta. – Hắn dừng lại nhắm một ngụm rượu rồi nói tiếp: Nói qua chuyện của người đi, nghe nói cách đây không lâu người vì hành đến núi Hoa Sơn bị thích khách tấn công. Không sao chứ?

– Hờithừa ta sao có thể bị làm sao, chẳng qua bản thân không mất mát gì nhưng lại bỏ lỡ người mà ta luôn tìm kiếm... – Trong mắt Quách Hạo Nghiên ánh lên tia buồn khổ, hắn cầm chén rượu lên uống sạch.

Từng từ từng chữ lọt vào tai nàng càng khiến nàng thêm hoảng sợ. Hắn, chính hắn là người hôm đó nàng đã cứu, không, không thể nào...

Bước chân nàng chuyển chậm, đứng lại, rồi lập tức quay chân bỏ chạy. Nàng thà chết cũng không muốn hắn phát hiện ra mình. Lúc này Hàn Đông Quân

đang ngoi quay lưng về phía nàng nên vốn không nhận ra bộ dạng đang bỏ trốn phía sau hần.

Đến lúc Khả Giai Đình quay trở lại Hoàng cung bản thân vẫn còn rối loạn. Tất cả những chuyện xảy ra như một thước phim quay chậm, chuyện 5 năm trước nàng tìm mọi cách trốn tránh hần thế nào, 5 năm sau nàng và hần không hẹn mà lại gặp, nàng còn vô tình trở thành ân nhân mà hần đang tìm kiếm. Con người Quách Hạo Nghiên cũng thật nguy hiểm, nàng đã nguy trang kỹ như vậy sao hần vẫn nhìn rathân phận nữ nhi của nàng. Còn tên hoa công tử họ Hàn kia nữa, thì ra cũng là bản thân nỗi khổ của hần. Mọi chuyện ngày càng phức tạp hơn khi có quá nhiều người xung quanh nàng liên quan đến tên nam nhân này, nàng nên cất lực tránh xa hần, tránh xa cả tên họ Hàn đó nữa. Nam nhân, thật phiền phức!

- Sao hần ta cũng chưa trở lại nhỉ? – Hần Đông Quân cau mày dáo dác nhìn về phía tên tiểu đệ rồi đi. Không phải chứ trông bộ dạng cậu ta cũng không phải bệnh nặng lắm. Hay là có chuyện gì rồi. Hần quay sang định báo với tên nam nhân ngồi đối diện thì mới phát hiện hần ta cũng không khá hơn. Không biết là có chuyện gì mà hần lại uống nhiều đến vậy, miệng còn không ngừng cười khổ. - Người, ngoan ngoan ngồi đây, ta đi tìm tên tiểu tử kia. – Nói rồi hần phát áo đi hời tên tiểu đệ đang rót rượu.

- Công tử Hàn, vị công tử đó đi về rồi. Tôi tận mắt nhìn thấy công tử đó bước chân ra khỏi quán mà. Bộ dạng vô cùng hoảng sợ như bị ma đuổi vậy. – Tiểu đệ thật thà thuật lại tất cả cho hần nghe.

Quách Hạo Nghiên liên tục cau mày khi nghe toàn bộ câu chuyện, hần khẽ thở dài thần thờ tiếc nuối, lâu lắm hần mới cảm giác có hứng thú kết giao như vậy, thật đáng tiếc!

Lúc hần quay trở lại bàn thì Quách Hạo Nghiên đã uống say không còn biết trời đất gì nữa. Hần còn không ngừng nghe nga hát một câu gì đó không rõ lời, bộ dạng vô cùng bất tài. Hần Đông Quân chán nản lờ hần dậy, đúng là rừng mờ hần mới gọi hần ta ra đây. Giờ lại phải vác hần về tạm phủ của mình vậy.

Khả Giai Đình tỉ mỉ cất gọn chỗ thuốc vào trong ngăn tủ. Nàng chán nản nhìn ra giếng nước trước sân. Mùa đông năm nay lạnh quá, nước trong giếng nước đã đóng băng hết, nước uống nàng còn chẳng có nói gì đến chuyện tắm giặt. Khả Giai Đình lẩm nhẩm tính số ngày mình chưa tắm rửa rồi cười khúc khích, nàng xem ra theo đúng như An ti từng nói, ngày càng giống nam nhân. Nàng bỗng nhớ đến lời dặn của ti ti, loại thuốc đen này nếu không rửa mặt sạch thì không giữ được lâu, nghĩ vậy nàng đành đánh liều vào cung trộm ít nước uống rồi tắm giặt một hồi. Lúc trở về lãnh cung nàng chợt nhớ tới tin tức mà nàng nghe được: hôm nay hoàng thượng sẽ không ở trong cung, chuyện này chính bên Hàn phủ báo về. Nghĩ bực mình nàng chỉ còn có thể đến Trung Hòa Điện thôi. Đúng là ông trời giúp nàng.

Trung Hòa điện vốn nổi tiếng với suối nước nóng tự nhiên. Nghe đồn trong đợt công nạp vừa rồi, nước Tề đã công nạp cho Hoàng thượng một loại đá rất quý có khả năng giữ nhiệt cực tốt. Quách Hạo Nghiên thấy vậy lập tức xây nên suối nước này, ngày ngày cung nữ luôn đem những hòn đá này đi nung rồi thả xuống dòng nước. Khả Giai Đình ngắm nhìn làn khói hư ảo bốc lên trên cao trong lòng không khỏi cảm thán sự xa xỉ của phu quân nàng.

Dòng nước lượn lờ trong vắt, làn sương mỏng manh khẽ chạm lên gò má nàng, đôi mắt nàng lấp lánh, gò má trắng mịn hiện lên tầng ửng hồng, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên. Nàng nhanh chóng cúi bỏ vớ vẩn trên người để hòa mình vào dòng nước ấm. Làn nước trong veo ôm lấy cơ thể hoàn mỹ, mái tóc đen dài được nàng vắn lên cao, hơi nước làm tóc mai nàng ẩm ướt dính chặt lên khuôn mặt. Máu đen đối lập với màu trắng trông càng mê người. Khả Giai Đình mãi mê tưới nước lên cơ thể mình, khuôn mặt trắng trẻo cũng không ngừng ngập lặn trong làn nước nóng. Nàng khúc khích mãi miết với những trò nghịch ngợm của bản thân không hề để ý đến bóng hình người đang dần dần tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Chiến Tranh

Bóng hình đang dần dần tiến vào bỗng dừng lại như sững sờ với khung cảnh trước mắt. Nét bất ngờ pha chút tức giận đan xen, làn hơi nước mờ ảo như có như không bao phủ lấy nữ nhân xinh đẹp. Làn nước trong veo ôm ấp cơ thể ngọc ngà sáng bóng của nàng. Nàng say mê cảm nhận độ ấm của làn nước, mãi miết nghịch ngợm dòng nước ấm, tóc mai hai bên ôm sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nét ửng hồng nhu thuận. Làn môi đỏ khẽ chu ra, đôi mắt đen láy cũng lấp lánh ánh cười. Bóng hình đó dừng lại rất lâu như thể quên mất bản thân mình đáng lẽ không nên chăm chú như vậy. Nhất cử nhất động của nàng từ lúc tắm cho đến khi ngồi bên bờ bởi thuốc đen, tất cả, tất cả thu trọn vào mắt. Bóng lưng ấy đột ngột quay lưng, bộ dạng dường như có chút lúng túng cùng tự trách... Tước thị vệ vừa chạy vừa thở hồng hộc. Chuyện này đích thân Hoàng thượng phải biết, hần không dám chậm trễ..... - Hoàng Thượng, xin người thương trà. – Cung nữ bên lên bưng tách trà đặt lên bàn. Quách Hạo Nghiên ngắm nhìn làn khói bốc lên đến ngăn ngó, trong đầu dường như trời dạt đến tận phương xa. – Bẩm Hoàng Thượng, quân Tề đã sắp đến biên giới. Làn trước chúng sang bên nước ta công nạp cũng mang theo một số giáo sĩ, chúng sang với mục đích truyền bá tôn giáo nhưng lại ngầm khuấy động lòng dân. Nhân dân phía nam bộ phận không nhỏ đã theo nước Tề. Chúng ta không thể cầm chừng thêm nữa. – Tước thị vệ vội bẩm báo. Nhìn bộ dạng thần thờ của Hoàng Thượng hần càng thêm lo lắng. – Hoàng thượng, người có chỗ nào mệt mỏi? Vì thần lập tức gọi thái y. Hần nghe thấy giọng nói của Tước thị vệ thì lập tức bình ổn tâm trạng, khuôn mặt mệt mỏi lập tức có chút thần sắc. Hần nhắm một ngụm trà. – Không cần. Chuyện này không thể chậm trễ, lập tức mộ quân, nhanh chóng khởi hành đến biên giới phía nam. – Quách Hạo Nghiên đề tách trà xuống, chuyện nước Tề không an phận hần đã nhận thấy từ lâu. Vốn dĩ mở ra đường sống cho bọn chúng, bọn chúng lại vẫn duy trì thái độ không phục như trước, bắt buộc hần phải dùng đến giao tranh. Chuyện này hần thực không muốn. Quách Hạo Nghiên giao cho Tước thị vệ mời các tướng lĩnh đến bàn bạc. Chuyện lần này đích thân hần phải xuất chinh, bộ phận dân phía nam vốn là phần công nạp của nước Tề từ khi Tiên hoàng còn sống, dân chúng không phục hần cũng là có lý do. Nếu lần này hần không xuất hiện

thì có lẽ biên giới phía nam mãi không yên. Các tướng lĩnh sau khi nghe hán phản phó lập tức ra về chuẩn bị cho trận chiến sắp tới. Quách Hạo Nghiên đắm chiều nhìn về phương xa, ánh mắt vô tình bắt gặp bộ dạng bất thần của Tước thị vệ. - Tước thị vệ, ngươi còn điều gì muốn nói với trẫm. - Hoàng thượng, thần cũng không biết phải thưa chuyện này sao với người. Quả thật rất khó nói. . . - Nếu người đã không thoải mái thì không cần nói. Chuyện bây giờ cần quan tâm là phiên quân nước Tề. Ngươi cũng chuẩn bị đi, thời gian không còn sớm nữa. - Quách Hạo Nghiên đắm chiều nhìn ra phía xa, đôi mắt thâm sâu lóe sáng. . . . . Khả Giai Đình dạo gần đây thấy rất lạ. Trong cung vốn im ắng giờ lại luôn ồn ào. Cung nữ, thị vệ, thái giám cũng dường như tất bật hơn mọi ngày. Nàng vốn tò mò nhưng thiết nghĩ vốn không phải chuyện của mình, tốt nhất cứ sống tốt cuộc sống của nàng thôi. Phải đến khi nhận được thư của ti nữ nàng mới biết con người mình có bao nhiêu vô tâm. Thì ra là đang chiến tranh biên giới phía nam, nghe nói đây là lần đầu tiên hán, ” phu quân ” của nàng trực tiếp xuất binh, xem chừng nếu lần này hán thất bại thì không biết mức độ tín nhiệm sẽ như thế nào nữa. Tiết An Nhiên khi đó có gửi thư cho nàng, quân Tề trước nay luôn mệnh danh là hiếu chiến, trước saulớn không phục nước Ngô, chuyện Quách Hạo Nghiên chiêu mộ những binh sĩ giỏi nhất cùng những danh y có tiếng cả nước là lẽ thường tình nhưng trong thâm tâm nàng lại có sự lo lắng mơ hồ. Mới đầu chỉ là một chút thấp thòm không yên trong lòng, sau mấy ngày lại chính là bất an quấy động. Nàng lại nghĩ đến phải chăng là tâm linh tương thông? Suy nghĩ đáng sợ này ngay lập tức bị nàng xóa bỏ, đang yên đang lành nàng lại nghĩ lung tung chuyện quái gở gì rồi.

Trong cung dường như không chỉ có một mình nàng bất an, tất cả mọi người đều có chung tâm trạng, đặc biệt là Thái Hoàng Thái hậu. Người phụ nữ tôn quý còn lật đặt đến lãnh cung của nàng để với nàng về làm lễ thầy cúng cho hán ta. Nguyên nhân rất đơn giản, nàng có mệnh tương trợ cho hán, chuyện mê tín này ít nhiều cũng cần sự có mặt của nàng. Vì vậy mà thân nữ vốn bị đầy đoạ trong lãnh cung nay lại được đối xử không tồi. Tiêu biểu là việc nàng được ngồi ăn cùng các nương nương khác. Xem chừng các nàng ta đều rất kén ăn, món nào cũng chỉ coi như động đũa, có ăn cũng chỉ toàn ăn rau củ. Chính vì vậy mà Khả Giai Đình được thể ngự ông đặc lợi đánh chén no say hết món này đến món khác. Đợt lễ thần linh cuối cùng cũng dừng lại, nàng lại quay về với chốn sơn trang tiêu điều của bản thân, mấy ngày qua nàng ăn thịt nhiều đến sái quai hàm nhưng đôi lại cũng bổ công cho mấy canh quýt lạy của nàng. Không nói thì thôi chứ cứ ở một mình nàng lại suy nghĩ lung tung, tiêu biểu là việc nàng đang chải đầu làm vỡ gương. Nàng trước kia vốn không sợ bất cứ thứ gì, trừ mẫu thân của nàng nhưng khi nghe Tiết tỷ tỷ kể lại mấy câu chuyện lạ bên khu mộ hoang thì Khả Giai Đình mặc nhiên coi sự sợ hãi của nàng chính là ma quỷ. Nói nàng mê tín cũng được, nói nàng nhát gan cũng được, nói chung mấy cái chuyện gương vỡ vốn không tốt lành gì. Khả Giai Đình bỗng nhiên cảm thấy ngột ngạt, nàng cần phải ra ngoài nghe ngóng một chút, tiện thể cũng để hít thở chút không khí. . . . . Khả Giai Đình bị thu hút bởi đám bát nhang trên đường, người dân vẫn thường tập như vậy để nghe tin tức chính sự. Lần này người dân rất mực quan tâm đến trận chiến một phần là lo cho an nguy quốc gia, phần khác là vì người thân của họ trực tiếp đi xuất chinh. Nàng nhanh chóng chen được vào trong đám đông - Nghe nói quân ta vừa đánh chết tướng quân bên nước Tề. Ngày chiến thắng chắc không còn xa nữa đâu. - Giọng nói ồm ồm của người đàn ông già nua ngồi trong góc làm mọi người chú ý. Khả Giai Đình khẽ thở phào, xem ra đúng là nàng lo lắng quá độ rồi. Quân mất lính như rắn mất đầu, sao có thể xoay chuyển tình thế. - Người đó đúng là không biết tiếp nhận thông tin mới. Ta nghe nói, tướng bên nước ta bị giết chứ không phải nước Tề. Lần này giao tranh không biết bao nhiêu tướng tá của ta bỏ mạng rồi, tất cả đều là những người giỏi nhất. Đáng tiếc lại phải chịu sự điều hướng của tên ôn thần không ra gì. - Một loạt tiếng cãi vã rồi chửi bới tiệp diễn nhưng nàng không còn tâm trạng để nghe tiếp nữa. Trong đầu nàng cứ vang vọng giọng nói của tên nam nhân vừa rồi. “Tướng tá của ta bỏ mạng rồi, tất cả đều là những người giỏi nhất.” Chắc không có danh y đầu nhí, chắc không có đầu, tỷ tỷ của nàng không thể xảy ra chuyện gì được, không thể được. Nàng bản thân rời khỏi đám đông bát náo, khuôn mặt lạnh tanh không chút huyết sắc. - Công tử, công tử đang có chuyện gì lo lắng sao? Đề lão già này đoán xem nhé. - Giọng nói già nua của lão già xem bói ven đường làm nàng giật mình thoáng thót. Phả một lúc sau nàng mới định hình được hai tiếng “Công tử” là ám chỉ mình. Nàng thò dài tiếp tục bước đi. Mảnh khõe của mấy người xem bói này nàng không phải chưa từng ném qua, chắc chắn lại muốn mời nàng để kiểm chác. Nghĩ vậy, nàng lảng lảng cười nhẹ rồi bước tiếp. - Công tử đang lo lắng chuyện chiến tranh ở biên giới phải không? Câu nói như đánh trúng vào tim đen của nàng khiến nàng sững người. Nàng lập tức quay mặt lại, đắm chiều nhìn lão ta. Lão ta dường như rất vừa lòng với biểu hiện của nàng, lại tiếp tục nói - Xem như có người rất quan trọng với công tử đã ở bên biên giới rồi. Xem nào, là điềm tốt. Đến lúc này Khả Giai Đình đã không còn bình tĩnh mà nghe nữa, nàng lập tức quay xuống bên cạnh lão ta, chăm chú nghe từng từ từng chữ. Khuôn mặt trắng nõn ngày càng thêm nhợt nhạt trông vô cùng đáng thương. - Đúng rồi, đúng rồi. Mau nói tiếp đi, sao rồi tỷ ấy có sao không? Lão ta làm bộ thu dọn những tấm thẻ tre, giọng nói quay về đúng chất của kẻ bói toán đầu đường: “ Công tử, phải trả tiền mới xem tiếp được.” Khả Giai Đình lập tức lấy 50 đồng vớt vào tay ông ta, nàng sốt sắng muốn biết thêm chút thông tin. Vậy nỗi bất an mấy ngày qua của nàng là đúng, tỷ tỷ đúng là gặp chuyện. Lão thầy bói khẽ hắng giọng, tiếp tục nói - Erằng nếu ngươi không nhanh lên đến cơ hội gặp mặt lần cuối cũng không có. - Rõ ràng câu nói của lão đã tác động mạnh mẽ đến nàng, Khả Giai Đình lồm cồm bò dậy rồi thất thiêu chạy về cổng thành. Trong lúc tâm trạng nàng đang rối bời thì một bàn tay nam nhân giữ nàng lại. - Đúng là có duyên quá nhỉ? - Hần tóm nàng nhanh gọn như tóm một con gà, nụ cười bên môi tràn đầy yêu nghiệt. Lúc này nàng mới hoàn hồn nhìn đồ tuần dung của nam nhân trước mặt. Không phải chứ, lại là hán ta. . . . . Ngươi bảo sao? Ngươi muốn sang biên giới? - Hần Đông Quân không giấu nổi sự sùng sốt trong lời nói. Tiếng nói của hán khá lớn gây sự chú ý của tất cả mọi người trong quán ăn. Nhận thức được vừa rồi mình hơi cao giọng, hán lập tức điều chỉnh thành giọng nhỏ nhẹ. - Vậy ngươi tính đi cứu tỷ tỷ của ngươi? Xem ra lần nào ta cũng không thể cùng ngươi đi được bữa cơm rồi. - Nói rồi hán làm bộ dạng tiếc nuối. - Ta cũng rất muốn đi cùng ngươi nhưng ngươi cũng biết thân thể ta vốn không tốt, chỉ sợ vương chân vương tay. Khả Giai Đình vút cho hán ta một ánh nhìn đầy sự khinh bỉ, nàng vốn nghĩ hán có thể đi cùng, ít ra nàng cũng không phải một mình đến vùng đất chết đầy đây. Nói không dối là nói điều, quả thật nàng rất sợ, cũng rất hoang mang, nàng chưa bao giờ ra vùng giao chiến, bản thân cũng vô cùng lo lắng. Nàng tức giận toan bỏ đi lại bị hán giữ lại. Hần kêu chủ quán gọi chonàng ít đồ ăn khô cùng mấy cái mản trâu chay, hán cùng rút toàn bộ tiền trong túi đưa cho nàng. - Ngoàikia ta có mang theo ngựa. Đây, ngươi cầm lấy đi. Ta chỉ giúp ngươi được đến đây thôi. Khả Giai Đình vốn nghĩ hán chỉ là công tử bột vô dụng nhưng khi đón lấy những món đồ hán đưa cho nàng bỗng cảm thấy xúc động. Nàng nhảy bâng lên ôm chầm lấy hán. Giọng nói nghẹn ngào: - Đa tạ huynh, ta biết huynh là người tốt. Lần này trở về ta nhất định đãi ngươi một bữa ăn thật ngon. Nói rồi nàng leo lên ngựa, hối thúc chạy về phía cửa thành bỏ lại một bóng hình vẫn còn ngây ngất vì cái ôm vừa rồi. Cảm xúc mềm mại này, với hán là lần đầu. . .

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Kỷ Niệm Cũ

Phía nam, nơi đang diễn ra trận giao tranh ác liệt. Cây cối hai bên đường rũ xuống, khói bụi mịt mù.

Khả Giai Đình đi đến đâu cũng nghe thấy tiếng khóc ai oán của người dân. Lành thổ phía Nam sau khi chuyển giao cho nước Ngô, dân chúng cũng lập tức di chuyển sang đây theo kế sách khai hoang của Tiên hoàng. Chính vì vậy mà một bộ phận dân chúng cũng vẫn luôn tin yêu với nước Ngô nhất quyết không hàng phục nước Tề. Số lượng dân chúng nước Ngô không nhỏ, thái độ cương quyết làm quân Tề tức giận muốn dùng vũ khí để đàn áp, trói buộc. Nàng là lần đầu đến vùng giao tranh trong lòng không tránh khỏi hoảng sợ. Bước chân chần chờ nhưng vẫn cố bước lên từng bước nhỏ vụn vặt. Khả Giai Đình từ nhỏ sinh ra khuru giác đã nhạy bén. Trước giờ nàng luôn cảm tạ ông trời vì khả năng thiên phú này nhưng bây giờ nàng chỉ hận nỗi mũi nàng không thể bớt thính lại. Nơi nàng đứng vốn không gần chỗ giao tranh nhưng nàng lại có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng khó chịu. Máu tanh trộn lẫn với mùi hôi thối của xác người từ đâu đó bay đến tra tấn nàng. Khả Giai Đình bắt đầu toát mồ hôi hột, cái bụng đói meo lại không ngừng rên rỉ. Nàng lánh tạm vào một quán nước hiếm hoi bên đường, gọi cho mình một chén nước:

- Bà bà, đường đến ranh giới phía nam còn xa không? – Nàng nhấp một ngụm nước. Dòng nước mát lạnh xua tan đi cảm giác buồn nôn đang còn cào ở dạ dày. Nàng đưa mắt nhìn bà lão chủ quán đang cặm cùi đun nước.

- Tiểu tử, người tìm đến biên giới làm gì? Người ta muốn chạy khỏi còn không xong, chạy đến đó chỉ còn đường chết. – Lão bà nghe câu hỏi của nàng thì thoáng sững sờ, sau đó lập tức trả lời.

- Ta muốn tìm một người, bà bà mau nói đi. – Nàng uống cạn chén nước trong tay, tay còn lại lục trong hầu bao rút ra mấy đồng xu nhỏ.

Lão bà nhanh chóng gói gọn mấy đồng xu, bà đắm chiêu nhìn nam tử trước mặt. Sau một lúc bà mới trả lời:

- Ta trước kia cũng có suy nghĩ hăm hồ như ngươi. Cháu ta cũng đến vùng giao tranh, ta cũng thử đi tìm nhưng... cháu ta mãi mãi không trở về nữa- ánh mắt bà lão đượm ý buồn, bà lão nhìn xuống hai chân mình rồi thở dài khe khẽ - còn ta, hai chân này mãi không đi được nữa.

Lúc này nàng mới ý thức được vì sao bà lão di chuyển rất chậm, cũng hiểu vì sao khi nàng nói muốn đến ranh giới bà lão đã rất bất ngờ. Có lẽ bà lão chấp nhận ở lại vì biết bản thân vốn không thể đi đâu được nữa. Nàng âm thầm đặt lại một tờ ngân phiếu xuống bên ẩm nước, lẳng lẳng nói lời tạm biệt rồi tiến về phía chú ngựa cột ở gốc cây gần đó.

- Tiểu Mao, chúng ta đi nào. Ngươi yên tâm, bản cô nương không để ngươi chịu chút tổn hại nào.

Nào, đi thôi...- Nói rồi nàng vung chân đánh vào hai bên mình của tiểu Mao. Bóng dáng một người một ngựa dần dần chìm vào màn khói bụi chạy thẳng về phía nam

.....

Hí... hí... hí...

Tiểu Mao đưa nàng dừng lại trước doanh trại của nước Ngô. Khả Giai Đình buộc ngựa ở một gốc cây phía xa, bản thân thì ngụp lặn trong những bụi cỏ cao hơn người. Gay thật, nàng đi vội đến

nỗi quên mất không viết thư cho Tiết tỷ tỷ. Giờ thì làm thế nào để lên vào trong được đây? Nàng chỉ vào nhìn tỉ tỉ một chút là đi ngay mà, tại sao chứ, cái đầu óc hấp tấp này, luôn làm hỏng chuyện mà.

Cùng lúc đó tại một túp lều.

- Huynh có thể thả lỏng ra một chút được không? Tay rõ ràng đang chảy máu, nếu huynh cứ gồng mình thế này, ta cũng hết cách, không thể băng bó được.- Tiết An Nhiên nhủ mày, hai tay chống nạnh nhìn người đàn ông đối diện. Rõ ràng bên eo có một vết thương rất dài, tuy không sâu nhưng nếu không băng bó kịp thời e rằng sẽ nhiễm trùng. Hấn, không hiểu vì sao mà toàn thân cứng đờ, hai nàng sang trái, sang phải cũng không sao băng bó được.

Tước thị vệ loay hoay tránh né sự tiếp xúc của nữ nhân này, cô cứ tiến thì hấn lại lùi, mặt cúi gằm không dám nhìn trực diện. Loại tra tấn này so với vết thương trên người xem ra còn khủng khiếp hơn. Đây là lần đầu tiên hấn bị nữ nhân động chạm, lúc trước phò tá Hoàng thượng, bị thương đều một mình băng bó, lần xuất chinh này, chẳng qua sợ ý mà bị lãnh một đao may chỉ là vết thương nhẹ nhưng cô nương này một mực đòi thay hấn băng bó. Với sự chăm sóc quan tâm này, hấn không sao thích ứng được.

Tiết An Nhiên bực mình đặt băng xuống, hai tay tự nhiên ôm lấy mặt hấn, nói: “Nghe này, huynh còn như vậy máu trên vết thương sẽ tiếp tục chảy, còn không mau dang tay cho ta. Bỏn cô nương còn đi chăm sóc cho binh lính khác, không có thời gian chơi đùa với huynh. Thật là...”

Tước thị vệ nhìn chăm chăm vào bờ môi hồng hồng của nàng ta, khuôn mặt có vẻ vì hấn mà mất hết kiên nhẫn nhưng vẫn rất kiên định. Nghĩ đến làn da trắng nõn thoát ẩn thoát hiện trong làn khói khiến má hấn lập tức ửng hồng, cả người bỗng buông lỏng không còn phòng bị. Tiết An Nhiên nhanh chóng đưa tay hấn đặt sau lưng nàng, cả người cúi xuống lau máu vết thương. Phải đến khi vết thương bị chạm vào mép vải nhói đau thì hấn mới tỉnh ngộ, lại bị hành động của nữ nhân làm cho xao xuyến.

- Đau sao? Thở thế này sẽ hết.- Tiết An Nhiên ân cần thổi vào vết thương, môi đỏ mọng chu ra trông rất dễ thương. Tước thị vệ lại ngậm ngẫn người nhìn nữ nhân đang ở trong lòng mình, tim hấn lỡ một nhịp, mồ hôi trên trán không ngừng rịn ra.

Tiết An Nhiên hài lòng nhìn vết thương đã được băng bó kĩ càng, thỏa mãn xoay người dọn dẹp đồ đạc, trước khi đi còn đưa tay xoa đầu hấn khen ngợi: “Như thế có phải ngoan không?”.

Tước thị vệ thần thờ một lúc sau mới bừng tỉnh, cảm xúc lạ lẫm này, hấn đầu tiên mới thấy, hay hấn bị bệnh rồi. bị bệnh nên mới để nữ nhân đó tùy ý tự tung tự tác như vậy.

Tiết An Nhiên rời khỏi lều trại của Tước thị vệ thì bắt gặp hình ảnh dờ khóc dờ cười trước cửa trại...

- Buông ra, buông ra... Nước Tà cái gì? Các người không nhìn ta rất thuận mắt sao?- Khả Giai Đình

bị hai tên nam nhân xách lên cao, bộ dạng quấy đạp trên không trung nôm rất buồn cười. Khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà ửng hồng, quần áo nam nhân trên người cũng bị xách lên trông rất đáng thương.

- Ai mà biết được tên tiểu tử nhà ngươi có âm mưu gì? Nước Tề sát nhập nước Ngô cũng chưa lâu nhưng mà đủ để ngươi biết tiếng nước Ngô cũng như bắt chước phong thái người Ngô. Ngươi xem bộ dạng thập thà thập thụt này ai đảm bảo ngươi không phải nguy quân của nước Tề.

Hai tên lính xách nàng đi vào chính giữa lều trại, binh lính hai bên đường không ngớt chỉ trỏ bàn tán. Bộ dạng tức giận của nàng nhanh chóng thay bằng nét hoảng sợ, chết rồi, nàng mà bị dẫn đi gặp hán thì coi như xong.

- Dừng lại... - Tiết An Nhiên đứng chặn trước hai tên lính đang xách nàng lên.

- Tiết ti ti... - Khả Giai Đình khóc không ra nước mắt, hai tay nàng giơ ra giữa không trung như đứa trẻ vò vĩnh- Ta biết ti sẽ đến cứu ta, chắc chắn vậy mà...hức hức...

- Tiết cô nương, vị này là người quen của người? – Hai tên lính lập tức buông nàng xuống. Khả Giai Đình một mối xoay hai tay đau nhức, mắt dán lên khuôn mặt hai tên nam nhân bị ti nàng mê hoặc. Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

.....

- Uống đi, vô duyên vô cớ sao lại đến đây?

Khả Giai Đình uống lấy uống để như bị bỏ khát ngàn năm. Sau một hồi uống cạn nàng mới quay sang nhìn ti ti

- Xem chừng là ta lo lắng thái quá. Ti xem ti không những bình an còn câu dẫn được không ít trái tim non nớt đâu nhỉ?

Tiết An Nhiên gạt lại bát nước trên tay Giai Đình. Khuôn mặt ôn hòa lập tức chuyển thành bộ dạng chua ngoa.

- Ngươi hình như vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Khả Giai Đình đi xung quanh thăm thú lều trại của ti ti. Lần đầu được sống trong lều trại trong lòng nàng không tránh khỏi cảm xúc hưng phấn nhẹ.

- Cũng là ta lo được lo mất, ayaa mà ti chỉ được đãi ngộ đến đây thôi sao? Một chút thức ăn cũng không có?

Tiết An Nhiên gạt lại mấy món thuốc trong Giai Đình rồi xếp lại ngăn nắp, nàng từ bé đã thích trật tự gọn gàng không giống như ai đó.

- Ngươi đi đến đây để thăm ta hay đòi ăn vậy? Doanh trại không phải quán ăn. Muốn là được, chờ đến giờ ăn đi.

Khả Giai Đình nghe vậy thì bộ dạng đau khổ lại đọng đầy trong ánh mắt. Nàng biết là không có gì tốt đẹp ở cái đất này mà. Bà bà, có phải điều bà ám chỉ là đây? Không có thức ăn quả thực nàng

sẽ chết, chắc chắn sẽ chết.

- À quên, tí tí tốt bụng giúp ta mang tiểu mao về nhé. Ta thân thể thực mệt mỏi lại bị bỏ đói mấy ngày rồi, cần phải nghỉ ngơi khẩn cấp. – Nói rồi nàng xoay người lặn gọn vào góc giường đánh một giấc ngon lành.

- Tiểu, tiểu mao... là ngựa sao?- nàng lác đầu nhìn “nam nhân” đang ngủ ngoan ngoãn trên giường, đúng thật là chỉ khi ngủ nàng ta mới khiến nàng yên tâm một chút. Nhưng không phải vừa nhắc tới ngựa sao, một đoạn hồi ức ngắn xuất hiện trong đầu.

Giữa một thảo nguyên xanh rộng lớn tràn ngập tiếng nô đùa của trẻ con, ánh nắng nhảy nhót hòa chung với sắc xanh cây cỏ làm cho cảnh vật càng thêm huyền ảo.

- Tí tí, mau qua đây...- Khả Giai Đình vui vẻ vẫy tay gọi tí tí. Hôm nay mẫu thân có việc phải vào kinh thành nên gửi nàng cho Tiết An Nhiên trông nom. Tí tí hơn nàng 4 tuổi nhưng thân hình khá gầy gò nên trông hai tí muội chỉ sần sần tuổi nhau. Khả Giai Đình hồi bé rất tham ăn nên có phần hơi mập mập, mắt to tròn, hai má ửng hồng và luôn luôn nghịch ngợm. Đó cũng là lí do khiến cho mẫu thân nàng khi đi xa không thể yên tâm nổi.

Hai đứa trẻ ngây ngẩn nhìn con ngựa trước mắt, thật sự rất oai phong nha. Đây là lần đầu tiên trong suốt 5 năm cuộc đời Khả Giai Đình nhìn thấy một con vật đẹp như vậy nên không khỏi xuýt xoa: “Oa, thật đẹp nha. Tí tí, mau đỡ muội, nhanh lên nhanh lên chút.”

Tiết An Nhiên gầy gò phải gồng hết mình lên mới mang Giai Đình béo ú ngồi yên vị trên lưng ngựa. Khả Giai Đình sung sướng ngồi trên yên ngựa, bàn tay bé xinh vỗ nhẹ vào mông chú ngựa xem chừng rất vui thích nhưng có ngàn lần nàng cũng không ngờ hành động của mình làm chú ngựa hoảng loạn, nó cất vó phách sau làm An Tịnh bị đá văng ra bên bụi cây. Chuyện lần đó làm An Tịnh bị gãy tay cùng tạo thành nỗi ám ảnh mà nàng luôn canh cánh trong lòng, bất kể lúc nào cũng không dám động vào ngựa nữa.

Giai Đình từ sau lần đó cũng rất biết điều, nàng trở nên ngoan ngoãn hơn hẳn, hoặc có lẽ là không bày trò nghịch ngợm trước mặt An Tịnh nữa. Nàng cũng biết vì mình mà Tiết tỷ tỷ rất sợ ngựa, chính vì vậy mà nàng thường không đem ngựa vào thuốc quán mà thường gửi ở nơi rất xa. Nhưng, hôm nay, nàng lại quên mất điều đó...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vận Hạn

An Tịnh đứng bất động ở phía xa mãi mà không thể tiến lên được. Bước chân cứ nhắc lên rồi lại đặt xuống, bản thân nàng vốn dĩ là máu không sợ, người chết không sợ, duy chỉ có loài động vật

kia khiến nàng khiếp đảm. Nàng đứng lặng cả canh giờ nhìn Tiểu Mao ôn hòa cho đến khi bóng dáng nam nhân xuất hiện.

- Tiết lương y, sao cô nương còn chưa vào? Đã đến giờ ăn rồi. – Tiết An Nhiên lúc này mới quay ra nhìn nam nhân trước mặt. Khuôn mặt nàng lập tức sáng ngời, hai mắt cũng trở nên long lanh.

- Tước thị vệ, thật may quá!.Huynh...liệu huynh có thể giúp ta mang nó về được không? – Nàng e ngại chỉ vào sinh vật vẫn đang mãi miết gặm cỏ.

Tước thị vệ chăm chú nhìn nàng lúc lâu đến khi nàng ngượng chín mặt hần mới nhả ra mấy từ: “
Cô nương... là sợ ngựa...”

Đôi mắt nàng hiện lên nét lúng túng, sau đó lập tức háng giọng. Nàng vốn định bịa ra một lí do nào đó, nhưng sau khi lướt mắt qua đôi mắt sắc bén của hần, nàng lại ngượng ngừng gật đầu.

Tước thị vệ nhanh chóng đến bên tiểu Mao nhanh chóng tháo dây buộc, hần thao tác rất nhanh gọn trong con mắt ngưỡng mộ của An Nhiên, nàng lập tức leo đèo đi theo sau hần. Tước thị vệ quay sang nhìn bộ dạng nhỏ nhắn của nàng, trong ánh chiều tà đôi mắt không khỏi ánh lên nét nhu tình.

- Giai Đình, dậy mau. Đến giờ ăn rồi. – An Nhiên quay về phòng thì nhớ ra muối muối lười biếng của mình vẫn còn lẫn lóc trên giường.

- Tiết tỷ tỷ, ta đã bảo rồi ta tên là Phong ca mà, tí cứ gọi ta là Phong đi. Bây giờ ta là nam nhân, mang tên Giai Đình thật khôi hài.

- Được được, ngroi mau dậy đi. Đến giờ ăn rồi.

Khả Giai Đình sau khi nghe thấy chữ ăn thì lập tức bật dậy, nhanh chóng mặc áo đi giày, chuẩn bị sẵn sàng lao vào nhà ăn.

Tiết An Nhiên dờ dờ khó dờ cười nhìn bộ dạng nàng ta, trong lòng không khỏi cảm thán. Rốt cuộc nàng ta là vì lo lắng cho nàng mà đến hay là đến tận đây để xin ăn vậy?

- Tiết lương y, vị này là? – Mĩ nhân xinh đẹp nhất doanh trại bỗng dừng lại có một nam nhân leo đèo đi theo làm cho mọi ánh mắt đều trở nên giận dữ.

Tiết An Nhiên vội vàng kếp nàng đứng sang một bên, dịu dàng giới thiệu: “Đây là Tiết Anh Phong, là đệ đệ của ta. Nó vốn là lo lắng cho ta nên mới đến đây.”

Khả Giai Đình rõ ràng nhìn thấy ánh mắt nam nhân trong nhà ăn nhanh chóng chuyển sang hiền hòa, họ cũng lập tức đối xử tốt với nàng. Giai Đình nhờ thế mà được ăn nhiều hơn hần, cả nhà ăn không món nào là chưa nếm qua. Đến khi nàng mang một cái bụng ễnh ương trở về phòng thì vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai binh lính.

- Tối nay nghe nói Hoàng thượng sẽ trở về.

- Đúng vậy, lần này quân ta toàn thắng, Thánh thượng anh minh nên quân Tề cũng không đấu được.

Giai Đình nghe được cuộc đối thoại của bọn họ thì trên mặt không ngừng toát mồ hôi hột, nhớ lại lần cuối gặp hấn ở trong quán nước, bản thân lại lạnh run lên. Không được, hấn ta biết nàng là nữ nhân, chỉ e là lần này gặp hấn sẽ khó thoát được. Nghĩ vậy nàng tức tốc trở về lều trại của An Nhiên thu dọn hành lý.

- Anh Phong ơi là Anh Phong, rốt cuộc là ngươi đang sợ hãi điều gì? Chẳng phải nói đến đây bảo vệ ta cho đến khi chiến sự toàn thắng sao? Nốt đêm nay Hoàng thượng trở về, chúng ta có thể về nhà rồi. – Tiết An Nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng ta, hai tay cũng lấy hành lý của nàng ta ra khỏi tay nải.

- Ta có việc gấp, tỉ tỉ đừng quậy, về sau ta sẽ kể cho tỷ tỷ. Bây giờ phải đi gấp, chẳng phải tỷ tỷ cũng an toàn rồi đó sao? – Giai Đình lại cướp lấy quần áo từ tay nàng ta, xếp lại gọn gàng vào tay nải. Nàng thực sự không còn thời gian nói chuyện nữa.

Tiết An Nhiên lo lắng nhìn nàng ta, nàng thực không muốn nàng ta mệt mỏi nhiều hơn là tò mò. Nàng ta đã đi một đoạn đường xa để đến đây, ấy vậy mà vừa nghỉ ngơi chưa đầy 5 canh đã phải lên ngựa trở về. Chưa kể đi đường xa xôi, trời lại tối như vậy, làm sao mà nàng an lòng cho được.

- Tỷ tỷ ta biết ngươi lo lắng nhưng mà ta... - Khả Giai Đình còn chưa nói hết câu thì bóng dáng nam nhân tuấn tú đã xông vào. Hấn ta trông bộ rất khàn trương.

- Tiết lương y, nhanh lên, Hoàng thượng gặp chuyện rồi. – Tước thị vội lao vào trong lều trại của Tiết An Nhiên, đôi mắt hấn lướt qua khuôn mặt của nam nhân đang ngồi trên giường. Khuôn mặt đó thức sự rất quen, rõ ràng hấn đã gặp ở đâu rồi.

- Ngươi bảo sao? Lập tức đưa ta đến đó.- Tiết An Nhiên vội vàng cầm túi thuốc lao nhanh ra cửa. Tinh thần lương y làm nàng quên mất chuyện mình cần làm, việc ngăn cản Tiểu Đình để sau bây giờ cứu người quan trọng hơn cả.

.....

- Ngươi nghĩ khả năng cứu được Tướng quân của nước Tề là bao nhiêu? – Hấn đưa tay miết nhẹ lên chén trà còn đang nghi ngút khói.

- Bẩm, theo thần nghĩ, chúng ta rất khó để cứu được tướng quân ra. – Tên cận thần kính cẩn cúi đầu.

- Không phải khó để cứu. – Hấn chậm rãi thưởng thức trà, từng từ từng chữ buông ra rất nhẹ nhàng khiến người nghe không khỏi hồ nghi về nội dung mà hấn đang nói đến. – mà là không có khả năng.

Tên cận thần vì lời nói của hấn mà sững sốt. Hấn lập tức ngẩng đầu lên nhìn nam nhân đang cao cao tại thượng ngồi trên ghế, lòng không khỏi trầm cảm thán. Chuyện thất bại có thể dễ dàng nói ra như vậy, chắc chắn chỉ có hấn mới dám làm điều đó.

- Vậy, theo ngài chúng ta phải làm gì?

Môi bạc khẽ nhếch lên thành đường cong hoàn mỹ, vừa lộ nét giễu cợt vừa lại mang nét tàn khốc.

- Rất đơn giản, rắc mắt đầu thì không thể làm được gì nữa. Thay vì đi đối phó cả đội quân của nước Ngô, chỉ bằng chỉ đối phó với một mình hần ta. Quách... Hạo... Nghiên... - Hần gần từng chữ, nụ cười trên môi càng đậm.

Tên cận thần phải một lúc mới tiêu hóa được hết lời nói của hần, hần run sợ nhìn lên:

- Vậy, theo ý ngài... chúng ta cần trừ khử Quách Hạo Nghiên...

- Người càng ngày càng thông minh đấy...

-- -- --

Đêm hôm đó, Khả Giai Đình vốn không có quay trở lại kinh thành mà ở lại trong lều trại. Nàng khó khăn đi vào giấc ngủ nhưng khi vừa đặt lưng lại nghe thấy tiếng thầy bói văng vẳng bên tai: “Người quan trọng với công tử đang ở bên biên giới... Cơ hội gặp mặt lần cuối cũng không có...” Những câu nói cú dai dẳng bám riết lấy nàng, từng từ từng chữ vọng lại như một con ác mộng kéo dài, đẩy con người ta vào bể trầm luân.

.....

- Hoàng Thượng, quân lính ta đã sẵn sàng, mời người truyền lệnh khởi hành. – Võ tướng nhanh chóng báo cáo tình hình cho hần nghe. Bộ dạng kính cẩn chỉ còn chờ sự ưng thuận của hần, đôi mắt Quách Hạo Nghiên bỗng nheo lại, tâm trí dường như đang dờn về một phương trời xa xôi. Một lúc lâu hần mới đáp lại Võ tướng nhưng đây vốn không phải là sự đồng ý, ngược lại là một câu hỏi:

- Người nghĩ muốn cướp người thì lúc nào là hợp lý nhất?

Câu hỏi vốn không liên quan lập tức làm Võ tướng bất ngờ, hần lập cập cố suy nghĩ để tìm hiểu hết ý tứ từ câu hỏi của Hoàng thượng nhưng lại không tài nào đoán ra. Cuối cùng hần đành e dè trả lời:

- Theo thần, là lúc người của ta còn bị giam trong ngục. Lúc đó là tốt nhất...

- Võ tướng quân nói không sai, cướp người trong nhà giam là cũng tốt nhưng cũng lại không đúng thời điểm nhất. Thời điểm máu chốt chính là lúc quân địch giải người của ta đi chuyển, tức là người của ta được đưa ra bên ngoài nhưng dưới sự giám sát của họ...

Võ tướng dường như thấu hiểu điều gì đó. Hần đưa mắt nhìn nam tử trước mặt. Nam nhân trẻ tuổi này, không thể coi thường.

.....

Bầu trời đêm nay đen đặc hơn mọi ngày, mây đen vần vũ trên cao. Từng đợt gió lạnh buốt luân lách vào trong Hoàng cung làm mảnh che trên giàn cũng bay phất phật. Lửa cháy trên giàn thiêu

lập tức phụt tắt, thầy tu đang lăm bằm bên cạnh cũng bị cơn gió bất chợt làm hoảng sợ, hấn lập cập quay sang nhìn Thái Hoàng Thái hậu, khuôn mặt tái xanh như thể cũng hoảng sợ trước những gì định nói:

- Bẩm Thái hậu... mây đen trên cao che mất sao Lạp hộ, mệnh thiên tử... xem ra... khó giữ..
- Ngươi... ngươi nói sao? Chẳng phải người vừa nói quân ta thắng rồi sao? – Thái Hoàng Thái Hậu giọng run rẩy, khuôn mặt bà cũng tái xanh nhợt nhạt đến kinh người.
- Bẩm, thần... quả thực thần cũng không biết... vận hạn này... chỉ e... đã không hóa giải được...

Hoàng thái hậu mặt không sắc huyết, mắt tròn tròn nhìn trời chuyển sắc, mây đen đang đến dần báo hiệu một cơn dông tố sắp tới.

...

- Á... uyên... Tiếng thét thất thanh của binh sĩ làm toàn quân bỗng chốc ngưng lặng, Quách Hạo Nghiến nheo mắt nhìn về phía cuối đoàn thì mới phát hiện lồng cũi nơi giam giữ tướng quân nước Tề đã trống trơn. Mắt hấn lập tức chuyển lạnh, đúng như hấn dự đoán bọn chúng bắt đầu hành động rồi.

Tiếng vút trên không thu hút hấn nhìn về góc rừng phía nam, hấn lập tức thúc ngựa đuổi theo trong tiếng ngân của Võ tướng. Tiếng ngựa thúc ngày càng xa dần, bóng người bóng ngựa vụt mất trong khoảng rừng phía nam.

- Hoàng Thượng tại sao còn đuổi theo, không phải người chúng ta nhốt vào trong là giả sao?

- Các ngươi còn đứng ngây ngốc làm gì, mau đuổi theo phò tá Hoàng thượng. – Hấn làm sao không hiểu ý đồ của Hoàng thượng. Ngài rút cục muốn đuổi theo chắc hấn muốn làm rõ nghi vấn trong lòng mình, lần đưa quân trở về này, Hoàng thượng đã cố tình chọn con đường khác với dự trù ban đầu nhưng sao thích khách vẫn biết đường mà tìm đến. Chỉ có một khả năng, trong quân ta có nội gián. Việc tráo người cũng chỉ mới được thực hiện một cách bí mật ngay trước khi khởi hành. Càng nghĩ, hấn càng khám phục tài trí của Hoàng thượng.

Quách Hạo Nghiến mãi miết đuổi theo tên thích khách. Hấn thúc ngựa chạy nhanh về phía trước. Bỗng chốc tên thích khách dừng lại, nửa mặt bị che đầy bởi khăn đen chỉ để lộ ra ngoài đôi mắt sáng. Đôi mắt ấy khẽ nheo lại ánh cười như có như không:

- Ngươi thật quá ngu ngốc. Có binh mà không biết dùng, bản thân tự đẩy mình vào vùng nguy hiểm. Ngươi xem, ở nơi hẻo lánh này, dù ta có giết ngươi cũng chẳng ai biết...

Giọng nói trầm khàn của nam nhân khiến Quách Hạo Nghiến càng nhủ mảy, đúng là người nước Ngô...

- Phải không? Sợ quá nên không thể nói. Ta vẫn biết ngươi là người nhất gan, giang sơn nước Ngô rơi vào tay ngươi, chỉ còn chờ ngày tàn... - Sau câu nói mỉa mai đó, hấn ta cười đến rung trời, từng từ từng chữ càng khẳng định thêm suy nghĩ của hấn, đích thực tên thích khách này là

người của hắn, không chỉ vậy, còn là người rất thân cận.

- Vậy mục đích của ngươi không chỉ đơn giản là đến cứu người? – Sau một hồi im lặng cuối cùng hắn mới thốt ra một câu cụt lùn, bộ dạng điềm tĩnh trái ngược hoàn toàn với những gì tên thích khách đó mong chờ.

- Đúng, là ta đến cứu người, nhưng ta lại càng muốn giết chết ngươi hơn... Nói rồi hắn ta lao về phía trước, một đường kiếm vung về phía Quách Hạo Nghiên.

Nhát kiếm đó nhanh chóng bị hắn chặn lại, tiếng kiếm đao va vào nhau đến đỉnh tai nhức óc.

Quách Hạo Nghiên liên tục phòng vệ mà không đánh trả lại, ánh mắt nheo lại cố gắng nhìn rõ khuôn mặt nam nhân đứng trước mặt. Đôi mắt đó- quả thật trông rất quen, trận đánh hôm qua hắn bị thương bên tay phải do vậy hôm nay chỉ cầm kiếm cũng thấy khó khăn vậy mà hắn ta dường như biết rõ điều này, liên tục hướng tay hắn nhắm tới. Vết thương trên tay dù được băng bó kĩ càng cũng đã sớm rỉ máu.

Cùng lúc đó phía bên kia cánh rừng, Võ tướng thúc ngựa đuổi theo người phía trước cho đến khi ngựa dừng hẳn, đoàn quân nhanh chóng giữ chặt dây cương dừng theo. Không lẽ quân ta đã mất dấu quân địch.

- Hoàng thượng, tiếp theo chúng ta làm gì? - Võ tướng quân kính cẩn thưa, trời đã dần về đêm, quân lính hẳn cũng đã mệt mỏi cho dù bây giờ có đuổi kịp quân Tề e rằng bất lợi sẽ nghiêng về chúng ta.

- Vèo... hí...iiiiiiiiiiiiiii.- Võ tướng quân vừa dứt lời, một mũi tên lao ra xuyên thẳng cuống họng của Hoàng thượng, con ngựa hoảng sợ cũng kêu lên phá tan không khí tịch mịch của khu rừng. Tất cả binh lính nâng cao cảnh giác, cầm vũ khí nhìn xung quanh. Võ tướng quân thúc ngựa chạy lại gần, không, không phải Hoàng thượng, hắn khẽ gầm nhẹ, khốn kiếp hắn lại mắc mưu của bọn giặc Tề rồi.

Quách Hạo Nghiên khó khăn chống trả lại kẻ địch, hắn bắt giác nhìn ra phía sau. Lẽ ra võ tướng quân phải đuổi kịp rồi chứ, rõ ràng hắn nghe tiếng ngựa đằng sau mà. Không lẽ,... mạch suy nghĩ chưa chút, bốn phía quân Tề đang tiến lại gần, mây đen vần vũ trên bầu trời che dần đi ánh trăng yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bắt Được, Không Buông

Mệnh Điện hạ, đêm nay khó giữ được...- thầy tu lắc đầu nhìn lên ngọn nến yếu ớt cháy. Đêm nay vận hạn của Hoàng thượng lại đến, năm năm trước ông đã tiên đoán, dùng mọi biện pháp để

giải vận hạn, đến cách dùng hôn sự cũng đã dùng nhưng xem ra Hoàng thượng thật sự đã không thực hiện đúng quy cách. Hôn sự đó, chắc chắn Hoàng thượng chưa đụng chạm đến nữ nhân này. Hắn cũng không dại gì nói ra, dù sao trái lệnh Tiên hoàng là tội khi quân, Tiên hoàng cũng đã qua đời, trước hết cứ tìm cách giúp Hoàng thượng kéo dài vận mệnh này.

- Giờ phải làm sao?- Thái Hoàng thái hậu lo lắng nhìn chăm chăm tên thầy cúng. Không được, cháu trai của bà không thể gặp chuyện, nếu không sau này bà biết ăn nói sao với Tiên hoàng.

.....

- Hôm nay, người tới số rồi...- tên nội gián tiếp tục vung đao về phía Hoàng thượng. Quách Hạo Nghiên sức cùng lực kiệt, máu trên cánh tay đã thấm đẫm áo ngoài, cơ thể vì mất máu lại cộng thêm lâu không được nghỉ ngơi càng lúc càng suy nhược. Hắn mím đôi môi tái nhợt, không lẽ bậc Đế vương như hắn lại có thể bỏ lại mạng nơi này. Bây giờ với Quách Hạo Nghiên hít thở cũng trở nên khó khăn. Đến khi hắn cảm nhận được bên xương sườn đau nhói, máu chảy không ngừng, bây giờ đau đớn cũng không còn cảm thấy rõ ràng. Quách Hạo Nghiên ngã xuống trên ngựa, cả thân lớn đổ ầm xuống đất, mùi đất ẩm mốc, tiếng ngựa chạy đến gần. Đôi mắt hắn mờ dần, ánh trăng cùng màn đêm nhòa lẫn với mồ hôi, máu tanh và tiếng hít thở.

- Hoàng thượng, thần cứu giá chậm trễ.- Tước thị vệ phi ngựa dẫn quân đến. Nếu không phải hôm qua bị thương nặng bên eo, Hoàng thượng hạ lệnh nghỉ ngơi trong trại để một mình thực hiện kế hoạch thì có lẽ Hoàng thượng cũng không phải gặp nguy hiểm như vậy.

.....

Khi Tiết An Nhiên bước vào trong trại đã thấy nồng nặc mùi máu tanh, tất cả đều lo lắng không phát ra tiếng động chỉ để lại bầu không khí tịch mịch cùng với hơi thở lúc có lúc không của nam nhân đang nằm trên giường. Máu trên vết thương rịn ra đỏ thẫm cả miếng vải buộc chặt bên ngoài và thấm ra ga giường trắng tinh.

- Người lập tức đun nước cho ta, còn người mau đi lấy cho ta vải trắng sạch cùng với vải băng ra đây... Tước huynh, còn đứng đó mau giúp ta coi y phục của Hoàng thượng.- Tiết An Nhiên bình tĩnh yêu cầu, việc cứu người không thể chậm trễ đặc biệt với vị Minh quân này.

Vết thương được nàng thành thực khâu lại rồi băng bó cẩn thận, tay cũng phải khâu lại vì đã bực chi. Bây giờ coi như tất cả đã xong chỉ có điều Hoàng thượng bị mất máu rất nhiều, hiện tại đang nhiễm phong hàn, đêm nay có lẽ ngại khó qua được. Tiết An Nhiên bị suy nghĩ trong đầu làm cho hoảng sợ.

Bên trong trại chỉ còn Tiết An Nhiên đang liên tục lau mồ hôi cho Hoàng thượng. Tước thị vệ đứng đầu giường không rời nửa bước, trong lòng tràn ngập lo sợ. Đó có lẽ là nỗi lo của người dân mất vua, của đầy tớ mất đi chủ nhân thậm chí là của người anh em mất đi huynh đệ ruột thịt của mình. Tiết An Nhiên nhìn khuôn mặt của Quách Hạo Nghiên, môi trắng bệch, người

không ngừng đỏ mề hôi, mảy nhều chặt có lẽ rất khó chịu, nàng khẽ thở dài nhỏ giọng nói: “

Huynh ngồi đây trông Hoàng thượng giúp muối, muối ra ngoài thay nước tiện thể đem thuốc mới sắc cho Hoàng thượng.”

Tước thị vệ gật đầu ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống. Tiết An Nhiên đứng lên ra ngoài ánh mắt dừng lại ở tên tiểu tử đang đi đi lại lại phía trước cửa trại.

Khả Giai Đình lo lắng bứt rứt không thôi, lăn qua lăn lại nhiều vòng trên giường cũng không ngủ được. A ha, chuyện của tên hám sắc đó có liên quan gì đến nàng cơ chứ, tại sao phải quan tâm, hắn ta chết đi thì có phải nàng được giải thoát không. Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu làm nàng muốn vả vào mồm mình, tại sao lấy nàng bảo giải hạn vậy mà lại bị thương ra nông nỗi này.

Khuôn mặt lo lắng của Thái Hoàng thái hậu hiện ra, mấy ngày qua bị triệu hồi vào trong cung làm lễ cầu phúc cho hấn nên nàng tiếp xúc không ít với bà. Bề ngoài tuy lạnh lùng kiêu ngạo như hấn ta nhưng trong thâm tâm lại là một người phụ nữ khá nhu hòa, đặc biệt hết mực thương yêu

Quách Hạo Nghiễn. Điều này không khỏi là Khả Giai Đình nhớ tới bà ngoại quá cố của mình, những kỉ niệm vui vẻ lại ủa về khiến bản thân nàng cũng cảm thấy ấm áp hơn. Hồi đó mẹ nàng bị đuổi ra khỏi phủ Tể tướng, sau đó chuyển ra ngoài ở với bà ngoại. Đó có lẽ là đoạn hồi ức tuyệt đẹp nhất của nàng, ra ngoài ở tuy có thiếu thốn đủ đường nhưng lại được tự do bay nhảy, nàng thích mỗi lần nghe thấy tiếng cửa tre cũ mở ra mỗi lần đi chợ về. Ngoại rất mực yêu thương nàng, hôm nay là kẹo, mai là hồ lô đôi khi còn là chút mứt và bánh trái, từng chút một những món quà nhỏ ấy về nên tuổi thơ của nàng.

Sau một hồi lăn lộn trên giường nàng quyết định đi ra ngoài. Đúng, nàng vì mất ngủ thôi, hít thở không khí một chút sau đó sẽ ngủ lại, ai có nhiều thời gian mà quan tâm tới hấn chứ. Nhưng chân Khả Giai Đình không tự chủ mà đi tới trước cửa trại Hoàng thượng, nàng cứ chốc chốc ngó ra cửa đi đi lại lại, nửa muốn vào nửa lại lo lắng ngộ hấn tỉnh lại thì biết làm sao? Nhưng mất hướng về phía cửa lại nhìn thấy binh lính đang canh gác nghiêm ngặt, nàng khẽ thở dài, có muốn nàng cũng không vào được. Đang phân vân không biết nên làm sao thì nàng bị giọng nói quan thuộc làm cho giật mình. “Anh Phong, sao đệ lại ở đây? Không lẽ muốn vào thăm Hoàng thượng sao?”- Tiết An Nhiên khó hiểu nhìn tiểu đệ ngốc đang đi đi lại lại.

Khả Giai Đình nghe thấy thế vội vàng chống chế: “Đâu... đâu có... làm sao có thể chứ? Đệ lạ giường mất ngủ nên đi dạo qua thấy công trại đẹp nên ngắm thôi... haha... Mà cũng đến rồi, hấn ta sao rồi? Không sao chứ?” Tiết An Nhiên khẽ lườm “nam nhân” trước mặt, lạ giường, ai mà mới chiều vừa đặt lưng đã bất tỉnh nhân sự chứ, tuy vậy vẫn tỏ vẻ bình thường đáp lại: “Hấn... ai cơ ý người là Hoàng thượng?”- thấy nàng ta gật đầu liền tiếp tục nói:

- Hoàng thượng... không tốt lắm sợ rằng đêm nay...- giọng nói của nàng cùng nhỏ dần theo sắc mặt sa sầm của nữ tử trước mặt. Chợt nhớ tới việc cần làm, Tiết An Nhiên đi lên trước hướng

trại thuốc mà đi. Khả Giai Đình vội vàng đuổi theo, mồm liên tục hỏi han đầy lo lắng. Cuối cùng vì không thể chịu được sự ồn ào của nàng ta, Tiết An Nhiên đưa chậu nước ấm đã được thay cho Khả Giai Đình còn mình cầm bát thuốc mới sắc, lờm nhẹ mắmg: “Ngươi, im lặng một chút cho ta. Cầm lấy, theo ta vào trong...”- Sao... không được... muối không thể...- Khả Giai Đình đặt chậu nước xuống, bối rối trả lời.

- Một chữ phu thê trăm nghĩa vợ chồng, ngươi há không hiểu đạo lí này. Dù sao hấn cũng là tướng công của ngươi, chăm sóc cho tướng công là điều mọi thê tử đều phải làm... dù sao thì trăm nghe không bằng một thấy ngươi không muốn ta cũng chịu... - nói rồi nàng hừ lạnh đi lên trước mặc kệ chậu nước đang nguội dần.

Khả Giai Đình nghe vậy cũng lómg ngómg không biết phải làm sao? Nhìn hơi nước đang dần bốc lên như khiêu khích, bên ngoài rất lạnh, nước nguội thì lau chắc lạnh lắm. Nghĩ đến đây người tự giác cúi xuống bê chậu nước lên, lẻo đẻo chạy theo sau tí tí. Dù sao nàng chỉ cần ghé qua một chút xem hấn chết hay chưa thôi xong sẽ lập tức ra, không lưu luyến với nam nhân hấn. Tiết An Nhiên nhìn “tiểu tử” phía sau mội nhếch lên một nụ cười, thầm nghĩ: “Tiểu muối ngốc... không lẽ đã phải lòng người ta rồi sao?”

Tiết An Nhiên vén màn cửa tự nhiên đi vào, Tước thị vệ tò mò nhìn tên tiểu tử bê nước theo sau, nhưng khi nhìn ra tay nàng đang bận bê thuốc hấn cũng nhanh chóng hiểu ra. Sao hấn lại quên chứ nàng chỉ có hai tay làm sao vừa bê nước và thuốc được. Hấn nhanh chóng đứng lên nhường chỗ cho An Nhiên. Tiết An Nhiên nhanh nhìn Tước thị vệ, hấn như hiểu ý nhanh chóng đỡ bệ hạ ngồi lên sau đó nàng nhẹ nhàng đưa bát thuốc kề miệng bệ hạ mà đổ vào. Thuốc trào ra hai bên mép, Khả Giai Đình tự nhiên đưa khăn tay ra lau như một nương tử đang chăm sóc cho tướng công của mình vậy.

Sau khi cho Hoàng thượng uống thuốc, Tiết An Nhiên bụng bát ra ngoài, Tước thị vệ được quân báo Võ tướng quân đã bắt gọn được bọn quân Tề thì lập tức giao phó cho quân lính tiếp tục canh giữ, bản thân lao nhanh ra ngoài. Rót cục để lại hai con người một bất tỉnh, một run run lau mồ hôi. Khả Giai Đình khó khăn thực hiện mệnh lệnh của tí tí, tại sao người lâu quay lại như vậy? Hết lau tay, mặt, người nhưng mồ hôi của Quách Hạo Nghiên vẫn túa ra không ngừng, nhưng mặt có vẻ lấy được chút khí sắc. Khả Giai Đình đang gặt gù thì bỗng bị tiếng nói thì thảo làm cho tỉnh giấc.

- Hoàng hậu... không đừng bỏ con... con sai rồi con không đi chơi nữa... Nhi thần... nhi thần.. bệ hạ, mẫu thân không phải tự tử mà là bị giết hại... Không, mẫu thân đừng bỏ con... hừ.. hừ... lạnh quá... lạnh quá...- Quách Hạo Nghiên nói mớ trong mơ, khuôn mặt vô cùng thống khổ.

Khả Giai Đình nhú mi tâm, thực sự cũng cảm thấy đau lòng thay hấn ta. Có lẽ lại mơ ác mộng rồi, nàng vội chạy ra ngoài báo với binh lính lấy thêm chăn đắp lên người Quách Hạo Nghiên nhưng hấn ta vẫn liên tục kêu lạnh. Bất đắc dĩ nàng nhớ tới mẫu thân của nàng, mỗi lần nàng ôm

bà thường nằm bên cạnh ôm vào lòng, tay không ngừng vuốt lưng. Nàng cuộn tròn trong lòng mẫu thân, ngủ an ổn. Băn khoăn một lúc cuối cùng nàng cũng leo lên giường, nàng vì Thái Hoàng thái hậu, vì quân dân nước Ngô nên mới làm vậy, cứu người quan trọng hơn cả.

Quách Hạo Nghiên nằm lại gần nguồn ấm áp, người cọ tới cọ lui, mảy cũng dần giãn ra. Khả Giai Đình nhẹ nhàng xoa lưng hắn, để hắn ngoan ngoãn nằm trong lòng an ổn ngủ. Tiết An Nhiên đã sớm quay lại nhưng lại thấy cánh ấm nóng phủ thê liên khẽ cười lắc đầu đi ra ngoài. Cứ như vậy mấy canh giờ thấy Hạo Nhiên cũng dần hạ nhiệt, mặt cũng lấy lại huyết sắc. Khả Giai Đình gà gât rồi bình tĩnh, đưa ta cứ nhiên chạm vào trán hắn, may quá hạ sốt rồi. Nàng nhẹ nhàng lật chăn, đi xuống giường, nhanh chóng đi ra ngoài thay nước ấm và bảo người thay y phục cho hắn. Đang phong hàn mà để thấm lạnh mồ hôi sợ không tốt.

Quách Hạo Nghiên mơ lại giấc mơ đầm máu đỏ, mẫu thân hắn- người mà hắn hết sức yêu mến, bị giết hại trước mặt hắn, chỉ có nụ cười hiền hòa trên môi là không tắt. Ánh mắt bà nhìn hắn như an ủi, như khuyên nhủ, hắn chỉ biết bụm miệng khóc không thành tiếng. Hôm đó trong cung thích khách đột nhập, hắn và mẫu thân chạy trốn cuối cùng để bảo vệ hắn mẫu thân phải hi sinh, hắn trốn trong tủ chỉ kịp nhìn thấy bà tắt hơi thở cuối cùng qua khe tủ chật hẹp. Sau đó hắn đã nhiều lần yêu cầu phụ thân điều tra nhưng lúc ấy phụ thân mới lên ngôi chưa lâu, thế lực còn mỏng nên chỉ biết lắc đầu đau khổ. Sau này, ông tuy có nặc thiệp nhưng không một ai có thể chiếm vị trí của Hoàng hậu trong lòng, bằng chứng là không một Hoàng hậu nào mới được lập nên.

Quách Hạo Nghiên lại nhìn xung quanh, hắn đang ở đâu, mẫu thân và phụ thân dần tan biến. Thế rồi hắn thấy mình rơi vào một vực sâu, dù kêu thế nào cũng không thấy ai trả lời, bỗng mũi người thấy một hương thơm nhẹ nhàng ấm áp, đôi mắt nữ tử cứu hắn lại hiện ra, xung quanh nàng ánh sáng chói mắt làm hắn không nhìn rõ chỉ thấy nàng đưa tay về phía hắn. Quách Hạo Nghiên không suy nghĩ chút lấy, đứng hắn còn nàng, hắn vẫn muốn sống, muốn bên nàng, muốn làm cho nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất thế gian này, hắn không thể ra đi như vậy.

Mất mơ màng mở ra, lại thấy mình đang nằm trong lòng một nam nhân, hắn khẽ nhướn mày nhưng cơ thể vô lực không cựa quậy. Thấy hắn ta rời giường, Quách Hạo Nghiên mắt nhắm mắt mở nhìn dung nhan hắn ta, kẻ to gan ôm ấp hắn nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt kia, tim hắn lỡ một nhịp, môi hắn mấp máy muốn nói gì đó nhưng không sao cất thành lời. Vui sướng, xúc động, hạnh phúc tất cả hòa quện lại tạo nên cảm xúc của người đàn ông mới yêu trong lòng Quách Hạo Nghiên. Hắn lo lắng, bồn chồn, thấy người vào thay y phục có hơi thất vọng vì không phải nàng, một lúc sau thấy nàng mang chậu nước mới lên lau người hắn mới yên tâm nở nụ cười rồi nhắm mắt giả bệnh.

Khả Giai Đình lau người cho Quách Hạo Nghiên xong cũng cảm thấy hơi mệt, thấy bên chân hắn

chấn đã bị đá lung tung, nằng khế thờ dài rồi đứng dậy xắn chấn lại. Tay đưa lên lau mồ hôi, khế thờ phào, nằng cũng thấy mệt mà hấn ta trông chừng đã khỏe lại tốt nhất nên rời đi sớm chút nào hay chút ấy... Nghĩ là làm, Khả Giai Đình đứng dậy, vừa quay lưng, tay bị ai đó giữ chặt lại. Khả Giai Đình hốt hoảng quay lại chỉ nhìn thấy ánh mắt của nam nhân trên giường, ánh mắt ấy có chút nhớ nhung, có chút giận dữ lại có chút dịu dàng, nằng nhất thời bị chìm sâu trong đôi mắt đó, không biết á khẩu sao cho hợp lí. Một lúc sau, Quách Hạo Nghiên khó khăn mỉm cười nói:

- Nằng còn muốn trốn đi đâu nữa, ái... phi... của trẫm...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hồi Cung

Khả Giai Đình sửng người vì giọng nói của nam nhân trên giường bệnh. Nằng bất ngờ không chỉ vì biết hấn đã tỉnh dậy mà chính bởi câu nói đầu tiên mà hấn nói. Hấn vừa gọi nằng là gì, ái... ái phi. Chưa kể xưng hô, ngay cả động tác cũng đầy gian tình, tự dung tay hấn dùng lực khiến nằng cảm thấy áp lực ghê gớm. Nằng ngờ nghệch ngồi xuống, trong đầu bỗng nảy ra lời giải cho tất cả tình cảnh trước mắt. Chắc hấn hấn lại nhầm nằng với Khả An Tịnh, giọng điệu gọi ái phi cũng rất mực mờ ám, trước hết cứ ngồi xuống, nịnh hấn mấy câu cho hấn ngủ say, lúc đấy nằng rời đi cũng chưa muộn.

- Hoàng thượng, người yên tâm, An Tịnh sẽ ở đây hào hào chăm sóc người.

Quách Hạo Nghiên cố gắng nhìn rõ khuôn mặt nữ nhân trước mặt, hít thở với hấn bây giờ rất mực khó khăn, chính vì thế dễ nói hết lời đó, hấn đã phải dốc hết sức bình sinh của mình. Cảm nhận đôi tay mềm mại của nằng vỗ về mình, mùi hương của nằng như có như không, hấn khẽ cười khỏ. Trong giây phút khi hấn nhận ra bản thân nhìn thấy nằng nằm bên cạnh mình, tự tưởng tượng nằng luôn ở bên chăm sóc mình, đến tận bây giờ khi thấy nằng nói chuyện với mình thì lại lấy tên xưng là An Tịnh làm mọi mộng đẹp của hấn đều tan biến, có lẽ, hấn đã về hoàng cung rồi. Hấn nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay nữ nhân bên cạnh, người hấn muốn có bên cạnh mãi mãi là nằng, càng hiểu tâm tư của mình, hấn càng thấy trái tim nữ nhân đó mãi mãi khó nắm bắt...

Khả Giai Đình thấy hấn rời khỏi tay mình, trong giây phút, con tim nằng bỗng cảm thấy lạc lõng, sau đó nằng nhìn bóng lưng hấn rất lâu rồi nhẹ nhàng rời đi...

Tiết An Nhiên tiếp tục đi đi lại lại bên ngoài, nằng cũng không biết quyết định vừa rồi của mình là đúng không nữa. Khả Giai Đình có vẻ đã động tâm với Hoàng Thượng rồi, một mặt nằng muốn đứng ra tác hợp cho hai người họ, mặt khác nằng lại cảm thấy không ổn, Hoàng thượng trước

giờ vẫn nắm thê bảy thiếp, con người phép tắc làm sao có thể hợp với Giai Đình luôn thích bay nhảy tự do. Càng nghĩ nàng càng đau đầu, mãi không tìm ra giải pháp. Đúng lúc này, tiểu Đình cũng nhẹ nhàng đi ra. Nàng bỗng chốc bắt gặp ánh mắt cô đơn của nàng ta, còn chưa kịp hiểu điều gì thì ánh mắt đó đã biến mất. An Nhiên lập tức kéo nàng ra một vùng đất trống sau doanh trại.

- Muội, có sao không? Rốt cuộc thì có chuyện gì vậy? – Mọi dù mọi việc đã mười mười nhưng nàng vẫn muốn nghe chính miệng muội muội nói ra toàn bộ.

Giai Đình biết mình không thể giấu được tỷ nữa, mà bây giờ, chỉ có tỷ là giúp nàng trốn khỏi đây, nghĩ vậy nàng đem toàn chuyện kể lại cho tỷ nghe, tất nhiên cũng bao gồm câu chuyện nàng nghe được bên quán nước.

- Vậy, ý ngươi là Hoàng thượng đặc biệt yêu thích hình dáng thực sự của ngươi. – Tiết An Nhiên bất ngờ thốt ra từng từ, vậy không chỉ có muội muội nàng động tâm mà cả con người cao cao tại thượng đó. Chuyện này, không thể nào.

- Có thể nói như vậy, nhưng thứ tình cảm này ta không thể tiếp nhận. – Nàng khẽ thở dài, nặng nề trả lời tỉ mỉ.

Tiết An Nhiên sao không hiểu tâm tư của nàng ta, nói như vậy nàng ta cũng có chút tình cảm với hần, nhưng tại sao lại không thể. Nàng có tình chàng có ý, vậy sao không thể đến được với nhau.

- Hần ta, là vì nhan sắc của ta mà say đắm, chính là thứ mà ta không muốn mọi nam nhân đều nhìn vào. Ta không biết thứ tình cảm đó, sẽ duy trì được bao lâu? Nhan sắc ta, không thể mãi mãi. Hần chỉ yêu mỗi bản mặt ta, khi biết tính cách của ta rồi không bỏ chạy mới lạ.

An Nhiên bỗng chốc không biết đâu là thực đâu là giả, nếu tiểu Đình đã không có tình cảm với nam nhân đó thì vừa rồi vì sao nàng lại bắt gặp ánh mắt cô đơn, cũng một chút tiếc nuối. Nàng nheo mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nam nhân trước mặt, sau khi không phát hiện ra gì thêm mới lẳng lặng giúp Giai Đình dọn đồ đạc để quay về kinh thành. Nếu muội muội đã lựa chọn, thân là tỷ tỷ nàng sẽ ủng hộ.

Sau khi Khả Giai Đình rời đi, Hoàng thượng không tỉnh lại lần nào nữa, thậm chí còn bị sốt đến mấy ngày làm toàn quân vô cùng lo lắng, Tiết An Nhiên cũng vì thế mà vô cùng bận bịu, nàng hết đi sắc thuốc lại bắt mạch. Cuối cùng sau gần 5 ngày nằm giường, hần cũng chịu mở mắt. Hần nằm im như một pho tượng, mắt nhìn trần trần lên mái lều, ánh nhìn có mấy phần lạnh đi, chỉ còn hơi thở khẽ khàng chứng thực hần vẫn còn sống.

Những ngày sau, hần ép bản thân mình hồi phục nhanh chóng. Hần phải nhanh trở lại kinh thành, có nhiều việc hần cần phải làm rõ.

.....

Ngày tháng lợi trở về...

Người ngựa đều hân hoan, dân chúng ai ai cũng nở nụ cười, chỉ có khuôn mặt một người là luôn giữ thái độ thờ ơ, hẳn thực ra không còn tâm trạng ăn mừng, hẳn trở về là muốn gặp nàng.

Hoàng thái hậu cũng ra đón hẳn, khuôn mặt già nua không kìm được nước mắt.

- Về được là tốt rồi, tốt rồi.

Các phi tần của hẳn cùng có mặt, hẳn đưa mắt đảo dáo nhìn xung quanh nhưng mãi không thấy nàng đâu. Khuôn mặt hẳn đen đi vài phần, làm lễ với thái hậu xong, hẳn tức giận đi vào trong cung.

Thấy nửa ngày nàng ta vẫn không đến gặp mặt thì tâm trạng càng bức bối, hẳn hết đi đi lại lại trong cung, ánh mắt không ngừng dõi ra cửa lớn.

- Hoàng thượng, người có chỗ nào không khỏe ạ? – Lý công công dè dặt nhìn hoàng thượng. Nhìn thấy khuôn mặt càng thêm tức giận của Hoàng thượng, hẳn chỉ muốn vả vào mồm mình, tự dưng lại tự chuốc họa vào thân.

- Người nói xem, hôm nay vì sao Khả Giai Đình lại không xuất hiện. – Một lúc lâu, hẳn mới khẽ khàng nói.

Lý công công đang cúi thấp đầu chuẩn bị nhận tội khi nghe Hoàng thượng nói hẳn lập tức ngẩng lên. Trong bụng tràn ngập nghi vấn, hẳn đánh liều hỏi tiếp:

- Ý ngài là ai ạ?

- Thì là... nữ nhân ở lãnh cung... - Có trời chứng giám để nói ra cụm từ này hẳn đã phải cố gắng biết bao nhiêu. Hẳn đang thừa nhận mình lại quan tâm đến nữ nhân 5 năm trước bị mình vứt bỏ, rất mất mặt.

- Dạ, Thái Tử Phi ạ, dạ thưa vì nơi ở của Thái Tử phi là lãnh cung, mọi hoạt động trong cung không được gọi đến thì không được xuất hiện.

Quách Hạo Nghiên lúc này mới vỡ lẽ ra mọi chuyện. Thì ra không phải nàng không quan tâm đến hẳn mà không thể xuất hiện. Bộ dạng hẳn cười ngờ nghếch càng khiến Lý công công thấy ớn lạnh hơn. Chẳng lẽ, Hoàng thượng động tâm rồi?

- Được, vậy truyền lệnh, lập tức đến lãnh cung.

Khả Giai Đình nghe nói hôm nay hẳn trở về thì ngoan ngoãn ở lại lãnh cung phòng trừ bất trắc.

Nàng đang ung dung rửa mặt ngoài sân thì nghe thấy giọng nói chua chua quen quen ập đến.

- Hoàng thượng giá lâm, Thái Tử Phi hành lễ... - Nghe ba tiếng Thái tử phi làm nàng đổi chút bờ ngõ nhưng khi thấy một thân long bào bước vào, nàng lập tức quỳ xuống hành lễ. Hẳn ta, xem ra khỏe thật rồi, còn có nhã hứng đi thăm lão bà già nua này, nàng thật là có điểm phúc.

- Đình nhi bao lâu không gặp nàng ngày càng xinh đẹp ra thì phải. – Quách Hạo Nghiên nhắp một ngụm trà rồi quay sang nhìn nàng ánh mắt tán thưởng.

Câu nói của hắn làm nàng suýt phun ngụm nước trong miệng, hắn vừa gọi nàng là gì? Theo nàng nhớ thì hắn và nàng chưa thân mật đến mức đấy, còn nữa, “xinh đẹp”, bộ dạng của nàng bây giờ không phải xấu xí thì cũng tầm thường, nghe hắn khen nàng như vậy nàng lại càng không quen.

- Hoàng thượng, người quá khen rồi. – Nàng làm bộ hiền dịu thực nữ đón nhận lời khen của hắn, trong lòng không ngừng sỉ vả tên đàn ông nói dối không chớp mắt này.

Hắn đi đi lại lại trong lãnh cung, bỗng đứng ngửi thấy mùi khen khét, hắn mới quay ra nhìn nàng:

- Nàng... tại sao ở đây lại có bếp?

Lúc này Khả Giai Đình mới sực nhớ ra nồi thịt kho đông pha của mình vẫn còn đang đun trên bếp, nàng hốt hải chạy ra ngoài. Chết chắc rồi, tội tự ý đun cơm nấu nước trong cung có lấy cái mạng của nàng ra cũng không gánh được.

Khi nàng hốt hải bắc nồi thịt ra khỏi bếp, vội vã khiến nàng bị phỏng tay, Giai Đình cố nhịn không buông cả nồi xuống đất, chỗ thịt này nàng khó khăn lắm mới mua được còn định dùng cả tuần.

Quách Hạo Nghiễn thừa dịp ngấm nhìn xung quanh, không tòi rất có ý chí tự lập, hắn rất thích.

Món thịt đó ngửi cũng thơm đấy. Hắn tiến lại gần tay cầm vào nắp nồi thì lập tức buông ra, nóng quá, bỏng chết ta. Cảm nhận được hơi nóng, hắn lập tức quay sang nhìn nàng, thấy nàng còn đang bẽ bẽ những ngón tay sưng đỏ, trong lòng hắn bỗng cảm thấy xót xa.

Khả Giai Đình bị hắn nhìn chỉ còn biết đứng lặng chờ hắn định tội. Nàng đã bị đẩy xuống lãnh cung rồi, hình phạt tiếp theo nàng không muốn nghĩ tới.

- Đưa tay ra đây. – Hắn nhẹ nhàng nói, giọng nói trầm ấm cứu nàng ra khỏi suy nghĩ rùng rợn về nhà giam trong Hoàng cung.

- Gì ạ? – Nàng bất ngờ nhìn lên lại bắt gặp ánh mắt lo lắng của hắn, nàng run run đưa tay lên trước mặt hắn, cả mặt vẫn chung thủy dán xuống chân.

- Nàng xem, bị phỏng rồi này. – Không phải chứ sao nàng nghe trong giọng hắn có chút tức giận mà hình như có cả... nuông chiều. Giai Đình, mày điên rồi, điên rồi.

Hắn kéo nàng lại gần giếng nước ân cần lấy nước lạnh nhúng tay nàng xuống. Nước lạnh truyền từ tay đến đầu khiến nàng dần tỉnh táo, phát hiện bản thân mình vừa nhìn hắn không buông thì lập tức đỏ mặt, ánh mắt nàng tránh đi chỗ khác, hai tay cũng hơi cựa để hắn rời ra. Bất gặp bộ dạng trốn tránh của nàng, hắn chỉ khẽ mỉm cười, tay hắn càng giữ chặt. Nàng nghĩ lần này ta lại buông tay nàng nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Mới Chỉ Bắt Đầu

Bàn tay mềm mại của nữ nhân gọi hấn nghĩ về một đoạn hồi ức như có như không, hình như lúc đó hấn cũng nắm tay nàng như vậy, cơ thể hấn rất khó chịu, rất đau lại như vô cùng mệt mỏi.

Rốt cuộc khi đó là khi nào?

Bất giác thấy nàng thụt tay lại làm hấn bưng tỉnh, hấn ra sức siết chặt tay hơn, tâm trí dần dần hồi phục, hấn đưa mắt ngắm nhìn nàng. Không phải nàng vốn rất xinh đẹp sao, vì sao lại phải bởi thứ nước đó lên người? Nếu như đêm hôm đó hấn không bất ngờ quay trở lại hoàng cung, không vô tình xuất hiện ở điện Trung hòa thì mãi mãi hấn sẽ không ngờ được, nữ nhân xinh đẹp cứu hấn cũng chính là thái tử phi từng bị hấn ruồng bỏ 5 năm về trước. Hai con người dung mạo khác biệt như thế, dù người tình mắt nhất cũng khó nhận ra.

Nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của hấn chăm chú nhìn mình, khuôn mặt xinh đẹp của nàng khẽ hiện lên tầng ửng hồng như có như không. Nàng ngo ngoay tay trong chậu nước một hồi sau đó nhất quyết đứng dậy.

- Thần thiếp đỡ đau rồi, đa tạ hoàng thượng chăm sóc. Nghe nói thân thể người hiện không tốt, Người nên sớm nghỉ ngơi đi ạ.

Nàng lại duy trì bộ dạng trò chuyện nhìn chân với hấn làm Quách Hạo Nghiên vừa bực vừa buồn cười. Luôn luôn như vậy, nàng luôn dùng thái độ này để đối với hấn, nói chuyện trực tiếp luôn chủ động nhún nhường, dùng giọng điệu xa cách để trốn tránh, đẩy hấn ra xa. Suốt mấy năm qua, Quách Hạo Nghiên hấn chưa bao giờ phải chủ động với nữ nhân, chỉ cần hấn muốn thì nữ nhân xếp hàng dài chờ đợi, vậy mà với nàng ta phải luôn luôn tìm cách thân cận, nữ nhân như vậy chắc chỉ có một.

- Lý công công... - Dường như nghĩ đến chuyện gì đó, hấn khẽ nhếch môi.

Nghe tiếng Hoàng thượng gọi, hấn hốt hải chạy vào, bản thân cũng nhận ra nàng, liền lập tức hành lễ, sau đó tiếp tục cúi đầu. Vậy là thêm một người nữa lại thủy chung nhìn xuống chân như nàng.

- Hoàng thượng có gì sai bảo ạ? - Hấn vốn nghĩ Hoàng thượng có chuyện gì riêng tư nên mới không cho hấn vào Lãnh cung. Từ trước tới nay, dù có đi đâu, thậm chí cả những đêm thị tẩm, hấn luôn phục vụ đứng bên ngoài phòng, nhưng lần này có chút khác biệt vì ngay khi mới đi tới cổng Lãnh cung người đã truyền lệnh toàn bộ đứng ngoài, một mình vào thăm Thái tử phi.

- Người nói cho trẫm biết tội tự ý đốt lửa trong cung, phạt ra sao...?- nói xong ánh mắt lại rơi trên nữ nhân trước mặt. Lo lắng và sợ hãi khiến mặt nàng nhợt nhạt, mồ hôi trên trán cũng bắt đầu rịn ra.

Lý công công khó hiểu nhìn Hoàng thượng nhưng vẫn kính cẩn đáp: “Bẩm Hoàng thượng, hành vi tự ý đốt lửa trong cung, cố ý gây hỏa hoạn, nếu là người giữ trọng trách cao trong

cung sẽ lập tức bị phế và bị đẩy xuống Nội mệnh phủ, trở thành nô tì và phải làm việc cực nhọc, là nữ nhân thì làm công việc giặt giũ, quét dọn, bận rộn đến không thể nhìn đến ánh mặt trời, còn nam nhân thì trở thành nô bộc, cuộc sống cũng không khá khẩm hơn. Đây mới chỉ là hình phạt nhẹ nhất, còn nặng hơn thì...” Lí công công nói đến đây bỗng dừng lại vì nhìn thấy nét mặt lạ thường của Thái tử phi, hẳn đã nói sai gì sao, tại sao sắc mặt của nữ nhân này ngày một kém đi vậy.

- Nặng thì sao?- Quách Hạo Nghiên vui vẻ tiếp lời, ánh mắt vẫn trần trần nhìn nữ nhân phía trước, nàng nghe xong không nhúc nhích, chỉ có đầu cúi càng ngày càng thấp hơn, nàng càng như vậy hẳn càng vui sướng, ít nhất hẳn cũng có thể tác động một chút tới nàng.

Lí công công nghe lệnh của Hoàng thượng nhanh chóng tiếp lời, nhưng âm khí và giọng điệu có vẻ chậm hơn, có chút đáng sợ: “Bẩm, nặng thì sợ không giữ nổi mạng, sẽ bị đẩy từ trên vách cao xuống...”

Nói đến đây Khả Giai Đình không thể dừng im được nữa, người bắt đầu run lên. Không phải chứ, nàng cũng chỉ vì để tiếp tục tồn tại mới như vậy, không nghĩ tới lại vi phạm luật lệ trong cung, càng không nghĩ tới phải bỏ mạng ở đây. Vốn tưởng rằng sống trong cung một thời gian, sau đó nhờ ti tỉ giúp, nàng sẽ thoát khỏi được hậu cung tăm tối này, ai ngờ giờ đây nàng vì mỗi nòi thịt kho đông pha mà phải đẩy xuống thứ nhân, rõ ràng danh phận bây giờ của nàng thậm chí so với cung nữ cũng không bằng, nhưng bắt nàng giặt giũ thì nàng sợ bản thân không chịu nổi. Không lẽ hôm nay là ngày tàn của Khả Giai Đình nàng sao? Không được, nàng phải cầu xin hần, nàng còn nhiều việc phải làm, còn ti tỉ và muối muối cần phải chăm sóc, tuyệt không thể bỏ mạng ở đây. Nghĩ đến đây, đôi môi tự khắc mấp máy, cố gắng trấn tĩnh bản thân để giọng nói không run lên: “Hoàng thượng, thần thiếp thực sự có tội, xin người trách phạt...”

Quách Hạo Nghiên nhướng mày nhìn Lí công công ý bảo ông ta lập tức ra ngoài do vậy bây giờ trong Lành cung này chỉ còn mỗi hần và nữ nhân vừa nói kia. Khả Giai Đình lo sợ đến nỗi mặt không còn huyết sắc, thời gian chậm chậm trôi qua mà không thấy có động tĩnh gì từ nam nhân đối diện khiến nàng không khỏi tò mò ngẩng lên quan sát. Quách Hạo Nghiên đợi đến khi mắt nàng chạm mắt hần, mới vui vẻ nở nụ cười tà mị nhìn nàng nói: “Trẫm đương nhiên đã nghĩ ra biện pháp trừng phạt của ái phi. Mấy cái Lí công công nói cũng không tệ...”- nói đến đây Khả Giai Đình nín thở, cả người lập tức chấn động, hẳn sẽ không vì thấy nàng chường tai gai mắt mà... mà... thực sự nàng cũng không dám nghĩ nữa. Nam nhân trước mặt với biến hóa của nữ nhân kia không khỏi thích thú, giọng nói tiếp sau cũng to và rõ ràng hơn như đang ra lệnh: “Trước hết nàng lập tức chuẩn bị cơm trưa cho trẫm, nhìn Lành cung này cũng không tệ nhưng trẫm vẫn muốn về Điện Trung Hòa nghỉ ngơi, thời gian này chắc trẫm

phải nhờ nàng giúp đỡ rồi... Trước mắt như vậy đã...”

Khả Giai Đình lo lắng nghe hết lời của hắn, hắn bắt nàng chăm sóc vậy tức là nàng thoát chết rồi sao? Nhưng nghe đến câu cuối khiến nàng không sao cười nổi: “trước hết như vậy đã...”- tức là nàng vẫn còn bị trừng phạt nữa sao. Dù không bị xử phạt như những gì Lí công công gợi ý nhưng tâm trạng nàng cũng không khá hơn, nén đau đón nàng quỳ xuống cảm kích: “Đa tạ Hoàng thượng.”

Suy nghĩ đau khổ ấy khiến cho bữa cơm thê tử đầu tiên giữa nàng và hắn thật kinh khủng, nàng không sao tập trung ăn uống được, có lẽ phải một thời gian nữa nàng mới có thể ngồi ăn trên chiếc bàn này, trong căn phòng này và trong Lãnh cung này. Tuy bữa cơm có đạm bạc nhưng Quách Hạo Nghiên lại cảm thấy vô cùng ngon, không biết có phải do tâm trạng của hắn đang vui vì kế hoạch thời gian trói buộc nữ nhân này bên cạnh. Dù sao cũng phải công nhận, nương tử của hắn, tài nghệ nấu ăn cũng không tệ, hắn có thể chấp nhận được.

Khả Giai Đình nhìn quanh một lượt đồ dùng, quần áo cho một chuyến đi nàng đã gói lại trong nải, 5 năm qua, bảo vui cũng không hẳn nhưng thật sự nàng đã có những khoảng thời gian tuyệt vời ở đây, không cần quá xa hoa, diễm lệ, cuộc sống cứ như vậy bình dị trôi qua. Lúc buồn chán có thể trốn ra ngoài thăm Tiết ti và Liễu muội, trung thu có thể đi xem bắn pháo bông, thậm chí có thể dạo quanh cung nghe lỏm chuyện bát quái của cung nữ và thái giám. Bắt đầu từ hôm nay, những ngày tháng ấy sẽ chấm dứt, nghĩ đến đây khiến nàng không khỏi buông một tiếng thở dài.

Quách Hạo Nghiên không vui nhìn nữ nhân đằng sau, nàng ngoan ngoãn nghe lời hắn thu dọn đồ đạc nhưng sao cứ đi ba bước lại ngoái đầu lại, cuộc sống Lãnh cung vui sướng lắm sao mà nàng phải tiếc nuối đến vậy. Cứ như vậy, hắn đi hai bước lại ngoái đầu nhìn nàng, đợi nàng đứng kề cạnh mới yên tâm bước tiếp, cuối cùng vì không thể chờ đợi, Quách Hạo Nghiên trực tiếp nắm lấy tay nữ nhân ngốc nghếch kéo đi trong sự ngạc nhiên của binh lính và thái giám.

Cứ như vậy một lớn một nhỏ kéo nhau ra khỏi lãnh cung hiu quạnh. Nàng máy móc bước đi theo chàng, bước được bước hụt trông vô cùng đáng thương. Chàng lặng lẽ dẫn nàng theo sau, trong lòng vô cùng sáng khoái. Hoàng cung, thì ra lại đẹp như vậy...

Điện Trung Hòa vốn là nơi nghỉ ngơi xem tấu chương của hắn, là nơi không phải để nữ nhân ngó ngang nhưng không hiểu sao hắn lại mang nàng đến đây. Hắn sắp xếp cung nữ đưa nàng đi tắm rửa, chuẩn bị cho nàng một chiếc bàn trang điểm cùng chiếc tủ trống. Hôm nay, nơi nghỉ ngơi của hắn có thêm một giai nhân cùng san sẻ.

Giai Đình lững thững theo hắn, trong lòng nàng trăm mối bộn bề. Hắn rút cuộc tại sao lại đột

xuất quan tâm đến nàng như vậy? Ngắm lại mấy việc vừa rồi, rõ ràng là hấn cũng đâu có ý trừng phạt nàng? Vậy thì hấn đang có âm mưu gì. Nàng mãi mê suy nghĩ cho đến khi khuôn mặt nàng đập thẳng vào bả vai hấn. Khả Giai Đình khẽ kêu lên đau đớn, bàn tay nhỏ xinh liên tục đưa lên xoa mũi. Hấn thấy nàng mất tập trung nên mới cố ý dừng lại nhưng khi nghe nàng rên nhẹ, trong lòng cũng lo lắng, hấn lập tức quay lại. Tay đưa ra giữa không trung không biết phải làm sao, quan tâm, cưng chiều nữ nhân trước giờ không phải là sở trường của hấn sao? Tại sao với nàng ta hấn lại bối rối như vậy chứ? Cứ như vậy Quách Hạo Nghiên loay hoay nhìn nữ nhân trước mặt cho đến khi mắt chạm mắt mới bàng hoàng thu tay lại, khuôn mặt lại trở lại dáng vẻ kiêu ngạo sẵn có.

Quách Hạo Nghiên bình thần ngồi xuống bàn trà. Vốn dĩ vết thương đã đau nhức từ lúc ở lãnh cung nhưng hấn kiên quyết không để lộ ra bên ngoài, dù sao hấn cũng muốn gặp nàng thêm một chút, hay nói hấn không muốn tỏ ra yếu đuối trước nàng cũng được. Đường đường là Đế vương một nước, trăng hoa mây gió, phong lưu đa tình nổi tiếng khắp kinh thành vậy mà giờ lại trở thành một nam nhân lụy tình với nữ nhân mình từng vứt bỏ. Càng nghĩ hấn lại càng thấy khó hiểu, môi không kìm được nhếch lên một nụ cười nhạt, tay cũng thuận theo nâng cốc trà lên uống.

Khả Giai Đình thấy Hoàng thượng ngồi xuống thì khẽ thờ phào, ít nhất như vậy nàng cũng cảm thấy bớt đi phần nào áp lực vừa rồi. Nhanh chóng phóng tầm mắt nhìn xung quanh, chặc chặc, quả thực quá xa hoa, đồ dùng, vật trang trí đều được nạm vàng vô cùng tinh xảo. So với lãnh cung của nàng, đúng là khác xa một trời một vực...

- Còn không mau ngồi xuống, nàng đứng mãi không mỏi chân sao? - Quách Hạo Nghiên nhướn mày nhìn Khả Giai Đình đang ngơ ngẩn ngấm ngấm xung quanh, nàng ta lại một lần nữa ngó lơ hấn, điều này làm hấn càng bức bối.

Khả Giai Đình gạt mình, môi mấp máy không sao thốt lên lời chỉ biết ngoan ngoãn ngồi xuống, nhìn cốc nước trống không trên bàn, nàng nhanh chóng rót trà nóng vào, bản thân cũng tự thưởng thức. Môi đào vừa mấp vào dòng nước ấm áp, hương thơm nhẹ nhàng chạm đến đầu lưỡi làm cho nàng không khỏi kinh ngạc mắt mở to hơn, oa thật đúng là đồ thượng hạng nha.

Quách Hạo Nghiên im lặng ngắm nhìn biểu hiện đáng yêu của ái phi, trong lòng dâng lên một cỗ ấm áp. Bỗng một cơn đau từ hạ thân truyền đến, cả đầu hấn càng đau nhức hơn, mắt hồ phách mờ dần không sao chấp được hình bóng giai nhân trước mắt, hấn cảm thấy thực sự không khỏe. Trước lúc mất đi thần trí, tay vẫn nhanh chóng đưa ra cầm chặt bàn tay nhỏ nhắn trên bàn như sợ chỉ cần nhắm mắt, nha đầu nghịch ngợm sẽ biến mất.

Bịch... Cả cơ thể to lớn đổ về phía trước, chén trà trên bàn lăn tròn rơi xuống đất vỡ tan. Cả

căn phòng chìm trong sự yên lặng. Âm thanh vỡ nát của chén trà dọa cho nàng hoàng sợ nhưng tên nam nhân đang mê mệt trên bàn càng làm nàng kinh hãi hơn. Giọng nói nàng run run truyền ra ngoài:

- Mau gọi thái y, nhanh lên. Hoàng thượng... hoàng thượng... người ngất xỉu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Chiếu Cố

Khả Giai Dĩnh yên lặng ngồi bên cạnh hắn, thi thoảng lại lấy khăn mềm thấm mồ hôi cho hắn. Vừa nãy khi hắn đổ gục xuống, nàng sợ hãi đến suýt nữa hét lên nhưng chính bàn tay ấm áp của hắn đã ghim nàng lại, hắn siết tay nàng buộc chính bản thân nàng không được lộn xộn. Hắn cảm mãi không buông khiến nàng phải lảo đảo theo hắn từ bàn trà cho đến giường ngủ. Khi thái y xông vào nhìn thấy tình cảnh ấy trong lòng không khỏi than nhẹ một câu “phu thê ân ái”, lão nhanh chóng bắt mạch rồi khẽ mở áo của Hoàng thượng. Giai Dĩnh ngồi lặng bên hắn cho đến khi cả cơ thể hắn bị mở ra trong lòng không khỏi run lên, cơ thể hắn dù bị băng bó phần nhiều những vết không che đi nét rần rờ trong từng cơ bắp, ngắm nhìn cơ thể cường tráng của hắn khiến nàng tim đập chân run, trong đầu không khỏi hiện lên những hình ảnh đen tối. Khả Giai Dĩnh vỗ mạnh đầu cố thoát ra khỏi những ý nghĩ quái gở, cũng tại nàng thích chạy đây chạy đó, tiểu ngao giang hồ, không tránh được phải tiếp xúc với mấy tên phạm phu tục tử nên thỉnh thoảng cũng bị bọn họ vurt cho xem qua mấy quyển cung xuân đồ đang thịnh hành bên ngoài. Mới đầu cũng vì tò mò mà mở ra xem, bây giờ mới thật sự ngắm được nội dung của những quyển sách này làm cho cả người nàng cảm thấy khô khan, khó chịu. Nàng nhanh chóng đứng dậy lấy cho mình một chén trà, muốn dùng vị chất xua bớt đi cảm xúc rạo rực trong mình nhưng lại uống vội khiến bản thân bị ho sặc sụa. Tiếng ho của nàng dường như làm thức tỉnh vị nam nhân đang nằm yên ổn trên giường, hắn khẽ nheo mắt, giọng nói nhỏ nhẹ rất có uy lực:

- Nàng không nghịch ngợm một chút thì chết sao? Ngồi xa như vậy... Còn không mau lại đây.

Giai Dĩnh có tật giật mình, nàng bèn lên đặt chén trà xuống bàn, chậm chạp tiến lại bên giường, kính cẩn cúi mặt nói:

- Hoàng thượng, người có gì sai bảo thần thiếp ạ?

Hắn khẽ nhíu mày, khuôn mặt nữ tử này trông hơi khác thì phải, cả cơ thể hắn tuy hơi khó chịu nhưng nội tâm lại phần chán kì lạ, ở bên nàng ta khiến hắn luôn cảm thấy vui vẻ, thú vị. Quách Hạo Nghiên cầm tay nàng kéo ngồi xuống, thuận miệng trêu chọc:

- Nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì mà cả mặt mũi lại đỏ bừng thế kia? Hay là... - Hắn đưa mắt nhìn xuống vòm ngực còn chưa kéo kín của mình, rồi lại quay sang nhìn hay gò má ửng hồng không khỏi bật cười. Thì ra, ái phi của trâm cũng biết ngượng ngùng.

Giai Đình kinh sợ ngược mắt nhìn nam nhân trên giường, sao hắn có thể biết chứ? Đúng là làm chuyện xấu không được yên ổn mà. Nàng còn đang suy nghĩ tìm lí do gì để thoái thác thì bỗng một cổ nặng trịch gối lên đùi, nam nhân trong lòng mỉm cười nhìn nàng không rời, miệng nhanh chóng giải thích cho hành động của mình:

- Nàng cũng biết ta bị bệnh. Phu quân của nàng, hôm nay phiền nàng chiều cổ rồi.

Nói xong Quách Hạo Nghiên cứ thế say giấc ngủ bên cạnh người đẹp, mùi hương thơm ngát của nàng làm hắn bỗng thấy an ổn, khoan khoái một cách kì lạ.

Lần nữa khi Giai Đình tỉnh dậy thì trăng đã lên. Ánh trăng êm dịu dát vàng cả thềm bậc, trăng sáng lẳng lẳng soi bóng dưới lòng hồ sen tạo nên bức tranh vô cùng sống động. Giai Đình bước xuống giường, ngủ một giấc sâu khiến nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu. Không biết bao lâu rồi nàng mới được nằm lên chiếc giường êm ái như vậy. Nàng đưa mắt ngắm nhìn hồ sen nhỏ bên trong điện trong cung không khỏi cảm thán. Nơi nghỉ ngơi của hắn so với chỗ ở của nàng đúng là một trời một vực. Bị hắn lôi về đây không phải không có chỗ tốt, ít ra những ngày tháng tới nàng cũng không phải lo chuyện ăn uống nhưng nàng lại không thể được tự do xuất cung như trước, không biết Liễu Ái với tí sao rồi? Lúc tỉnh dậy một mình trên giường lớn cảm giác trông trải bỗng dung xuất hiện trong lòng. Khả Giai Đình hoảng sợ chất vấn bản thân, nàng rốt cục bị sao vậy, hắn không ở trong đây hắn trong lòng phải thoái mái, ít nhất thần trí có thể buông lỏng. Nhưng, Nàng rốt cục vì sao lại thờ dài cơ chứ?

Quách Hạo Nghiên chớp mắt chưa được lâu thì Tước thị vệ đã truyền tin đến. Hắn tiếc nuối rời xa hương thơm ấm áp kia, nữ tử này không chút

phòng bị, ngủ như heo vậy. Nhanh chóng đỡ nàng nằm xuống hần phát tay áo, nhẹ nhàng ra cửa chỉ sợ một chút động sẽ làm cho giấc mộng của ái phi hần bị làm phiền. Tên tướng quân bị giam giữ mấy ngày nay đã tự sát, điều này càng làm hần thêm nghi hoặc. Tướng lĩnh nước Tề trước giờ vẫn luôn đối kháng lại quân sĩ, không chịu an phận trời buộc, ý chí sinh tồn cũng rất mãnh liệt, nay lại tự tìm đến cái chết, chắc chắn có điều gì uẩn khúc ở đây. Tuy cơ thể vẫn còn suy nhược nhưng sau khi chớp mắt một chút hần cũng đã thấy khá hơn, thêm nữa lại được nằm trong lòng của mỹ nữ. Nghĩ đến đây hần bỗng nhiên nở nụ cười yêu chiều, khuôn mặt mệt mỏi xanh xao cũng hiện lên chút nhu tình không giấu diếm.

- Hoàng thượng, hoàng thượng... – Tống Tư Mã sau khi tiêu xong cũng không thấy Hoàng thượng phê chuẩn nên khẽ nhìn lên, hần vô tình thấy khuôn mặt hết đỏ đến xanh của hoàng thượng lại tưởng bản thân đã làm chuyện gì không đúng nên càng lo lắng.

Giọng nói rụt rè của viên Tư Mã kéo Quách Hạo Nghiên ra khỏi suy nghĩ mông lung, hần khẽ háng giọng, dặn dò ông ta một chút rồi rời đi.

Viên tư mã sau khi thấy Hoàng thượng cho ra về thì thầm thở phào. Xem ra việc hần xin cho tiểu nữ nhà mình tiến cung cũng không quá khó khăn, Hoàng thượng cũng không tỏ ra chán ghét. Tiểu Ái lưu lạc khắp nơi, bây giờ tìm được con rồi, ta sẽ không để con phải chịu chút thiệt thòi nào cả.

Quách Hạo Nghiên một đường trở lại Trung Hòa điện, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh nữ tử hần yêu thích, bước chân theo đó cũng vội vã hơn.

.....

.....

Lúc Quách Hạo Nghiên về tới điện thì đã không thấy người đâu, Khả Giai Đình, nàng được lắm, dám ra khỏi phạm vi của trẫm để xem hôm nay trẫm xử nàng ra sao. Hần nhanh chóng quay ra cửa hỏi đám thị vệ bên ngoài.

- Bẩm Hoàng thượng, thực sự không có ai ra vào. - một tên thị vệ kính cẩn trả lời, nếu đêm nay không tìm được Thái tử phi, xem chừng đầu bọn hần khó mà giữ được. Quách Hạo Nghiên tức giận đang định mở giọng tra hỏi thì từ đằng sau lưng chuyển đến tiếng kêu của nữ nhân. Hần nhanh chóng bước vào chỉ thấy thê tử của hần vừa mới tắm ra, cả người chỉ khoác bộ lót trong mỏng bằng lụa, cơ thể phập phồng thoát ẩn thoát hiện gò đào vô cùng

khôu gôi. Máu nóng dưới thân nhanh chóng chảy lên, cả cơ thể lập tức khô khan, hận không thể trực tiếp xô ngã nhân trước mặt xuống giường mà tiện thưởng thức.

Khả Giai Đình sau khi hoàn toàn thanh tỉnh, mới nhớ ra cơ thể đã lâu không được tắm gội từ tể, cũng tại vì ngoài trời quá lạnh cộng thêm thiếu thốn ở Lân cung nên nàng cũng ít tiếp xúc với nước. Bây giờ bị buộc phải ở bên hần, bị hần lợi dụng, nàng ít ra cũng phải lợi dụng gì ở đây chứ. Nghĩ là làm, Khả Giai Đình nhanh chóng chuẩn bị xiêm y, đi thẳng hồ tắm nước nóng trong điện để tận hưởng. Lúc tắm xong, nhanh chóng bôi thuốc mới nhớ ra để quên áo choàng ở bên ngoài. Nàng nhanh chóng bôi nốt chỗ da thịt lộ ngoài rồi khoác quần áo lót trong, co ro ra ngoài lấy đồ. Nào ngờ mới ra đến cửa lại bắt gặp tên cầu Hoàng đế đang nổi điên quát mắng thị vệ. Nàng nhanh chóng lấy áo choàng trên giường, vì vội vàng chạy nên không cẩn thận va chân vào chân bàn, không khỏi kêu lên đau đớn. Mặt vừa ngẩng lên đã bắt gặp ánh mắt như thiêu đốt của hần ta, trong lòng không khỏi tâm hoảng ý loạn.

- A... a... - Một lần nữa thanh sắc hoảng sợ của nữ nhân lại vang lên. – Nhắm mắt lại. . . - Nói rồi nàng lập tức lao về phía áo choàng, dùng hết sức lực bao lấy cơ thể mình.

Nam nhân vừa xuất hiện dường như cũng thanh tỉnh bởi tiếng hét chói tai cùng mệnh lệnh ngang ngược của nàng. Phải nói trước giờ chưa từng ai dám ra lệnh với hần, thêm nữa thân thể nữ nhân không phải cổ tình khoe ra trước mặt cũng là giả vờ che che hờ hờ đầy khôu gôi. Nhưng, đối với nữ tử trước mặt, vẻ ngưng ngưng cùng hoảng hốt của nàng rất chân thật, cũng... rất đáng yêu. Hạo Nghiên nhìn thấy bộ dạng như lom khom như con thỏ của nàng thì không khỏi bật cười, dục vọng cũng theo đó tiêu tan chút ít. Hần đương nhiên coi lời nói của nàng là gió thoảng bên tai. Đôi mắt lục thẩm không ngừng dán lên từng đường cong là lướt, ngắm nhìn khuôn mặt ửng hồng cùng chiếc gáy mảnh khảnh, hần bỗng thấy ngay cả nuốt nước bọt cũng khó khăn. Đáng lẽ hần nên nghe lời nàng, nên nhắm mắt lại.

Hạo Nghiên vô thức bước lại gần nàng hơn, cảm thụ hương thơm nhàn nhạt của nàng lấp đầy hơi thở của mình.

- Hoàng thượng, người không nên qua đây... - Giai Đình nhìn bộ dạng hần bước lại thì càng thêm hoảng sợ. Nàng túm chặt lấy cổ áo, định bụng chuẩn

khỏi phòng thì lập tức bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lấy. Sau đó, hơi thở nồng đậm từ vị đàn ông phả lên đầu nàng, nàng cứ vậy lọt thỏm trong lòng hắn. Giai Đình lập tức cựa quậy, bốc chốc cảm nhận một luồng nóng bỏng đang chạm vào mông mình, động tác của nàng cũng đột ngột dừng lại. Trí não đen tối của nàng lại tiếp tục phát huy, một loạt hình ảnh cùng tư thế mở ám lại dội về khiến tim nàng nhảy loạn, cơ thể cũng vì thế mà run rẩy. Điều đáng sợ hơn, nàng cũng bắt đầu cảm thấy một luồng khoái cảm đang lớn dần trong cơ thể. Đáng chết, Giai Đình sao mà lại không có tiền đồ như thế...

Ôm thiên hạ trong tay, hắn có cảm giác mọi thứ bỗng trở thành hư vô. Hơi ấm từ nàng làm cho cõi lòng băng giá của hắn bắt đầu xuất hiện vết nứt, hắn mỉm cười cảm nhận cơ thể nàng nóng bừng, cảm nhận nàng trong lòng hắn run rẩy.

- Nàng thơm quá...- Giọng nói trầm thấp vang lên phá vỡ bầu không khí ngột ngạt thay vào đó là ám muội vạn chủng. Hắn cố tình trêu nàng, hơi thở nóng của hắn phả lên gò má nàng, hắn cũng thuận thế cắn mút vành tay nhỏ xinh.

Cảm giác ẩm ướt khiến nàng càng run rẩy dữ dội, nàng lập tức nghiêng đầu sang bên cạnh nhằm tránh xa hơi thở nguy hiểm đang kề cận. Nhưng hành động của nàng đã nằm trong dự đoán của hắn, bàn tay đang siết bên eo nàng lập tức đưa lên, giữ chặt gáy nàng, không cho nàng lùi xa mình hơn nữa.

Nhìn bộ dạng cường thế cùng bá đạo của hắn, nàng chỉ còn nước quay đầu lại cầu xin hắn tha cho nàng. Nào ngờ khi nàng vừa quay sang, hắn xung thuận thế cúi xuống, ngậm lấy làn môi mềm mại hồng nhuận của nàng. Lưỡi hắn cũng ra sức càn quấy khoang miệng nàng, hắn điên cuồng gặm nhấm như muốn hút hết những ngọt ngào của nàng. Giai Đình khề lên tiếng kháng nghị lại phát ra bên ngoài như tiếng rên rỉ khe khẽ, nàng cảm thấy cơ thể lập tức mềm nhũn, nàng chỉ còn nước dựa hẳn vào lồng ngực vững chãi của hắn.

Hao Nghiên cảm nhận cơ thể mềm mại của nàng cùng tiếng rên yêu kiều, dục vọng ngày càng lớn dần, hắn lập tức buông nàng nằm xuống giường, còn bản thân đưa tay thoát đi y phục rườm rà.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Thiếp Ôm Rồi!

Khả Giai Dĩnh mơ màng nhìn lên nam nhân đang đè chặt mình. Đôi mắt của hắn vì dục vọng mà tối đi vài phần, vầng trán rộng cũng lấm tấm mồ hôi, xem chừng hắn cũng đang kiềm chế. Kiềm chế? Hắn là sợ nàng đau sao. Giai Dĩnh vì suy nghĩ của bản thân mà hoảng sợ. Đôi mắt nàng lại nhìn ra nét nhu tình cung cung chiều không hề giấu diếm của hắn. Trái tim nàng bỗng giật thót, nháy loạn xạ không theo bất cứ tấu nào. Nàng ngượng ngịu quay mặt đi, cố xua tan hình bóng tên nam nhân yêu nghiệt đang ngày càng tiến gần mình. . .

Nhưng, khi nàng vừa quay mặt đi cũng là lúc nàng bắt gặp hình ảnh gọi cảm trong gương. Trên giường, một nam một nữ không hẹn mà cùng quẩn quýt một chỗ. Mái tóc nàng buông xõa trên gối, tóc hắn cũng buông xuống quẩn lái tóc nàng. Một tay hắn nắm chặt hai tay nàng ép chặt lên đầu giường. Bàn tay còn lại không an phận mà bắt đầu dòi xuống. Bộ dạng mềm nhũn vô cùng gọi tình của nàng cũng hiện lên rõ ràng trong gương. Nương theo bàn tay hắn, nàng bỗng phát hiện ra. Bản thân nàng vốn không có bôi thuốc đen bên trong. Nghĩ đến đây, phần lý trí vốn trôi dạt đã lập tức trở lại, nàng dùng hết sức bình sinh, giật mạnh tay ra khỏi sự kìm hãm của hắn, hai chân nàng cũng linh hoạt tặng hắn một cước. Cước chân đó vốn không mạnh nhưng với người mới vừa bị thương, lại trúng chỗ vết thương nên hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó cả người ngã gập trên giường. Mồ hôi trên trán túa ra không ngừng, khuôn mặt hắn cũng tái xanh đến đáng thương. Khả Giai Dĩnh lật đặt ngồi dậy, xem bộ dạng hùng dũng của hắn giờ chuyển sang tái nhợt khiến nàng không khỏi lo lắng. Nàng khẽ lay tay hắn, giọng nói run run: - Hoàng thượng, người. . . không sao chứ? Quách Hạo Nghiễn đau đến cắt da cắt thịt, hắn bỗng tức giận đẩy cánh tay nàng ra. Thẹn quá hóa giận, hắn gắng gượng ngồi dậy, lạnh lùng nhìn nàng: - Nàng ra tay cũng quá tàn độc rồi. Dù có chán ghét ta cũng không cần phải như vậy. Nghỉ ngơi sớm đi.

Nói rồi hắn cố gắng lê người ra khỏi phòng, thân hình to lớn vừa bước vừa chao đảo như sắp ngã. Giai Dĩnh thấy vậy cũng không an tâm, nàng chạy theo định đỡ lấy hắn thì một lần nữa bị hắn đẩy ra. Hắn lớn giọng gọi Lý công công, sau đó lảng lảng rời phòng, chỉ để lại cho nàng một bóng lưng cô độc. Từ sau đêm đó, Quách Hạo Nghiễn cũng không xuất hiện thêm lần nào nữa. Khả Giai Dĩnh cũng không biết bản thân nên vui hay nên buồn, chỉ cảm thấy trong lòng có chút trống trải mất mát, làm thương Hoàng thượng đã là tội khi quân, sau khi hắn rời đi, nàng trong lòng bứt rứt không yên nhưng trái ngược với những suy nghĩ của nàng, sáng hôm sau chỉ có một tiêu thái giám đến, kêu nàng dọn dẹp chuyển sang Từ Ninh cung, hỏi ra mới hay hắn đã phong nàng làm Đức phi. Tuy ở đây thấy thoải mái hơn bên lãnh cung, trên dưới đều có kẻ hầu người hạ, cơm nước dọn sẵn nhưng tối lại lại có quá nhiều lính canh, hại nàng cả tháng qua chưa dám xuất cung. Cứ như vậy, nàng bắt đầu cuộc sống tại chốn hậu cung lăm thị phi nhiều toan tính này. Sáng dậy, sau khi thay y phục sẽ đi thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu, sau đó sẽ cùng các phi tần khác dạo quanh Ngự hoa viên, ngồi uống trà nói chuyện phiếm. Cả ngày chỉ có ăn và đi dạo, cuộc sống nàng bây giờ thật nhàn chán. Có lẽ đây chính là hình phạt mà hắn dành cho nàng, cướp mất tự do của nàng? - Đức phi đang nghĩ đi đâu vậy, muội xem, đây chuyện ngọc này là Hoàng thượng đặc biệt tặng cho ta hôm Thất tịch năm ngoái. . . - giọng nói của nữ nhân trước mặt kéo nàng về thực tại. Ngồi nói chuyện với bọn họ không khoe quyền khoe thế thì lại khoe mức độ sủng ái của tên cậu Hoàng thượng đó, mà nàng suốt thời gian qua bị hắn ghê lạnh đương nhiên bọn họ cũng thấy vừa mắt hơn, luôn luôn tìm nàng nói chuyện. Bộ dạng hồ hững của nàng trong mắt người khác lại thành cái vẻ u u sầu sầu vì thất sủng. - Đúng. . . ti đeo. . . rất đẹp. . .

- Khả Giai Dĩnh vui vẻ trả lời qua loa, cổ họng đau rất khiến nàng phát âm có chút khó khăn nhưng mắt không màng liếc một cái. Nếu nữ nhân đều lấy sự sủng hạnh của hắn làm hạnh diện thì bọn họ thật đáng thương. Nam nhân, căn bản không bao giờ đặt tâm lên một người, đặc biệt là người như hắn thì càng không cho nên nàng tuyệt đối sẽ không động tâm với hắn, tuyệt đối không biến bản thân thành đáng thương. - Mà này, ti nói sao dạo này Đức phi ngày càng trắng ra vậy, đột trước gặp muội hình như đen hơn. . . - Đôn phi chăm chú nhìn nàng tò mò hỏi. Trời cũng sắp bước sang mùa xuân, nhưng trái với mọi năm, mùa xuân năm nay oi ả và nắng gắt nên các nàng đều hạn chế ra ngoài, nếu có phải ra thì cũng che lọng che ô cẩn thận. Chỉ riêng nàng ta, tại sao rất ít khi che chắn, ngược lại suốt ngày phơi mình ngoài Ngự Hoa viên mà làn da ngày một trắng ra rõ rệt. Khả Giai Dĩnh nghe xong thoáng giật mình, thuốc An ti cho đã sớm hết từ nửa tháng trước, bây giờ da nàng cũng bắt đầu phơi dần trả lại màu trắng vốn có, cũng vì làn da này mà nàng ngày đêm lo lắng, chỉ sợ một ngày Hoàng thượng đột nhiên nhớ tới bản thân còn một nữ nhân là Đức phi mà ghé thăm thì quả thật nàng không biết làm sao để đối diện với hắn. Nhưng cả tháng qua đã minh chứng cho nàng biết, hắn ta căn bản chỉ coi nàng là hoa cỏ bên đường, thấy thơm sẽ dừng lại thích thú người nhưng một khi đã chán thì sẽ sẵn sàng rời đi không ngoảnh lại. “Thật sự không có, đều là muội đang bị cảm, cơ thể có chút xanh xao, mà cũng nhờ phần má tí đưa đánh lên quả thật rất tôn da. . . khụ khụ. . .”

- Khả Giai Dĩnh khó khăn bình ổn nhịp thở, cơn đau rất từ họng kéo đến khiến nàng ngay đến hít thở cũng cảm thấy khó khăn. Sức khỏe của nàng từ khi chuyển vào đây giảm sút rõ rệt, tuy được ăn uống đầy đủ hơn nhưng bù lại rất ít vận động nên bản tính lười biếng càng được phát huy. Mà thời tiết năm nay cũng rất quái gở, mùa đông thì lạnh đến cắt da cắt thịt, sang xuân lại nóng nực như mùa hè. Đồng nhi hôm qua cũng xin nàng về thăm mẹ già, nhắc đến mẹ già đầu óc nàng lại trôi dạt về miền kí ức xa xăm, có mẫu thân có mái nhà ấm áp và cả những câu chuyện cổ hằng đêm mẹ vẫn thủ thỉ. Nghĩ đến đây, nước mắt nàng lại trực ứa ra bị nàng ép buộc phải trôi ngược lại. Đồng nhi cũng là nữ tử duy nhất của nàng, nàng ấy đi rồi, bệnh phong hàn này nàng cũng phải tự mình chống chọi. Nghĩ đến đây cơn đau đầu lại một lần đánh xuống, khuôn mặt nàng ngày càng trở nên xanh xao hơn, cả cơ thể bỗng chốc run lay bầy. Mọi người không hẹn mà gặp ngược mắt nhìn nhau, lập tức đứng dậy lần lượt cáo từ rồi rời đi. Biểu hiện của các nàng ta khiến nàng rất hài lòng, tất nhiên nàng đang bị bệnh- đặc biệt lại là bệnh lây nhiễm, hẳn các ti ti muội muội tốt lo ảnh hưởng đến sức khỏe, một khi ốm đau đừng nói được Hoàng thượng quan tâm ngay cả cơ hội gặp hắn cũng khó, cho nên muốn hắn lưu tâm tốt nhất nên khỏe mạnh một chút.

Tiểu Ái, mai vào cung nhớ lời mẫu thân dặn, đừng vì quá nôn nóng mà làm hỏng chuyện phụ thân giao phó. Với nhan sắc của con không sớm hay muộn thì Hoàng thượng cũng động tâm mà độc sủng con thôi.- Lão phu nhân ân cần mỉm cười nhìn nữ tử trước mặt. Đôi mắt hiền hậu bỗng lóe lên chút xảo quyết. Đôi tay bà ta khẽ nắm lấy tay nàng, ánh mắt lập tức trở thành tinh thần thăm thiết. Mĩ nhân xinh đẹp nhanh chóng nở nụ cười, lễ phép gật đầu. Ngày mai thôi, ngày mai nàng sẽ được tiến cung để gặp gỡ nam nhân ngày đêm mong nhớ kia. . .

Trung Hòa điện - Đạo này bên phía hậu cung có tin tức gì không?- Quách Hạo Nghiên vội xem tấu chương bằng quơ hồi, trong lòng cả thảng qua bản khoăn không biết nữ nhân đó xoay sở ra sao? Sống có tốt không? Liệu có một chút một chút nhớ tới hần như hần nhớ nàng không? Đêm hôm trước bị nàng cho một cước, cơ thể bị thương nên càng đau nhức, lúc ấy hần cũng bội phục sự kiềm chế của mình. Hần trước kia chưa một nữ nhân nào dám từ chối, vậy mà nàng lại luôn tìm cách đẩy hần ra, thậm chí còn dám động thủ với hần nhưng bị nàng đối xử như vậy hần ngược lại không nổi trách phạt, đành ngậm ngùi rời xa nàng một thời gian để điều chỉnh tâm tư của mình. - Bẩm, chuyện Hoàng thượng sắp nạp thêm phi đã được truyền đi rồi ạ. Mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi.- Lý công công kính cẩn đáp, mấy ngày qua vì hôn lễ này khiến lão nô hần mệt mỏi, chạy đôn chạy đáo khắp nơi. Trong giây lát kí ức của hần lại dội về 5 năm trước. Cũng là hôn lễ cả nàng và hần đều không để tâm. Trong đầu lại hiện về hình ảnh nữ tử thô kệch ngồi gặm chân gà, khuôn mặt đen đúa xấu xí. Nàng bị ép cưới hần, còn hần chỉ vì mối lo an nguy bản thân mà nghe lệnh cưới nàng.

Nhớ về những lời nói mình đã từng nói với nàng, trong lòng hần bỗng cảm thấy đau đớn. Thì ra trước giờ hần lại luôn làm tổn thương nàng, năm năm trước, hần dùng lời nói đã kích nàng, năm năm sau lại vì tính mạng mà khiến nàng bị thương. Nghĩ đến đây đôi mày kiếm của hần như xoắn lại một chỗ. Lý công công thấy hần không nói gì lại cau mày nhăn nhó thì tướng Hoàng Thượng có chỗ nào không vừa lòng, vội vàng tâu với hần: - Hoàng thượng, Người có chỗ nào không vừa ý ạ... Mạch suy nghĩ của hần vì lời nói của công công mà đứt đoạn. Hai chữ “vừa ý” như xoáy sâu vào tâm trí hần. Đứng hần rất không vừa ý, hần không vừa ý vì nàng xa lánh hần, không vừa ý khi nàng suốt ngày chạy ra ngoài, lại chỉ lộ vẻ xinh đẹp cho mọi người xem ngoài trừ hần. Nhưng, điều hần không vừa ý nhất, chính là việc bản thân vì giận dữ, vì tự trọng mà lại giữ khoảng cách với nàng. Hần bỗng cất giọng trầm âm đầy uy vũ: - Đúng, Trẫm rất không hài lòng, cũng không vừa ý... Nói rồi một thân ảnh đứng lên nhanh chóng hướng cửa bước tới. .... Từ Ninh Cung. - Hoàng thượng vạn tuế! - Hai tên lính canh đồng thanh lãnh lễ với hần. Hạo Nghiên nhìn xung quanh một lượt, thấy tên lính vừa rồi chào mình định chạy vào bên trong bẩm báo thì vội ngăn lại. Tên lính cũng nhận ra, hần lập tức quay trở lại vị trí canh gác. Hần dặn dò Lý công công ở ngoài, suy nghĩ một lúc rồi bước vào bên trong. Trong phòng, ánh đèn vàng vọt hắt ra ngoài khung cửa sổ. Cả không gian bỗng chốc rất yên tĩnh. Nếu lắng nghe kĩ thì sẽ nghe thấy tiếng thở rất nhỏ, nhưng lại nặng nề và khó nhọc. Càng đến gần, âm thanh đó càng rõ ràng. Hần vội vã mở cửa xông vào.

Bắt gặp hình ảnh nữ nhân mình yêu thương đang nằm trên giường. Mái tóc nàng buông xõa trên gối, hai gò má đỏ ửng lên, mồ hôi trên trán không ngừng túa ra. Mái tóc đen vì mồ hôi mà dính chặt lên mặt, hơi thở nàng rất nhỏ nhưng lại đứt đoạn, đôi mày lá liễu cũng xoắn lại một chỗ. Nàng đang rất khó chịu, mồ hôi trên cơ thể nhớp nháp, đầu đau nhức, cả cơ thể rã rời. Hai mí mắt nặng trĩu khiến nàng không thể nhìn rõ người đang tiến đến. Khi bàn tay dày ấm ấy đặt lên trên trán nàng, cảm giác thư thái khiến nàng dễ chịu hơn đôi chút, bản thân vô thức dựa sát vào bàn tay hần. Hần đưa tay cảm nhận nhiệt độ trên cơ thể nàng, cơ thể nóng rẫy làm hần hoang mang. Quách Hạo Nghiên vội vã gọi đi Lý công công tìm thái y còn bản thân vẫn ngồi bên giường, tay nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của nữ nhân bên cạnh. Không có lệnh của trẫm nàng không được phép như vậy, kể cả ốm cũng không được...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hỉ Sự Trong Cung

Từ Ninh cung Lúc Khả Giai Đình mở mắt ra thì trời cũng đã sang giờ Ngọ, mùi oi nồng của đất làm không khí càng thêm ngột ngạt, mồ hôi trên lưng nàng ướt sũng, sợi tóc mai cũng vì mồ hôi mà dính chặt lên mặt. Cơ thể nàng đã không còn đau mỏi nhưng lại có cảm giác nháp nháp dính dính đến khó chịu. Bên ngoài trời cũng vào độ nắng gắt hơn, không khí ngày một oi ả. Nàng cố gắng ngồi dậy, đưa mắt nhìn ra xung quanh. Thật yên tĩnh, người ôm dậy luôn có cảm giác cô đơn trống trải, đặc biệt là nữ nhân lại càng nhạy cảm. Nàng bỗng buông một tiếng thở dài, cảm giác lẻ loi xâm chiếm từng góc ngách trong trái tim nàng. Kết...tttttttttt- tiếng của mở ra làm cho Khả Giai Đình giật mình, nàng lập tức quay về phía cửa. Đồng Nhi nhanh nhẹn bưng bát thuốc bắc vào, nhanh chóng đến bên giường, bưng bát thuốc đang bốc khói ra trước mặt nàng, giọng tràn đầy trách móc: “Đức phi, người thật là, lại nói dối thần mình không sao để thần rời cung, kết quả bị ốm liệt giường, cũng may...”

Đang nói nửa chừng nàng ta bỗng dừng lại áp a áp ừng khiến Khả Giai Đình khó hiểu quay sang nhìn chăm chăm, tay nhanh chóng cầm bát thuốc lên uống sạch. Từ nhỏ mỗi lần bị cảm Tiết ti cũng sắc thuốc cho nàng uống, chỉ cần uống một chút rồi ngủ một giấc là sẽ hết, bây giờ mùi vị này lại làm nàng nhớ đến Tiết ti, không biết thời gian qua ti ấy sống sao rồi. Khả Giai Đình mở miệng tiếp lời: “Cũng may làm sao...?”

Đồng Nhi biết mình lỡ lời thì vội vàng chữa thẹn, mắt nhìn đi hướng khác đáp nhanh: “Cũng may người điều thần đến gặp thầy thuốc Tiết... thuốc kia thần đã gói gọn để ở trên bàn... Bây giờ người cần nhanh chóng nghỉ ngơi, thần đang nhờ nhà bếp nấu cho người chút cháo giải cảm...”

Nói rồi nàng ta nhanh chóng cầm bát thuốc đặt ra bàn, tay cũng nhanh nhẹn xắn lại chăn cho chủ nhân. Khả Giai Đình đưa tay ngăn lại, mỉm cười đáp: “Muội đó, ta đã dặn bao lần trong cung khi chỉ có hai ta thì không cần giữ phép tắc, không cần gọi ta là Đức phi, cứ xưng là ti- muội cho thân mật. Với lại ta cũng thấy khá hơn rồi, muội chuẩn bị cho ta thay y phục, ta muốn đi thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu, à tiện thể ra ngoài hít thở không khí chút, mấy ngày nay trong cung không có ai trò chuyện ta đang buồn chết đây...”

Đồng Nhi ái ngại gật đầu tuân lệnh, từ trước đến nay, gặp phải chủ nhân như vậy với nàng là lần đầu tiên. Không kiểu cách, hách dịch, kiêu căng như các phi tần khác, nữ nhân này hoàn toàn khác biệt, đối xử với nàng thực sự rất tốt, lại muốn nàng tự do xưng hô, không yên cầu nàng phải làm cái gì quá vất vả. - Thần... thần... ti ti yên tâm, muội nhớ rồi... đợi muội một lát chúng ta cùng đi ra Ngự hoa viên, còn chuyện thỉnh an Thái Hoàng Thái hậu thì Hoàng... à không muội đã giúp ti thu xếp, giờ này chắc người đang nghỉ ngơi, ti muội ta không nên đến làm phiền...- Đồng Nhi vui vẻ đáp, nàng lại suýt nữa để lộ bí mật. Nếu không phải từ cửa sau của Từ Ninh cung đi vào, nàng cũng không thể phát hiện cả đêm qua Hoàng thượng đã ở lại chăm sóc cho Đức phi, sáng sớm mới rời đi. Mà hôm nay, là ngày nạp phi, là con gái của Tổng Tư Mã, một ngày rất quan trọng vậy mà người lại dành cả đêm mất ngủ để chăm sóc cho Đức phi. Nữ nhân này trong lòng Hoàng thượng, thật không hề tầm thường. Nhưng vừa rồi, Lý công công sai tiêu thái giám đến yêu cầu nàng phải giữ bí mật với Đức phi, thân là nô tì nàng đâu dám trái lệnh vua, tốt nhất nên giữ kín miệng một chút. Ngự hoa viên - Đồng Nhi, muội xem,

có phải ta bị ốm dậy mà lẳng tai rồi không, sao ta lại nghe thấy tiếng trống kèn báo hi nhi. ... Khả Giai Đình tò mò hướng tai xung quanh, cố gắng định vị âm thanh đó từ đâu phát ra. Hồi nhỏ, nàng ít khi được vào chơi kinh thành, thi thoảng mẫu thân sẽ dẫn nàng lên kinh đô thăm thú, nàng đặc biệt yêu thích tiếng trống kèn báo hi, ngày cưới của người dân ở kinh đô cũng thật đặc biệt, mặt mày ai cũng hớn hờ, màu đỏ rực rỡ khắp nơi. Lúc đó nàng cũng muốn mình sẽ có một đám cưới như vậy, nào ngờ mẫu thân qua đời, nàng lại bị đẩy vào lãnh cung, ngày cưới bị tướng công ghê lạnh, mặt mày nhợt nhạt mà đối kiến nhau, chán ghét- là cảm xúc của hai người. - À, hôm nay trong cung nạp phi. ... Đồng Nhi thăm dò nét mặt của Đức phi, nàng ta không hề mất hứng ngược lại tỏ ra hứng thú lắng nghe, trong lòng không khỏi băn khoăn, nữ nhân này, thực sự không có chút gì chạnh lòng hay sao? - Là con gái của Tổng Tư Mã, hôm nay là ngày cưới của Hoàng thượng. ... - Thật vậy sao? Sao trong cung có chuyện vui mà hậu cung này lại trông ảm đạm vậy. ... mấy hôm ta ốm cũng ít để ý, hóa ra chữ hi đang dán đầy cung điện. ... Muội xem, Hoàng thượng đã có rất nhiều phi tần, tam cung lục viện từ trên xuống dưới vậy mà vẫn tuyển thêm phi tần, nam nhân trong thiên hạ đúng là không thể tin tưởng một ai. ... Khả Giai Đình che giấu nét hờ hững trong mắt, nhanh chóng quay đầu sang hướng khác tránh né ánh nhìn tò mò của cung nữ bên cạnh. Đáng chết, hân tuyển phi, nạp thiếp thì đâu có liên quan đến nàng. Hân muốn sủng ai thì sủng, chán ghét ai thì chán ghét, lấy thêm thê tử thì tùy ý lấy thêm, tại sao trong lòng nàng lại dâng nên một cỗ xót xa như vậy. Hân lạnh lùng với nàng, nàng phải nên vui mới đúng, Khả Giai Đình ơi là Khả Giai Đình, phần chần lén, không sớm thì muộn mảy sẽ được thoát ra khỏi chốn tù đầy này thôi. Khi đó, nàng chắc chắn sẽ không vì tên nam nhân xấu xa mà ảnh hưởng đến tâm trạng như vậy. Đồng Nhi nghe xong chỉ biết im lặng không biết nói sao? Liệu nàng có nên nói cho Đức phi biết Hoàng thượng hôm qua đã thức trắng đêm để chăm sóc nàng, thậm chí không ngại ảnh hưởng đến long thể mà kê gối nằm ngay cạnh nàng. Chiếc gối đỏ thêu vàng này là vật bất li thân của Hoàng thượng. Hồi nhỏ Hoàng thượng bị chứng mất ngủ, cả người suy nhược, nhưng chính chiếc gối này đã giúp người ngủ ngon. Hoàng thượng để chiếc gối lại, ắt hẳn muốn quay lại. Hoàng thượng thực sự quan tâm đến Đức phi. Đồng Nhi vào cung đã hơn 7 năm, đây là lần đầu tiên nàng trông thấy Hoàng thượng, cũng là lần đầu tiên thấy người quan tâm đặc biệt với nữ nhân như vậy nhưng Đức phi lại không hề hay biết, chiều nay khi xuống giường, nàng ấy cũng không hề phát hiện sự hiện diện của chiếc gối lại trên giường mình. Không được, nàng phải giúp Đức phi nhận ra tình cảm của mình với Hoàng thượng, phải để cho tất cả các phi tần khác biết Đức phi nhà nàng không phải phi tần thất sủng. Nghĩ đến đây, Đồng Nhi vội vã tiến nhanh lên trước kéo tay Khả Giai Đình lại, mặt vui vẻ cầu xin: “Đức phi, khoan hãy rời cung, muội muốn đi xem một chút. Từ nhỏ tới lớn muội chưa bao giờ được xem đám cưới trong cung, chắc hẳn rất náo nhiệt. ... ti nếu không thoải mái thì hồi cung trước, muội đi một tí sẽ trở lại, có được không?”

Khả Giai Đình như bị ai nói trúng tim đen, lập tức đỏ mặt phản bác: “Ai nói ta khó chịu chứ, hoàng thượng lấy ai đâu có liên quan tới ta...” Đồng Nhi nhanh chóng mỉm cười ranh mãnh nheo nheo mắt nhìn nữ nhân đối diện, vậy mà còn bảo không quan tâm sao: “Muội đâu có ý đó, ý muội nếu ti ti không khỏe trong người thì hồi cung nghỉ ngơi...”

- Hừ, ... ta ... ta không sao ... ta đi ... ta đi với muội. - Khả Giai Đình xấu hổ chữa thẹn, nhanh chóng quay đầu hướng âm thanh phát ra. Ai nói nàng ghen chứ, thật nực cười, nàng sẽ đến xem để cho hân biết, hân ta căn bản nàng chưa từng để tâm tới. -----

----- - Uyên Nhi, chúng ta đi đến đâu rồi? - nữ nhân trong kiệu hoa vén rèm hỏi cung nữ đang đi bên cạnh. Nàng đã ngồi trong kiệu chờ hơn nửa canh giờ vậy mà vẫn chưa tới sao? - Bẩm nương nương, chúng ta vừa vào cung rồi ạ, người yên tâm cũng sắp đến nơi rồi, hân Hoàng thượng cũng rất sốt ruột. ... - Uyên Nhi lễ phép cúi người đáp, người con gái của Tổng Tư Mã quả thật một bước hóa phượng hoàng. Thất lạc hơn 15 năm, giờ không những phát hiện cha mẹ ruột đều là quan nhất phẩm trong triều, lại vì một lần Hoàng thượng chẳng may phi ngựa qua vô tình bị ngã làm trên tay có một vết sẹo nhỏ mà lập tức được phong làm Liễu phi, thăng tiến hậu cung. Tính ra từ thời điểm nàng theo hầu hạ nàng ta mới có vốn vẹn được một tháng, đúng là đời người khó đoán. Diên Hi cung - Khụ khụ. ... khụ khụ. ... - Quách Hạo Nghiên che mồm ho liên tục, không lẽ hân đã bị nhiễm bệnh của nàng sao? Sao có thể nhanh như vậy, tất cả đều do hân không kiểm chế mà hôn nàng đêm qua sao? Nghĩ tới đôi môi căng mọng, mềm mại vì cảm mà hơi ẩm ẩm kia khiến khóe miệng hân khẽ nhếch lên vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp. Hân luôn như vậy, chỉ cần ở bên nàng là lập tức muốn nàng, bao nhiêu cũng không đủ. Lý công công lo lắng quay sang hỏi: “Bẩm, Hoàng thượng, người sẽ không vì hôm qua chăm sóc cho nương nương mà nhiễm bệnh chứ?”

Quách Hạo Nghiên nhanh chóng thu lại nụ cười ảm áp, đưa hai tay ra sau ung dung nói: “Người nói xem liệu rằng Đức phi đã khá lên chưa?”

Lý công công nhanh nhẹn cúi đầu đáp: “Bẩm Hoàng thượng, xin người hãy yên tâm, thần luôn cho người theo sát, Đức phi đã khỏe hơn nhiều hiện đang đi dạo Ngự hoa viên ạ...”

Quách Hạo Nghiên vui vẻ nở nụ cười, thật may nữ tử đó đã khỏe lại, như vậy không uổng phí công hân bị nàng lây bệnh rồi. Lý công công nói nàng đang ở Ngự hoa viên, Ngự hoa viên sao? Không phải đang ở rất gần đây sao? Hân nhanh chóng lộ rõ nét lo lắng trên mặt nhưng vừa định mấp máy môi nói gì đó thì mất bỗng dừng lại ở bụi cây xa xa. Hai nữ nhân đang nhìn lên, hân chắc chắn một trong hai người này là nữ nhân đang ghen kia. Tại sao nàng lại đến đây? Không buồn sao? Hay nàng ghen vì trẫm cưới người khác? Hàng trăm câu hỏi lần lượt xuất hiện trong đầu nhưng hân thấy sự không có câu trả lời cụ thể nào cho từng câu hỏi. - Bẩm Hoàng thượng... Hoàng thượng... Hoàng thượng... kiệu hoa đã đến mời người ra đón. - Lý công công chạy vào từ ngoài gấp rút báo tin. Hoàng thượng phải nhanh lên không lại lỡ mất giờ lành. Tiếng gọi của Lý công công kéo hân về thực tại, hân nhanh chóng dời ánh mắt đi nơi khác, bước chân chậm rãi hướng cửa lớn đi thẳng. Chuyện nạp phi nạp tần hân trước giờ vẫn luôn không quan tâm. Dù sao cũng chỉ là hình thức cầu thân, củng cố địa vị mà với hân nữ nhân cũng chỉ để ấm giường nhưng lần này, hân lại có chút ngượng ngáp. Cảm xúc như thế hân đang phản bội phu nhân của mình vậy, cảm giác này khiến hân rất khó chịu. - Tí tí, nhìn xem Hoàng thượng đang bế Liễu phi vào cung, oa thật lãng mạn nha. Mà Liễu phi thoát nhìn cũng rất xinh đẹp, muội nghe nói là con gái thất lạc 15 năm của Tổng Tư Mã. Này tí tí, có nghe muội nói gì không? - Đồng Nhi không vui kéo áo Khả Giai Đình, từ khi nhìn Hoàng thượng ân cần chăm sóc cho nương tử mới, nàng ta như người mất hồn, ánh mắt lại dấy lên chút ghen ghét đố kỵ, vậy mà còn kêu mình không ghen nữa chứ, Đình tỷ cũng thật đáng yêu nha. Ánh nắng gay gắt phủ lên khuôn mặt còn nhợt nhạt của nàng. Bờ môi nàng khô khốc còn miệng thì đắng ngắt. Nàng không biết vị đắng chát này từ đâu, có lẽ là vì bát thuốc vừa này, cũng có thể là do trái tim nàng, nhưng nàng nguyện tin vị đắng ngắt là của bát thuốc kia. Chỉ có như vậy mới nhanh hết, mới không đau đớn khó thở như vậy. ... - Đồng Nhi, ta hơi mệt rồi. ... mau đưa ta hồi cung đi. ... - nói rồi nàng nhanh chóng quay bước đi không ngoảnh lại, bước chân gấp gáp như bỏ trốn. Nàng không biết bản thân vì sao lại đau lòng, cũng không biết vì sao nước mắt lại rơi. Nàng đau lòng sao? Nàng nhớ hân sao? Hay là nàng đã yêu hân mất rồi. Chỉ đơn giản vì hân nói hân quan tâm nàng, hân nói hân thích nàng mà nàng lại coi mình là người đặc biệt sao? Giai Đình tỉnh lại đi. Mấy thích hân thì sao chứ, hân cũng đâu chỉ dành tình cảm cho mỗi mình mảy, mảy còn muốn hân chung thủy với mảy sao. Thật nực cười! Quách Hạo Nghiên sau khi bế Liễu phi xong, hân nhanh chóng quét tầm mắt về bụi cây vừa rồi. Bản thân cũng không biết mình muốn làm gì. Thật ra hân cũng không cần phải bế nàng ta, cũng không cần phải chốc chốc lại quan tâm tiếp xúc thân mật như vậy. Nhưng... hân lại muốn thử cảm giác của nàng ấy, muốn biết trong lòng nàng ấy mình có bao phần quan trọng. Vậy mà, dường như nàng ấy không quan tâm, cũng không bận lòng dù chỉ trong giây lát. Đôi mắt hân càng lúc càng tối lại. Bụi cây vừa rồi cùng cái bóng ung dung vô tình quả thực làm cho hân vừa đau lòng vừa tức giận. Hân qua loa tổ chức với nữ tử kia, trong lòng ngọn lửa tức giận

ngày càng bùng cháy. Hấn không thể để nàng ấy tùy tiện thêm nữa. Có tình cảm với phu quân của mình là lẽ đương nhiên, trong đó cũng có cả chuyện thị tâm. Nghĩ đến đây, trên khóe môi hấn bỗng biến thành nụ cười tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tình Thân Thành Tình Địch

Tỷ tỷ, đợi muội với... - Đồng nhi nhanh chân sai bước đuổi theo. Đức phi sao vậy? Rõ ràng vừa nãy tâm trạng còn rất tốt mà, sao tự dưng lại quay lưng bỏ chạy, không lẽ nàng ấy... - Đồng nhi, ta cảm thấy không khỏe, ta về cung trước, muội cứ từ từ ở lại xem... - Khả Giai Đình khó khăn mở lời, nàng cố kìm tiếng nức nở trong miệng. May là nàng vừa mới ốm dậy nên giọng có chút khàn khàn, may là nàng đi trước Đồng nhi, may là nàng quay lưng bỏ đi để hấn không phải nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của nàng.

Đồng nhi nghe vậy chỉ biết dừng lại dõi theo bóng lưng nàng ấy. Đức phi rõ ràng không vui, rõ ràng cảm thấy khó chịu, nhưng tại sao lại giấu trong lòng, hai con người yêu nhau tại sao lại luôn làm khổ nhau như vậy. Khả Giai Đình chạy nhanh về phía trước, nàng không biết mình đang đi đâu, chỉ biết bây giờ nàng cần yên tĩnh, nàng muốn một mình. Nước mắt dọc theo gò má mà rơi xuống, dù nàng cố lau đi, dù nàng cố ngửa mặt lên để cho nước mắt chảy ngược lại nhưng vẫn không hiệu quả. Hai mắt nàng mờ dần đi, tất cả phía trước dần mờ mịt, mờ ảo. - Á... ừm... - Khả Giai Đình bất ngờ đắm vào một bức tường thịt, cả người mất phương hướng rơi xuống hồ.

Hàn Đông Quân nghe tin hôm nay Hoàng thượng nạp thiếp nên cố tình vào cung chơi. Mà ái phi của Hoàng thượng hôm nay không ai khác chính là tiểu muội thất lạc của hấn. Việc quan trọng, người quan trọng như vậy, hấn đâu dám vắng mặt. Dù thế nào đi nữa cũng thấy chuyện này không đơn giản chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, tiểu muội thất lạc hơn mười năm tìm không thấy tung tích vậy mà ca ca lại tìm ra được, trùng hợp lúc hấn giúp Hoàng thượng cưới ngự, muội muội lại xuất hiện ở đó, trùng hợp hơn là Hoàng thượng lại có thể làm bị thương muội muội cho dù trước giờ hấn chưa từng thấy Hoàng thượng không khống chế được tuần mã. Từ chuyện tìm lại tiểu muội đến khi muội muội thực sự trở thành phi tần của Hoàng thượng diễn ra quá nhanh khiến hấn không khỏi băn khoăn rút cục đại ca và phụ mẫu hấn đang âm mưu chuyện gì. Liễu Ái vào cung hấn là chuyện vui, nhưng cưới người không thương mình liệu Tiểu Ái có thể hạnh phúc, liệu rằng cha mẹ thực sự muốn Ái nhi của họ sống cuộc sống thăng trầm như vậy trong hậu cung.

Nhìn thấy Hoàng thượng bế Liễu Ái vào cung, hấn lại có chút bất ngờ. Không lẽ tất cả những gì hấn nghĩ là sai sao? Hoàng thượng cũng đã động tâm với Liễu Ái, bằng không cao có thể có những cử chỉ thân mật như vậy dù mới gặp nàng ấy được đúng hai lần. Hôn sự kết thúc, hấn vẫn loay hoay đi dạo quanh hồ nghĩ lung tung, càng nghĩ càng rối như tơ vò. Bỗng nhiên một vật thể lại đâm sầm vào người, hấn chưa kịp định thần thì bị tiếng rơi xuống hồ làm cho giật mình. Mắt nhanh chóng nhìn sang hồ Lệ Nguyệt bên cạnh, vừa rồi, có phải có người vừa rơi xuống hay không? Khả Giai Đình giật mình vùng vẫy, nàng sao lại bất cẩn như vậy, sao lại để mình rơi xuống hồ. Thuốc mới bôi chưa được lâu, gặp nước sẽ phôi ra hết, nếu để ai trông thấy nàng biết ăn nói sao bây giờ.

Nghĩ đến đây, Khả Giai Đình nhanh chóng sai tay bồi lên nhưng tại sao chân nàng lại đau như vậy, cũng không cử động được. Đừng nói là, ánh mắt Giai Đình hướng xuống, nàng vừa hay lại bị trượt rút rồi... - Cứu, cứu... ta... với... - Khả Giai Đình cố gắng kêu yếu ớt rồi dần dần chìm sâu xuống hồ, mất từ từ nhắm lại. Hàn Đông Quân nghe tiếng kêu thì lập tức phi thân xuống, nhanh chóng vớt người vừa rơi xuống lên. Quần áo bị nước ngấm mà dính chặt vào cơ thể, hai thân hình quấn quýt lấy nhau. Là một cô nương, tóc nàng bị buông che kín mặt, cả người lạnh ngắt không chút hơi ấm. Hàn Đông Quân tự nhiên lấy tay vén tóc nàng ra, khuôn mặt nữ nhân dần dần lộ diện. Ánh nắng vàng vọt xé chiều phủ lên trên khuôn mặt, mí mắt của nàng nhắm chặt lại, da nàng trắng đen loang lổ kì lạ. Kì lạ hơn là hấn nhận ra nàng ta rất quen mắt, hình như hấn có tiếp xúc qua, không phải, mà là nhiều lần tiếp xúc qua. “Hoa hoa công tử... Lại là huynh sao?...”

- Hình ảnh về tên tiểu tử thú đó bỗng dưng xuất hiện trước mắt hấn. Người như hấn, nữ nhân đã trông thấy nhiều, nếu so với cả kinh thành về độ phong lưu, đa tình thì hấn cam đoan hấn chỉ đứng sau Hoàng thượng, vậy mà hấn lại sơ suất không phát hiện ra. Thì ra, nàng ta không phải nam nhân, lại là một tiểu nữ nhân thực sự xinh đẹp. Hàn Đông Quân càng lúc càng hứng thú với nữ nhân này, mỗi cong lên thành một đường. - Khụ... khụ... khụ... - Khả Giai Đình ho sặc sụa, khó khăn nhả từng ngụm nước hồ. Khi ý thức dần dần được khôi phục, nàng cũng phát hiện ra mình đang nằm gọn trong lòng một nam nhân, không lẽ đó chính là ân nhân của nàng. Mặt từ từ ngẩng lên, mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nam nhân ở trên, đồng tử bắt gặp giãn ra. Hấn ta..., không thể nào..., sao có thể trùng hợp như vậy.

Quách Hạo Nghiên sau khi đưa Liễu phi về cung không ở lại mà tìm có thoái thác, nhanh chóng đi ra ngoài. Hấn thực sự cảm thấy không yên tâm, hấn bây giờ thật sự rất muốn gặp nàng ấy. Nhớ nhưng, giận dữ, khó chịu, hấn không thể nào diễn tả cảm xúc của mình bây giờ. Không gặp nàng có đúng 6 canh giờ mà hấn nhớ nàng da diết, chuyện chạm mặt vừa rồi không được tiếp xúc với nàng nên hấn không tính đến. Nàng quay lưng lạnh nhạt không quan tâm tới hấn khiến hấn lại giận dữ. Nàng biến mất không tìm thấy làm hấn khó chịu. Từ ninh cung không, Ngự hoa viên không, nàng ấy rốt cuộc đã bốc hơi đi đâu được cơ chứ. - Vừa nãy có người rớt xuống hồ đấy, nghe nói là nữ nhân..., bộ dạng rất giống là Đức phi.- lời nói cung nữ rớt vào tai hấn, mảy mẩy lập tức nhận lại, mặt hấn càng thêm khó coi, nóng vội. Quách Hạo Nghiên nhanh chóng giữ cung nữ đó lại, khuôn mặt giận dữ hỏi: “Người vừa bảo sao? Có người rớt xuống hồ... ở đâu?”

- Bẩm, Hoàng... Hoàng thượng... ở hồ Lệ Nguyệt ạ.- cung nữ mặt không huyết sắc ấp úng trả lời, nàng không phải vừa nói sai gì chứ. Nhưng không để nàng kịp lo lắng, Hoàng thượng đã nhanh chóng đi mất, đám cung nữ theo đó cũng thờ phào nhẹ nhõm. Những ánh nắng cuối ngày chiếu xuống hồ trông càng lấp lánh diệu hoặc, những cơn gió mát lạnh thổi tan cái ẩm ướt, khô nóng của ban ngày. Cả hồ Lệ Nguyệt hiện lên thật thơ mộng, có chim kêu, có nữ cảnh và có cả giai nhân... Đây là tất cả những gì đập vào mắt hấn. Giời lắm, đám ở trên đất của hấn động vào người của hấn. Quách Hạo Nghiên mang lửa giận bùng bùng xông đến. Thì ra nàng ta vội đi để hò hẹn với nam nhân khác trong cung, ghen tuông làm bậc đế vương như hấn trở nên mù quáng. Ghen tuông với nam nhân khác, đối với hấn là lần đầu, nhưng cho dù là lần đầu ném thứ đám chua cũng không thấy đỡ hơn, ngược lại cực kì khó

chịu.

Quách Hạo Nghiền nhanh chóng tiến lại gần, quát lớn: “Tránh xa nữ nhân của ta ra.”- rồi nhanh chóng tách đôi nam nữ đang quấn lấy nhau không buông kia, giáng cho tên vô si đó một đòn trời giáng. Khả Giai Đình hốt hoảng không kịp định thần, nàng chỉ có thể trần trần nhìn ân nhân của mình bị đánh thậm tệ. Cả cơ thể vừa mới ốm yếu, lại bị roi xuống hồ mà càng thêm mệt mỏi đến đứng lên cũng gặp khó khăn. Nàng nhanh chóng chặn tên cầu Hoàng thượng đang lên con kia lại, lấy thân mình che chở cho hoa hoa công tử. Hắn ta lại nổi khùng gì nữa đây... - Mau dừng tay lại... - Khả Giai Đình kiên quyết nhìn Hoàng thượng lớn giọng yêu cầu, hắn ta có bệnh thì về cung mà chữa, sao lại trút giận lên ân nhân của nàng, tại sao lại đánh người ta thậm hại như vậy. - Bây giờ nàng còn dám bảo vệ hắn, lập tức tránh ra cho trẫm... - Quách Hạo Nghiền dồn máu nóng trong người, dù nàng gian dẫu với người khác nhưng hân hận không thể động tay chân với nàng, phạt nàng ư, hắn không nỡ. - Không, chàng mau tránh ra... Chàng lại phát điên gì nữa? - Tránh ra, không thì đừng trách ta... - Quách Hạo Nghiền đẩy nàng sang bên, ánh mắt giận dữ tiếp tục nâng tay nắm nam nhân phía sau, nhưng nắm nắm mới được đưa ra giữa không trung thì lập tức thu lại. Người bị nắm cổ nhanh chóng ngã sòng soài xuống đất. Khả Giai Đình bị đẩy ra thì thấy cả người chao đảo, mắt nàng cũng từ từ nhắm lại, nàng chắc hẳn sẽ ngã xuống, mặt đất giờ chắc rất lạnh, nhưng ai quan tâm chứ? Hắn ta tại sao khi làm nàng đau lòng giờ lại tiếp tục xuất hiện gây khó dễ cho nàng, tại sao lúc nào cũng làm nàng mệt mỏi như vậy. Nhưng tất cả đều không như nàng nghĩ, nàng không hề tiếp đất mà lại rơi vào một cái ôm khác. Hơi ấm quen thuộc bao quanh lấy nàng, mùi hương của nam nhân ôm ấp lấy nàng, nàng không ngờ sao? Là ai đã kéo nàng lên...

Từ Ninh cung - Các người nói xem, tất cả ngự y phòng chết hết rồi hay sao? Tại sao có mỗi Đức phi mà cũng không chăm sóc nổi, cả cung nữ nữa, là do trẫm quá nuông chiều các người hay bản thân các người căn bản cố tình không để tâm tới lời của trẫm... Mau rút hết ra ngoài cho trẫm. - Quách Hạo Nghiền tức giận nắm tay nữ nhân bên cạnh, cất tiếng mắng mỏ đám nô tì và thầy thuốc đang quỳ trước mặt. Hắn trách họ bao nhiêu thì cũng tự trách mình bấy nhiêu, là hắn không tốt, biết nàng ốm đau như vậy mà còn mắng nàng, còn mặt không chế đẩy nàng ra, Đình nhi, tại sao nàng luôn làm trẫm phiền lòng như vậy chứ. - Bẩm Hoàng thượng, còn chuyện động phòng ở Diên Hi cung, Liễu phi đang đợi người... - Lý công công ôn tồn báo tin từ ngoài cửa, Hoàng thượng đang tức giận, lão nô hắn thực không dám báo tin này, nhưng đây là lời của Thái Hoàng thái Hậu, dù sao hôm nay cũng là ngày cưới của nàng ta, mọi nghi lễ đều cần phải tiến hành, huống hồ còn hơn một canh giờ nữa là đến giờ đẹp. Quách Hạo Nghiền nhíu mày, hắn bắt giác quen mắt hôm nay hắn nạp thiếp, tại sao lại có lắm chuyện như vậy chứ. Ánh mắt nhìn xuống nữ nhân đang nằm trên giường, hắn có thể đi một lúc không. Hắn e bản thân mình không cho phép. “Người cứ lui ra trước đợi Đức phi tỉnh lại trẫm sẽ sang đó...”

Nói rồi tay lại tiến lại dùng khăn lau mồ hôi cho nàng. Khi Khả Giai Đình tỉnh lại trời đã tối hẳn, cả cơ thể nàng vừa khoan khoái được một chút giờ lại tiếp tục đau mỏi. Bóng người mờ nhạt trước mắt nhanh chóng hòa làm một. Khuôn mặt quen thuộc bỗng làm nàng cảm thấy vừa tui thân vừa mệt mỏi, nàng yếu ớt gọi tên người đó: - Tiết tỷ... Giọng nói nữ nhân mềm yếu làm Tiết An Nhiên quay đầu. Nàng quay lại, trong hốc mắt đã ánh phiếm hồng: - Tiểu yêu tinh, người xem, ta đã dặn người có ủy khuất gì chẳng phải nên kể hết cho ta sao? Người xem biến bản thân thành bộ dạng gì rồi... Nói đến đây nàng bỗng khựng lại vì nàng phát hiện nữ tử kia đang khóc, bộ dạng vô cùng thương tâm khiến bao nhiêu lời trách mắng nàng chuẩn bị này giờ cũng phải nuốt lại vào trong. Nàng đau xót lấy khăn tay lau nước mắt cho tiểu Đình. Bóng lưng nam nhân chần chừ trước cửa giấy lát cứng lại rồi dứt khoát quay đi. Thì ra ở bên ta nàng lại mệt mỏi như vậy... Hân Liễu Ái bồn chồn ngồi trong hôn phòng. Trong đầu lơ đãng nhớ đến chiếc ôm vững vàng vừa rồi, lại nhớ đến chiếc ôm khác, chàng cũng từng ôm nàng như vậy, chính sự mạnh bạo ấy làm nàng tình nguyện đi theo chàng cả đời, tình nguyện nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ... Hạo Nghiền một thân hi phục bước vội vào tân phòng, đưa mắt nhìn nữ nhân e thẹn đang ngồi trên giường. Bộ dạng không chút tình cảm, hắn ngồi xuống bên bàn trà, đưa tay với lấy chum rượu liền tức rót đầy chén. Hạo Nghiền đã nghĩ mình đủ nhẫn tâm, đủ vô tình để ép nàng phải thuận theo ý mình nhưng hắn sai rồi, chàng không thể buông nàng ra, hắn phát hiện cảm giác mất nàng còn đau khổ hơn là để nàng phản bội mình.

Hắn thà rằng biết nàng yêu người khác, thà để nàng lừa cả đời chứ nhất quyết không buông nàng ra. Không biết phu quân của mình ngồi bao lâu, cũng không biết bao nhiêu chum rượu đã uống cạn. Liễu Ái mất kiên nhẫn mới rón rén lật khăn, bước chậm đến bên hắn, nhìn bộ dạng say xỉn khác biệt so với bề ngoài hùng dũng vừa nãy. Hân gói đầu lên cánh tay, vàng trán rộng khẽ nhăn lại, khuôn mặt hiện lên tầng ửng hồng trông vô cùng đáng yêu. Nàng đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt hắn thì Hạo Nghiền lập tức mở choàng mắt. Ánh mắt mông lung của hắn bỗng chuyển sang dịu dàng: - Nàng vẫn ở đây phải không? Tiểu Đình, ta rất nhớ nàng, ta là ta sai rồi, là ta phụ nàng trước, nàng đừng đi được không? Nàng lừa dối ta cũng được, đùa bỡn với tình cảm của ta cũng được, chỉ xin nàng, đừng rời bỏ ta, đừng để ta lại một mình. - Đôi mắt hắn thâm tình như vậy, giọng nói trầm thấp như vậy nhưng, lại không dành cho nàng.

Liễu Ái cảm thấy đau đóm, chua xót nghẹn lên tận cổ, nước mắt nàng lại âm thầm rơi. Thì ra, vẫn là tỷ ấy, trước giờ vẫn vậy, ai ai cũng yêu thích tỷ ấy, ai cũng không đoái hoài đến nàng. Trước kia cũng vậy, bây giờ vẫn thế, tại sao tỷ ấy luôn được yêu quý như vậy. Nàng không cam lòng, thực sự không cam lòng. Giọt lệ nóng hổi rơi xuống bàn tay hắn càng làm hắn thêm đau lòng. Hân vội vàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nụ hôn hắn rơi xuống vừa mạnh vừa nhẹ như thể trân trọng nàng lại như muốn chiếm hết hương thơm của nàng cho riêng mình. - Ta sai rồi, ta không nên đẩy nàng, ta sai rồi... Nàng đừng khóc, nàng khóc làm ta đau lòng lắm. Hạo Nghiền nâng niu người con gái trước mặt, nhẹ nhàng như thể sợ rằng một giây tiếp theo nàng sẽ tan biến. Nàng run rẩy trước hắn như lần đầu hắn vô tình lướt qua môi nàng. Nàng đã nín khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Người Thật Bẩn!

Ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nữ nhân trong lòng, tâm trí hắn lại bất giác trôi dạt về đêm hôm ấy. Đêm đó, ánh trăng cũng ôm lấy khuôn mặt nàng như bây giờ, làn da căng mịn sáng bóng, đôi môi e ấp hồng phấn, tất cả trở thành một cảnh tượng vô cùng dụ hoặc trong mắt hắn. Cơ thể nàng trắng

muốt, non mịn như sữa tươi. Nàng dịu dàng trong dòng ôn tuyến thỏa thích mà nghịch nước. Khung cảnh đó đẹp đến nỗi bản thân hẳn cũng không cho phép mình bước đến, cho phép mình phá vỡ khung cảnh thần tiên đó. Vì vậy, hẳn lựa chọn ngắm nhìn nàng, lựa chọn chịu sự giày vò từ dưới hạ thần đang không ngừng truyền đến. Thân thể nàng dưới làn hơi nước càng thêm khơi dậy dục vọng đàn ông, lúc ẩn lúc hiện rất khó nắm bắt. Đêm xuân rạo rực cứ thế men theo dòng suy nghĩ của hắn chậm chậm trôi đi. . .

Khả Giai Đình thong dong đi dạo quanh Ngự hoa viên cùng Đồng nhi. Khóc xong một trận đến sáng khi mở mắt ra tâm trạng của nàng cũng khá hơn không ít, có chút mệt mỏi, có chút mất mát và còn có cả trống rỗng. Tiết tì có việc nên đã về từ tối qua, thật hiếm có cơ hội được hội ngộ như vậy, tì muội chưa hẳn truyền được câu nào mà toàn là nàng ngồi khóc ù ề, thật là lãng phí thời gian mà. Nghĩ đến hành động ngốc nghếch của mình lại càng làm nàng thấy phiền lòng, cảm giác đó là từ đâu mà có, lúc mẫu thân qua đời nàng cũng có đau lòng nhưng cảm xúc lần này hoàn toàn khác biệt, hoàn toàn cảm thấy lạ lẫm. Nàng vì trông thấy hắn ân cần với nữ nhân khác, vì phát hiện bản thân mình cũng không có gì đặc biệt trong mắt hắn nên mới vậy sao? Lẽ nào như Đồng nhi nói, nàng thực sự đã động tâm với hắn. Đồng nhi thấy Đức phi không vui cũng không dám nói nhiều, sáng nay lúc đi qua nhà bếp nàng tình cờ nghe được đêm qua Hoàng thượng thị tẩm ở Diên Hi cung đến tận sáng mới rời đi, không hề có bất thái giám ần huyết để long tinh chảy ra ngoài, lần này Hoàng thượng thật sự muốn sinh tiểu thái tử rồi. Thái Hoàng thái Hậu nghe tin rất vui mừng liền sai người đi nấu ít thuốc bổ cho Hàn phi, trong cung từ trên xuống dưới đều đang rủ rỉ tai nhau tin này, phi tần và hậu cung nhuộm một màu ồ ạt, u ám. Cả chủ lẫn tớ vì mãi mê chạy theo với ý nghĩ của riêng mình mà rơi vào trầm mặc, không để ý đến một nhóm người đang lại gần. Hàn Liễu Ái vui vẻ xuất cung, tin tức thị tẩm hôm qua đều đã được truyền ra ngoài, bây giờ nàng sẽ dùng chức phận của sủng phi mà ra mắt mọi người, xem ai còn dám xem thường nàng nữa. - Uyển Nhi, mau lên, chúng ta mau qua bên đó. - Liễu Ái nhẹ nhàng căn dặn rồi chuyển mũi chân, hướng hai người phía trước mà đến. Đồng nhi nghe thấy tiếng người thì bất giác ngẩng lên, phát hiện Hàn phi ghé qua thì thoáng hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống hành lễ. Khả Giai Đình nghe thấy hai từ “Hàn phi”

thì nhanh chóng phục hồi lại tâm trạng, đưa mắt lên chào hỏi. Nhưng khi mắt nàng vừa ngẩng lên cũng là lúc đồng tử của nàng giãn ra, nàng... không lẽ đang sinh ảo giác, vì sao lại có thể trông thấy Tiểu Ái ở đây cơ chứ. Mặt thất thần nhìn sự hiện diện của nữ nhân đối diện, cổ họng như bị cái gì nghẹn lại không sao cất lên lời. Biểu hiện của Giai Đình làm Liễu Ái rất hài lòng, nàng ta nhanh chóng nở nụ cười rạng rỡ tiến đến khoác tay tì tì. Hành động vừa rồi của nàng khiến cho đám cung nữ khó hiểu đưa mắt nhìn nhau. - Tì tì, lâu quá rồi không gặp. - Liễu Ái nũng nịu cọ má vào vai Khả Giai Đình. - Tiểu Ái,... tại sao? Tại sao muội lại ở đây? - Giai Đình khó hiểu mờ mờ, vừa này Đồng nhi gọi nàng ta là gì, Hàn... phi, không lẽ đã xảy ra chuyện gì, có chuyện gì mà Tiết tì không nói cho nàng biết. Mắt Khả Giai Đình hoang mang nhìn xuống y phục của Liễu Ái, rồi đến đám cung nữ đang kính cẩn cúi đầu đứng xung quanh. Làm ơn, ai có thể nói cho nàng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được không? Từ ninh cung Ánh nến lập lòe trong phòng hắt ra, Khả Giai Đình yên lặng cảm tách trà kê lên miệng, mọi lời nói của Liễu Ái cứ văng vẳng bên tai nàng rõ đến từng từ từng chữ một. Tiểu Ái vui mừng thông báo đã tìm thấy ba mẹ ruột của mình, thật tốt quá, cuối cùng ước nguyện của Tiểu Ái cũng thành sự thực, lại nói chuyện hôn sự này tuy bị bỏ mẹ sắp đặt nhưng nàng cũng thật sự phải lòng Hoàng thượng, thật may cuối cùng muội muội cũng có thể lấy được người trong lòng của mình, còn nói đêm qua Hoàng thượng rất nhiệt tình, đêm thị tẩm đầu tiên tuy hơi đau nhưng chàng quả là một nam nhân ân cần, lại cho phép cho nàng “lưu”

thai mà không truyền thái y ần huyết, thật... tốt... người tiểu muội thích cũng thích muội ấy. Khả Giai Đình khó khăn nghe hết câu chuyện, nàng khó khăn mỉm cười, khó khăn chúc phúc cho tiểu muội, khó khăn chấp nhận sự thật đêm qua hắn cùng tiểu muội nàng yêu thương nhất mặn nồng. Nội tâm giằng xé gắt gao, nàng quả thật rất đau, quả thật rất mệt mỏi, có lẽ bản thân nàng không thể chống chịu hơn được nữa, hai tai nàng ử ử, ánh mắt ngơ ngác nhìn nhận xung quanh, cả người Khả Giai Đình như kẻ mất hồn từ Ngự hoa viên đến khi về Từ ninh cung.

Đồng nhi lo lắng hỏi han nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng, cú sốc này quá lớn, nỗi đau này quá sâu đậm khiến Đức phi rơi vào trầm mặc, nàng lựa chọn thu mình lại để gặm nhấm nỗi đau một mình. Buổi tối nàng ấy cũng không động đũa dù chỉ một lần, cả người cứ ngồi im như tượng. Đồng nhi khuyên nhủ thế nào cũng không nghe nên cũng chỉ đành lắc đầu đi pha ấm trà cho chủ nhân. Khả Giai Đình đưa tay miết miệng chén trà, cuối cùng cũng khẽ giãn cơ mặt cười khổ, nàng suy nghĩ rất lâu, cũng suy nghĩ rất kĩ rồi, vì sao nàng khóc, vì sao nàng buồn, vì sao lại quan tâm xem hắn để tâm đến ai? Không phải vì nàng yêu hắn sao, điều này quá rõ ràng đến nỗi người ngoài như Đồng nhi còn khẳng khẳng khẳng định, vậy mà nàng lại ngu ngơ phủ nhận, nhất quyết tự thuyết phục bản thân đó chỉ là xúc cảm nhất thời... yêu hắn đã là một sai lầm, nhưng đi yêu người tiểu muội yêu còn là một sai lầm lớn hơn. Từ nhỏ đến lớn, hề tiểu Ái thích gì nàng dù có muốn đến cỡ nào cũng luôn nhường nhịn vì với nàng Liễu Ái là nữ nhân đáng thương, nàng còn có mẹ nhưng Tiểu Ái thì không có ai cả. Lần này cũng không nằm trong ngoại lệ, Hoàng thượng cũng động tâm với tiểu Ái thì tại sao nàng không lùi một bước để chúc phúc cho hai người họ, có lẽ giải pháp tốt nhất bây giờ là hắn hứa nàng để nàng có thể rời đi, tránh xa chốn Hậu cung tăm tối này trở lại với cuộc sống tự do tự tại, vô ưu vô lo trước kia. Nàng phải tìm cơ hội cầu xin hắn, nàng tin hắn cũng sẽ không có lí do gì giữ một nữ nhân như nàng bên mình, chắc chắn sẽ không lâu đâu, nàng lại có thể sống cuộc sống như trước kia. Giai Đình miễn man suy nghĩ không để ý tới tiếng bước chân của người đằng sau, đến khi bị một vòng ôm thật chặt bao lấy nàng mới giật mình vùng vẫy, mong muốn thoát ra khỏi cái ôm đó.

Quách Hạo Nghiên bị Thái hoàng thái Hậu bắt sang Diên Hi cung thăm Hàn phi. Hắn miễn cưỡng ghé qua nào ngờ nàng ta chuẩn bị một bàn đại tiệc, liên tục chúc rượu say hắn. May lần này hắn kịp phòng bị từ chối, uống hơi ngà ngà say hẳn đã vội viện cớ triều chính mà tẩu thoát thành công nhưng khi vừa qua Từ Ninh cung, hắn lại không cảm lòng mà bước vào. Vừa trông thấy ánh nến từ phòng hắt ra, hắn vui sướng bước nhanh đẩy cửa đi vào, nàng ấy chưa ngủ, có thể ngồi nói chuyện với nàng ấy được một lúc. Đối với một vị Hoàng thượng cao cao tại thượng như hắn, thời gian riêng với nữ tử này quả thật rất ít ỏi, cơ hội như hôm nay hẳn tuyệt đối không thể bỏ qua. Nhưng khi hắn bước vào lại thấy nàng không hề có phản ứng gì, vẫn tựa tay chống cằm đắm chiêu suy nghĩ, nữ nhân này luôn có cách để ngó lơ hắn. Quách Hạo Nghiên chủ động tiến tới, dang tay ôm trọn nữ tử ngày đêm mong nhớ vào trong lòng, cảm tựa vào vai nàng, để má nóng men say thân mật cọ qua cọ lại vào gò má mềm mại của nàng, cảm giác như được giải nhiệt vậy, thật thoải mái. Khả Giai Đình ngửi thấy mùi rượu mới biết chủ nhân của cái ôm ấy là ai, sức càng lớn hơn, cuối cùng nàng cũng đẩy được hắn ra, nhanh chóng đứng dậy gơ cao phòng vệ. Quách Hạo Nghiên bị đẩy ra thì không vui nhưng vẫn ra vẻ vui đùa nói: “Nàng chán ghét trầm đến vậy sao?”

- Hoàng thượng, người say rồi, đêm nay không nên qua đây, Diên hi cung cách đây không xa để thiếp sai nô tài đưa người qua đó nghỉ ngơi... - Đức phi chủ động lùi một bước, tiến dần vào bóng tối để Hoàng thượng không thể thấy rõ mặt nàng, cũng không thể phát hiện hốc mắt của nàng đã sớm phồng hồng. Hắn cư nhiên làm khuấy động tâm trạng của nàng, cư nhiên xuất hiện không đúng lúc, cư nhiên ôm nàng để làm nàng xao động. Nếu không yêu thích nàng, sao phải làm nàng hiểu lầm rồi sinh vọng tưởng, nam nhân hẳn tâm như hắn, không đáng để nàng phải khổ tâm như vậy. Quách Hạo Nghiên ung dung cảm tách trà uống dở của Đức phi lên, uống một hơi sạch, đầu óc cũng dần minh mẫn, nàng lại đẩy hắn cho người khác, nhưng hôm nay hắn sẽ không đi hẳn quyết tâm sẽ thị tẩm ở đây. “Nàng đang đuổi trầm sao?”

- Quách Hạo Nghiên tiến một bước thăm dò hỏi, nàng muốn hắn đi, hắn sẽ càng dồn nàng vào đường cùng, hắn sẽ bức nàng để nàng phải khó chịu mà lưu tâm tới hắn, cả đời này muốn cách xa hắn. nàng tốt nhất nên đợi đến kiếp sau. Khả Giai Đình khổ sở lắc đầu, chân cũng không tự chủ lùi một bước,

cứ như vậy một người tiến, một người lùi tạo nên khung cảnh dở khóc dở cười trong phòng. Tình thế tiếp tục cho đến khi chân nàng vấp phải đôi hài nhỏ đặt bên giường của Đồng nhi. - Á... - Cả người nàng bật ra phía sau, Giai Đình định sẵn sẽ ngã ra nền đất thì lập tức bị một vòng tay ấm áp quen thuộc giữ lại. Thay vào nền đất lạnh lẽo vòng tay khít khao của hắn càng dọ nàng hơn. - Hoàng thượng, người buông thần thiếp ra... - Giai Đình tiếp tục giãy giụa, cổ gần trái tim đang nhảy loạn, cổ trấn an bản thân trở nên tỉnh táo. - Nếu trẫm bảo trẫm không buông thì sao. - Nụ cười trên khuôn mặt hắn càng trở nên kì quái. Hắn ngắm nhìn tiểu nữ nhân trong lòng, cảm giác thỏa mãn dâng đầy trong lòng. - Buông ra.. Buông... Ngược lại với mong muốn của nàng, vòng tay hắn càng siết lại, cơ hồ có thể khảm cơ thể nhỏ xinh với cơ thể to lớn của hắn làm một. Hạo Nghiên nhếch mép cười, khuôn mặt hắn từ từ hạ xuống, bờ môi lạnh định chạm vào đôi môi đỏ hồng kia thì bị câu nói của nàng làm cho tức giận, nét cười trên mặt lập tức cứng đờ: - Buông ta ra... Người... thật... bần! Trong giây lát hắn định hôn nàng, tâm trí nàng lại nhớ đến câu chuyện mà mình nghe được.

Hắn ta liệu có từng ôm Liễu Ái như vậy, hắn ta liệu có từng hôn muội ấy như bây giờ, kể cả sự dịu dàng này nữa, liệu có phải không chỉ thuộc về mình nàng? Nàng thừa nhận, nàng ghen đến phát điên, nàng tức giận, nàng đau lòng vì hắn lại như những nam nhân khác, có thể yêu nhiều nữ nhân để vậy. Nàng cảm hận hắn lại đi treu tức nàng, cảm hận hắn lại có thể dễ dàng gây ảnh hưởng đến nàng như vậy, cảm hận hắn chỉ vui chơi với nàng. Nhưng, nàng càng cảm hận hơn chính bản thân mình, bao nhiêu nam nhân không chọn lại nhất nhất coi trọng người đàn ông trước mắt. Giai Đình thấy rõ ràng cơ thể hắn sưng lại, hơi thở hắn cũng toát ra một tầng lạnh lẽo. - Nàng, là vừa nói ta.. bần sao? Khả Giai Đình nghe thấy giọng nói tức giận ấy trong lòng không khỏi chột dạ. Câu nói của nàng chanh ngọt phải đang chửi hắn sao? Giai Đình ngu ngốc này, mảy lại gây họa rồi. Nàng còn đang tính xem bản thân phải nói thế nào mới giúp hắn nguôi đi cơn giận thì lập tức, nàng bị hắn bế thốc lên, hắn từng bước bế nàng đến bên giường lớn, quăng mạnh nàng xuống giường. Ánh mắt ón lạnh đến cực độ, nụ cười trên mặt hắn lạnh nhạt như có như không, hắn đè xuống thân thể nàng, nét dịu dàng trong anh saws đã biến mất. - Vậy xem hôm nay, ta sẽ làm nàng “bần”

theo ta như thế nào... Ánh đèn vàng phản chiếu hai bóng người trong phòng, chiếc bóng cao lớn của nam nhân cùng chiếc bóng nhỏ bé của nữ nhân nhanh chóng hòa làm một...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Diên Hi Cung

Tách... tách... tách... - tiếng nước đọng trên mái nhà nhỏ từng giọt từng giọt xuống hiên. Con mưa rào đầu hạ đêm qua nhanh chóng thổi bay cái oi bức của trời đất mà thay vào đó là tiết trời mát mẻ, vô cùng dễ chịu. Bên ngoài cỏ cây hoa lá xung quanh dường như cũng thay màu sắc mới, xanh mướt và sinh động lạ kì. Hơi ẩm từ đất cùng với cái rét cuộn theo từng cơn gió thổi qua khe cửa cũng đủ làm người bên trong co mình trong chăn không muốn rời giường. Khả Giai Đình mở mắt nhìn chằm chằm trên trần nhà, không biết bây giờ đã là canh mấy, không biết hắn đã rời đi lâu chưa, nàng cũng chẳng bận quan tâm nhiều đến vậy. Bây giờ hể nhắm mắt là trong đầu nàng lại nhớ tới cảnh tượng hôm qua, hắn say rượu, hắn treu chọc, rồi hắn tức giận, cuối cùng là thô bạo xâm phạm nàng. Cứ thế hết lần này đến lần khác hắn ra vào nơi tư mật của nàng, mạnh mẽ và cuồng bạo nhất có thể, khiến nàng đau đớn nghĩ rằng mình sẽ chết đi dưới hạ thân của hắn. Từng đoạn hồi ức đen tối cứ từng đợt, từng đợt dội về, chân thực và sống động, đủ mọi tư thế, đủ mọi hình thức, hắn giãy vò, sát phạt nàng không thương tiếc. Nam nhân như vậy, đáng để nàng phải động tâm vì hắn sao? Nghĩ đến đây, Khả Giai Đình khó khăn nhắm mắt lại để nước mắt sớm đã dâng đầy trong hốc mắt chảy ra ngoài, nàng mệt mỏi, thực sự rất mệt mỏi... Quách Hạo Nghiên liêu xiêu ngồi dậy, đêm hôm qua, hắn và nàng thực sự đã phát sinh quan hệ, hắn thực sự đã cướp đi trinh tiết của nàng. Đè nàng lên giường, cởi bỏ quần áo trên người nàng, liên tục ra vào, giãy vò nàng bắt nàng phải cầu hắn tha thứ. Nhưng nữ tử nghịch này một từ cũng không nói, một giọt nước mắt cũng không rơi. Sự ngang bướng của nàng như dầu thêm vào lửa, làm cho cơn giận dữ của hắn ngày càng dữ dội, làm hắn mất kiểm soát mà thô bạo với nàng. Quách Hạo Nghiên đau xót quay sang nhìn nữ nhân bên cạnh, nàng đã sớm rời xa vòng tay hắn mà nằm co mình trong góc giường, đưa lưng quay về phía hắn, chỉ để lại cho hắn hơi thở đều đều trầm ổn. Bàn tay đưa ra giữa không trung bất giác co lại, nếu nàng ấy tỉnh thì sao? Hắn nên dùng thái độ gì để đối đãi với nàng ấy, liệu nàng ấy có thể bỏ qua cho hắn lần này. Thương tổn nữ nhân hắn yêu thương nhất, với hắn thật không thoải mái gì, một nỗi lo vô hình nhơn nhóm xuất hiện trong lòng hắn. Cảm xúc đan xen khiến nội tâm hắn càng thêm khó chịu, bàn tay thô to lại một lần nữa vuron về phía trước. Hắn mặc kệ, nàng bây giờ đã là người của hắn. Hắn sẽ phụ trách nàng. Nhưng bàn tay hắn còn chưa chạm vào làn da non mềm ấy thì bỗng dưng một hắc y nhân bên cửa sổ xuất hiện - Bẩm Hoàng Thượng, bên đó đã hành động rồi. Chúng ta cần đi gấp. Quách Hạo Nghiên tiếc nuối nhìn bóng lưng Giai Đình, hắn khe khẽ thở dài rồi lật chăn ngồi dậy... Kết...ét...étttttt- tiếng cửa mở ra kéo Khả Giai Đình về thực tại, nàng nhanh chóng quay mặt đi lấy tay lau nước mắt. Đồng nhi vui vẻ bước vào, cơn mưa đêm qua giúp nàng ngủ rất ngon, vừa đặt lưng xuống là ngủ tới tận sáng, thật lâu không được ngủ ngon như vậy nên cả người vô cùng sáng khoái. Nàng khẽ đặt chậu nước sang cạnh giường, tay nhanh nhẹn xắn chăn gọi Đức phi dậy nhưng mới vừa chạm nhẹ vào mềm đã bị một bàn tay mềm mại giữ chặt lại, Khả Giai Đình cố nén đau đớn, chậm rãi nói: “Khoan đã, Đồng nhi, muội để ta tự lau, muội ra ngoài kêu người chuẩn bị nước tắm cho ta...”

- Nhưng... hay để muội giúp tỉ lau xong tay chân rồi đi gọi cũng được... - Đồng nhi thấy nương nương có chút lạ thường nhưng không sao đoán ra có chuyện gì, nàng chỉ biết bây giờ nàng ấy đang không khỏe, chắc chắn cần nàng bên cạnh chăm sóc, hay vì chuyện của Hàn phi hôm qua... - Đồng nhi... - Khả Giai Đình khàn khàn gọi tên, nàng thực sự rất mệt mỏi, may mắn lúc phát hiện Đồng nhi bước vào nàng đã khoác kịp áo ngủ lên người, Giai Đình thật không muốn ai có thể trông thấy bộ dạng thảm hại của nàng bây giờ. - Nhưng... - Đồng nhi... - Muội biết rồi, vậy tỉ tự lau mặt, muội sai người đi đun nước, trời vừa mới mưa, tắm nước lạnh không tốt cho tỉ... - cuối cùng Đồng nhi cũng chịu khuất phục đứng dậy nói, Đức phi luôn vậy, mỗi khi có khổ tâm lại tự thu mình lại không cho phép bản thân chia sẻ với ai, nhưng nàng ấy đã không muốn nói, nàng cũng không thể bắt ép, tốt nhất nên để cho Đức phi có thời gian suy nghĩ, khi nào nghĩ thông hắn sẽ nói cho nàng biết. - Tùy muội... - Khả Giai Đình gượng cười gật đầu, hai chân nàng vừa mới cựa quậy một chút mà dưới hạ thân đã truyền cảm giác đau đớn, bây giờ nàng làm sao có thể đi lại tự nhiên trước mặt người khác đây? Trung hòa điện - Muôn tâu Hoàng thượng, vì thần xin đề xuất rút một phần ngân khố quốc gia để phục vụ xây đường ở Tô Giang. Vừa tiện cho giao thương lại vừa để quân ta dễ dàng vận chuyển lương thực khi đất nước có chiến tranh... - Lão quan kính cẩn bẩm tâu nói. Hôm nay Hoàng thượng rất lạ, người dường như còn chẳng để tâm đến một từ lão nô hắn nói. Sau chiến sự với nước Tề, nước Ngô tập trung xây dựng kiến quốc, rèn binh luyện tướng chuẩn bị cho trận giao tranh sắp tới, Quách Hạo Nghiên lên nắm quyền chưa lâu đã ra nhiều điều luật mới, đưa một đất nước Ngô nhỏ bé mở rộng ra bốn phương tám

hướng, bởi vậy tất cả quan thần ở đây đều dùng ánh mắt tôn trọng, kính nể để nhìn hần. - Trẫm biết rồi, khanh để lại tấu chương đấy rồi ra ngoài trước đi... - Quách Hạo Nghiên mệt mỏi day trán, hần lại lơ đãng thả hồn về Từ Ninh cung rồi sao? Cứ đà này thì việc nhà việc nước đều không thể như ý được, hần tốt nhất nên sớm giải quyết chuyện ngày hôm qua. Lý công công sau khi đem tấu chương đặt lên bàn vội nhớ tới việc Tước thị vệ dận sáng sớm nay, nhanh chóng lấy trong túi áo ra một phong bao kính cẩn đưa lên trước mặt Hoàng thượng nói: “Bẩm Hoàng thượng, bên kia mới gửi thư về...”

Hạo Nghiên nhanh chóng đưa tay đón lấy mở phong bao ra đọc, môi lập tức nhếch lên vẽ thành một nụ cười tà mị, hần ta, cũng nhanh quá nhỉ. Tay đặt trên bàn nắm chặt lại, hần đưa mắt ra ngoài cửa sổ, hôm nay chuyện gì cũng không suôn sẻ... Cùng lúc đó ở Từ Ninh cung Hàn phi chậm rãi cùng đám cung nữ bước vào, hôm nay nàng có xuống bếp làm chút điểm tâm cho Hoàng thượng, tiện thể có làm thêm chút bánh cam gừng mang sang cho ti ti. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, căn phòng ngủ của ti ti bài trí thật đơn giản, bên ngoài lại đối diện với vườn cây nên mùa đông sẽ không quá lạnh, mùa hạ cũng không quá nóng, là một nơi lý tưởng để nghỉ ngơi. Khi nàng nhập cung vừa hay chỉ còn lại mỗi Diên Hi cung, nhưng cung này lại nằm ở cuối của hậu cung, quá xa với Trung Hòa điện, xung quanh lại ít cây cối nên lúc nào cũng nóng hầm hập như lò thiêu, hai nàng mấy ngày nay không sao ngon giấc. Từ Ninh cung cũng không tệ, nằm gần Trung Hòa điện, lại đi hai ba bước chân là có thể ra vườn Thượng uyển, rất thuận lợi để gặp điện hạ. Khả Giai Đình chiều nàng như vậy, chắc nàng chỉ cần nói nàng ta sẽ lập tức đồng ý. - Ti ti, đây là chút điểm tâm muội mới làm cho Hoàng thượng, ti ăn xem có vừa miệng không? - Liễu Ái vui vẻ đặt hộp bánh lên bàn, tay nhanh chóng xếp bánh ra đĩa. Khả Giai Đình nghe đến hai từ “Hoàng thượng”

thì cảm thấy khẩu vị tệ đi mấy phần nên chỉ ăn hai, ba miếng bánh rồi lại quay sang uống trà, mắt nhìn tiểu muội một lượt lo lắng hỏi: “Tiểu Ái, sao ta cảm thấy muội dường như không khỏe?”

Hàn phi nhẹ nhàng mỉm cười, đưa tay lau mồ hôi trên trán đáp: “Ti ti thật tinh ý, muội mấy ngày nay không có ngủ được. Diên Hi cung không tốt, phòng ốc nóng hầm hập, chắc mất ngủ vài ngày nên người hơi xanh xao.”

Khả Giai Đình nghe vậy khẽ nhủ mi lo lắng, giọng đầy khẩn trương: “Sao muội không nói cho ta biết, từ nhỏ tới lớn cơ thể muội đã không tốt, bây giờ phải chịu nóng như vậy làm sao chịu nổi. Hay là vậy đi tối nay muội qua phòng ta ngủ tạm, ít ra cũng mát hơn một chút...”

Hàn phi nghe xong ngập ngừng, mắt ái ngại nhìn Khả Giai Đình, tối nay nàng định mời Hoàng thượng sang ăn điểm tâm này, nếu đề ti ti ở đây thật bất tiện, Từ Ninh cung gần như vậy, Hoàng thượng chắc chắn sẽ ghé qua, lúc đó nàng sẽ tùy cơ mà hành xử, sớm sinh thái tử cho gia gia, nàng tin chỉ cần mang long thai, ngôi vị Hoàng hậu sớm muộn gì cũng vào tay nàng. - Nhưng... ti ti, muội định tối nay mời Hoàng thượng sang thưởng thức điểm tâm, nhưng... không sao càng đông càng vui... - Liễu Ái thăm dò nhìn ti ti nói. Khả Giai Đình nghe xong thoáng giật mình, sao nàng có thể quên muội muội đang có ý với Hoàng thượng cơ chứ, chuyện hôm qua nàng với hần phát sinh quan hệ tốt nhất không nên để bất kì ai biết, nàng tuyệt đối không thể phụ lòng tin của tiểu muội. Tối nay là cơ hội tốt cho hai người, nàng có quyền gì mà can dự làm gì đã can mũi hai người bọn họ, nên lánh đi chỗ khác càng xa càng tốt, cảm xúc phức tạp này, tốt nhất nên giấu trong lòng, chuyện ti muội tranh phu tuyệt nhiên sẽ không xảy ra. - Hay thế này đi, tạm thời mấy tháng này, muội qua Từ Ninh cung ở, ta sang Diên Hi cung, đợi mát hơn thì ta với muội đổi lại, chuyện chuyển phòng chỉ cần báo cho Khả phi là được... - Đức phi vui vẻ đề xuất, nàng qua Diên Hi cung cũng tốt, tránh mặt hần một thời gian, Diên Hi cung xa như vậy, có thể yên tĩnh mà điều chỉnh bản thân, so với Lân cung trước kia cũng không mấy khác biệt. Không ngờ lại có chuyện trùng hợp như vậy, ông trời đúng là đang giúp nàng mà. - - - - -

- - - - - Bẩm Hoàng thượng, Hàn phi có làm một chút điểm tâm mời người qua thưởng thức, đêm nay Hoàng thượng có qua không ạ? - Lý công công kính cẩn cúi đầu báo, tranh sung của Hoàng thượng người khổ cuối cùng cũng chỉ là lão nô hần, cả ngày bận bịu phục vụ Hoàng thượng lo chuyện triều chính, đêm đến lại phải thay các phi tần mời Hoàng thượng ghé thăm. - Trẫm không khỏe, để khi khác đi. Người về nghỉ ngơi trước đi, trẫm muốn ở một mình một lúc. - Quách Hạo Nghiên bỏ ngoài tai mấy lời vừa rồi, mắt không rời tấu chương bình thân nói. Trăng dần lên cao, Khả Giai Đình lần qua lần lại cũng không ngủ được, công nhận cung này nóng thật, dù sáng nay có mưa một chút cũng không thấm vào đâu, trong đầu chợt nhớ tới cái vồng bên hiên sáng nay lúc chuyển qua trông thấy, có lẽ ra ngoài nằm sẽ mát hơn. Nghĩ vậy môi nàng khẽ mỉm cười, tay ôm gối đi ra ngoài sảnh lớn. Cơ thể vẫn đau nhức, đặc biệt là phần dưới hai chân, sáng nay nàng phải cẩn thận chịu đựng đau rất hai bên cổ đi lại thật tự nhiên trước mặt Liễu Ái. Bây giờ hần muốn gặp nàng cũng khó, Diên Hi cung xa như vậy, chỉ bằng lưu lại bên đường, với tính chẳng hoa ong bướm của hần, nàng có lẽ sẽ được yên ổn một thời gian. Câu nói hôm qua, nàng cũng nghĩ đi nghĩ lại nhiều, lúc đó sao nàng lại không kiểm soát thốt ra những lời đó. Lần trước chẳng may cho hần một cước hần đã giận dữ cả tháng không thấy đâu, bây giờ nói như vậy liệu hần có buông tha cho nàng cả đời không? Vậy thì tốt rồi... mặt Khả Giai Đình có nặn ra một nụ cười nhưng lại khẽ thở dài, nàng muốn như vậy nhưng sao bản thân lại toàn đau lòng, mắt mắt chứ... - Cách- Quách Hạo Nghiên nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, mắt nhìn theo ánh nến lập lờ trong phòng, thân ảnh nữ nhân đang ngoan ngoãn nằm trên giường, bất giác trong lòng hần chột chút yên ổn, giải quyết xong việc triều chính hần lại có thời gian để suy nghĩ chuyện đêm qua, lời nàng ấy nói, quả thực đã động vào lòng tự tôn của hần nhưng chuyện hần đã làm với nàng là không thể chấp nhận được. Trong chuyện này, nàng sai, hần cũng sai, cho nên hần quyết định sẽ lại tha thứ cho nàng ấy, có lẽ nàng ấy không vui chuyện hần thành thân, nghĩ đến đây không khỏi khiến hần cảm thấy hạnh phúc, ngọt ngào, nàng ấy vì hần mà ăn dấm chua sao? Quách Hạo Nghiên từ từ ngồi xuống, đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc nữ nhân đang an ổn giấc bên cạnh, lúc ngủ như một người khác vậy, không bướng bỉnh, ngang ngạnh mà ngoan ngoãn như một đứa trẻ, nhưng hần thích nàng lúc tỉnh hơn, sinh động, hoạt bát khiến cuộc sống hần có chút màu sắc. Nàng càng cố đẩy hần ra, hần lại như con thiêu thân muốn lao vào nàng ấy, cả ngày sẽ không ngại bay vo ve xung quanh, không có nàng bên cạnh, nghĩ đến đây thôi khiến hần thở cũng khó khăn. Liễu Ái vừa mới chợp mắt liền nghe thấy tiếng mở cửa thì trong lòng mừng như kéo cờ, Hoàng thượng thực sự có ghé qua, vậy mà nàng cứ tưởng chàng không đến. Nhưng tại sao Hoàng thượng lại đến muộn vậy, hay chàng muốn... tại sao không gọi nàng dậy, vậy chàng không muốn, hay chỉ muốn ôm nàng ngủ, Hoàng thượng phải chăng cũng có đề tâm đến nàng? Đang miên man suy nghĩ bỗng cả thân hình nhỏ bé của nàng được ôm trọn trong vòng tay ấm áp của nam nhân, hương thơm trầm hương đang đốt trong phòng hòa cùng mùi hương nam tính của hần khiến lòng Hàn phi bỗng khẩn trương, như nàng suy đoán, đúng như nàng suy đoán... - Tỉnh rồi sao còn giả vờ ngủ? - Quách Hạo Nghiên dùng giọng cung chiều hỏi, tay vẫn mân mê nghịch sợi tóc của nàng ấy trên tay, do hần hoa mắt hay quá nhạy cảm, sao hần nhớ màu tóc của nữ nhân kia đen tuyền chứ không ánh nâu như vậy, cả mùi hương nữa, không đậm như vậy. Nhưng rõ ràng là Từ Ninh cung, không là nàng ấy thì là ai, hần quả thực quá nhạy cảm rồi. - Thân thiếp... thân thiếp... thật không nghĩ Hoàng thượng sẽ ghé qua, đề thiếp kêu người mang điểm tâm thiếp làm lên. - Liễu Ái ngại ngùng cúi mặt đáp, tiếp xúc thân mật với hần, với nàng là lần đầu tiên. Quách Hạo Nghiên khó hiểu hỏi lại: “Nàng nói điểm tâm nào?”

Liễu Ái vui vẻ tiếp nhanh: “Là điểm tâm thiếp làm sáng nay, có nhờ Lý công công mời chàng ghé qua thưởng thức. Thiếp đợi mãi... còn tưởng...”

Hạo Nghiên thoáng giật mình, hai tay từ eo nhanh chóng di chuyển lên vai, hần kéo mạnh nàng ra, để mặt đối mặt kiểm chứng. Là Hàn phi sao? Hần đã thực sự nhầm sao? Giọng nói hần có chút khẩn trương, vòng tay nhanh chóng buông lỏng: “Là nàng sao? Thế Tiểu Đình, nàng ấy chuyển đi đâu?”

Sự nóng vội của hấn Liễu Ái thu hết vào trong mắt, mặt nhanh chóng chuyển sang tái nhợt, tia chua xót nhanh chóng hóa thành cổ nộ khí. Lại là Giai Đình, không chuyển vào đây ta lại không biết tí ti tiện như vậy. Miệng thì nói không yêu thích Hoàng thượng, ban đêm thì câu dẫn người nam nhân của người khác. Ngón tay thon ngọc cũng bắt giắc nắm lại thành quyền. ... Trời đã sang canh tư, gió đêm hạ thổi mát theo tiếng văng kẻo kẹt cùng với tiếng xào xạc của lá cây, Khả Giai Đình yên lặng nằm trên võng ngủ. Tóc buông xõa chấm đất, váy lụa voan trắng tinh khôi nổi bật giữa màn đêm tịch mịch, tóc váy nhẹ nhàng bay theo võng. Nàng làm nghiêng, hai tay kê sát gò má trắng nõn non mịn. Nàng bây giờ không dùng thuốc đen nữa, có lẽ trong lòng đã không còn cảnh giác với hấn nữa. Dung nhan xinh đẹp như vậy làm trong lòng hấn nổi lên một trận muốn chiếm hữu. Hấn chỉ muốn một mình mình được ngắm nhìn nàng. Chỉ nghĩ đến cảnh nam nhân khác dán mắt lên người nàng tâm trạng hấn đã sa sút đến cực độ. Hấn nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, cúi áo choàng đắp lên cho nàng, trời gần sáng sẽ rất lạnh, nữ nhân không biết tốt xấu, ra ngoài này ngủ không sợ lại ốm tiếp sao, người còn mới vừa ốm dậy nữa chứ. Khả Giai Đình thấy cả người ảm áp thì khẽ mỉm cười tình nghịch, nắm chặt áo hấn tiếp tục ngủ say sưa. Quách Hạo Nghiên cũng chiều nheo nhẹ hai má nàng, lúc nào cũng có thể làm hấn lo lắng rồi lại vui vẻ ngay được. Hấn ngắm nhìn nữ nhân trong lòng một lúc lâu, nét nhu tình chưa bao giờ biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tiết Tỷ Có Chuyện

Ánh trăng nhẹ nhàng bao phủ lên khuôn mặt trắng xinh của nàng, làn gió nhẹ đùa nghịch trên từng lọn tóc còn thoang thoảng hương thơm. Quách Hạo Nghiên đưa tay miết nhẹ gò má nàng. Cuối cùng nàng cũng hoàn toàn thuộc về hấn, nhưng tại sao, trong lòng hấn một chút vui vẻ cũng không có. Hạo Nghiên khẽ thở dài, hấn từ bao giờ lại ép buộc nữ nhân phải ở bên mình, từ bao giờ lại khao khát trái tim một nữ nhân đến thế. Có lẽ, hấn đã thay đổi rồi, vì nàng mà thay đổi rồi...

Khả Giai Đình an ổn ngủ, nàng khẽ ưm một tiếng rồi quay mặt, tránh xa sự tiếp xúc thân mật của hấn. Trong giây lẩn, trái tim hấn thất lại đau đớn. Ngay cả trong mơ, nàng cũng không muốn lại gần hấn như vậy sao?

Giai Đình khẽ ưm một tiếng, đôi mắt nàng mơ hồ hé mở, bóng dáng nam nhân như gần như xa thật khó nắm bắt. Tuần trang như chạm khắc đã khắc cốt ghi tâm nàng từ bao giờ. Nàng mơ hồ cảm thấy an tâm, dòng nước ảm áp lại len lỏi trong tim nàng. Mí mắt nặng trĩu lại lần nữa đóng chặt lại.

Với hấn, đêm hè mát mẻ này khiến hấn về sau không còn dám trực diện xuất hiện trước mặt nàng.

Với nàng, đêm hè mát mẻ lại là giấc mộng sau cùng của nàng về hấn...

Nhưng, tất cả vẫn còn chuyện sau này nàng và hấn lại bị ông trời buộc chung một chỗ.

Tình cảm đôi khi không phải chỉ là sự đồng điệu về hai tâm hồn, nếu vậy, chắc hấn hấn sẽ không đau lòng mà hiểu lầm nàng, nàng cũng không e ngại mà ngã vào vòng tay hấn...

Gió mát rượi thổi tung bay mái tóc hấn và tà áo nàng, khung cảnh xinh đẹp như tiên như mộng...

.....

Lúc Giai Đình tỉnh dậy đã là chuyện của ngày hôm sau. Nàng bất giác nhìn ngó xung quanh để lại dành cho bản thân tiếng thở dài. Dù biết là mơ nhưng nàng vẫn muốn kiểm chứng, phải chăng lại sống động đến vậy, phải chăng hẳn thực sự đã đến đây. Nhưng, người không xuất hiện, ngay cả mùi hương thoang thoảng trên người hẳn cũng không có. Chuyện đêm qua là nàng mộng xuân với hẳn sao?

.....

Tiết An Nhiên hôm nay sẽ tiến cung thăm nữ tử mình yêu thích. Từ sáng nàng đã chuẩn bị rất nhiều món ăn mà Giai Đình yêu thích. Khi nàng đã sắm sửa xong quần áo chuẩn bị bước ra cửa thì một bóng đen mặc trang phục dạ hành xông vào cửa lớn.

Nàng hoảng sợ định hét lên thì hẳn ta đã nhanh tay bịt lấy miệng nàng, giọng nói trầm khàn truyền đến:

- Đừng sợ là ta.

- Tước... tước thị vệ?

Hắn khẽ siết chặt tay như thăm ám chỉ sự đồng thuận với nàng. Tiết An

Nhiên bị một màn hẳn xuất hiện dọa cho hoảng sợ. Chưa kể mùi máu tanh trên cơ thể hẳn khiến nàng lại thấp thỏm không yên. Thân là nữ y sĩ thấy người bị thương tất nhiên sẽ không cảm được lòng.

Tiếng bước chân dồn dập bên ngoài, từng bóng đen lao vun vút lên không.

- Người đâu?

- Hẳn ta bỏ chạy rồi. Rõ ràng vừa rồi thuộc hạ còn thấy hẳn ở đây.

- Vô dụng...

- Bịch, bịch...

- Thuộc hạ vô năng, thuộc hạ vô năng...

Giọng nói nam nhân càng khiến nàng giật mình. Đó là Liễu tướng quân, thủ hạ của Hàn Tuấn Kiệt. Đôi mắt to tròn của nàng khẽ đưa lên nhìn nam nhân trước sau vẫn bất động ôm chặt nàng. Nếu không phải hơi thở nóng hổi của hẳn phả đều đều lên gò má nàng thì nàng chán hẳn người đang dựa vào mình là một thi thể. Khí lạnh trên người hẳn càng tỏa ra nhiều, trước ngực hẳn ướt đẫm, không cần nhìn cũng biết hẳn ta chắc hẳn đã bị thương ở ngực. Bị ôm chặt đã là khó chịu, bây giờ máu hẳn còn thấm ướt sang cả lưng nàng, cảm giác lạnh lạnh tanh tanh càng khiến nàng run rẩy. Dựa vào mức độ lưu thông của huyết mạch, vết thương của hẳn không hề nhỏ. Nàng

lưu loát quay lại, điểm huyết cầm máu giúp hấn. Tước thị vệ ngay người trong giây lát, sau khi biết được ý đồ của nàng thì trong ánh mắt lạnh lùng ánh lên tia ảm áp, biết ơn.

- Thừa đại nhân, bên phía tây phát hiện một bộ trang phục đầy máu.
- Đi...

Trong chốc lát, đám người vô duyên vô cớ xuất hiện sau nhà nàng lập tức biến mất không để lại một dấu vết. Lúc này Tước Thị Vệ mới buông lỏng cảnh giác, hấn khẽ buông nàng rồi loạng choạng tiến lại bàn trà ngồi xuống.

- Người bị thương rồi mau cởi áo ra đi.

Khuôn mặt hấn đăm chiêu bất động, dường như hấn đang bận chìm trong suy nghĩ của bản thân lãng quên mất nữ tử cũng đang tồn tại trong phòng. Tiết An Nhiên sốt sáng hơn cả vết thương của chính mình, nàng tức giận bước chân đến gần hấn, mạnh mẽ kéo đi lớp y phục đã ướt đẫm máu.

Tước thị vệ bị hành động của nàng làm cho tỉnh táo đôi chút. Phát hiện tư thế thân mật lại khiến hấn nhớ về chuyện ở doanh trại hôm đó. Nàng trước giờ vẫn luôn không phép tắc như vậy.

- Người xem chảy nhiều máu như vậy. Định chết sao? Muốn chết cũng đừng đến thuốc quán của ta mà chết, lại khiến ta lại phải bận rộn lo hậu sự.

Giọng nói ngoa ngoắt của nàng không làm hấn một chút mây may tức giận, Hấn khẽ cười vui vẻ, đôi mắt trước sau vẫn thủy chung không dời nàng. An Nhiên cúi đầu tỉ mỉ chăm sóc vết thương cho hấn nào đâu nhận thấy ánh mắt tình cảm này. Nàng bỗng dưng cảm thấy, thực ra hấn cũng rất gần gũi, không giống ai kia đã từng nói.

- Tỷ bảo Tước thị vệ sao? Hấn ta là thuộc hạ của hấn đương nhiên cũng lạnh lạnh khó ở như hấn ta rồi.

Lúc Tiết An Nhiên xử lý xong vết thương cho hấn, nàng cũng theo phép dời hấn xuống giường của nàng nằm. Chuyện nam nữ thời xưa nàng không phải không biết nhưng nhìn bộ dạng thảm thương của hấn nàng cũng không nỡ để hấn ngồi nghỉ bên bàn.

Trời đã sang tối, chuyện vào cung không thể được nữa rồi. Nàng đành mang chỗ điểm tâm đi hâm nóng. Đợi khi hấn tỉnh dậy chia cho hấn một ít, nàng cũng đâu thể ăn hết.

Tiết An Nhiên vén chăn cho hấn rồi bê chậu nước ra ngoài cửa. Trên người hấn không biết bao nhiêu vết thương, chắc hấn đã phải rất khó khăn mới

đến được đây. Hàn Tuấn Kiệt, huynh ra tay cũng thật độc ác!

Tiết An Nhiên đi thay cho mình một bộ trang phục, nhìn trời đã đêm, bản thân cũng lười mà vứt lại bộ trang phục đồ thắm máu đỏ. Thôi cứ để mai đi, nàng hôm nay cũng thực mệt mỏi.

Tiết An Nhiên quay trở lại phòng thì Tước thị vệ đã ngủ say, nàng khẽ ghé đến gần giường hắn. Đêm đầu tiên bị thương là quan trọng nhất, vết thương của hắn đã lâu, có lẽ là nhiễm trùng rồi. Nàng ngồi bên cũng tiện chăm sóc hắn khi cần.

Có lẽ bản thân cũng mệt mỏi, nàng say sưa ngủ lúc nào không hay. Chờ đến khi hơi thở của nàng ổn định, hắn khẽ mở mắt. Hắn dịu dàng bế nàng nằm lại giường, say sưa ngắm nhìn khuôn mặt ngoan ngoãn khi ngủ của nàng. Xưa nay nữ tử xinh đẹp đã hiếm, nữ tử thông minh lại càng hiếm hơn, nàng đặc biệt như vậy, vừa thông minh lại xinh đẹp, hắn lại chỉ đơn thuần là thuộc hạ, làm sao có thể với tới. Hắn chấn chỉnh cảm xúc bản thân, khi hắn lưu luyến rời mắt khỏi nàng, định nhấc đầu lên thì nữ nhân đang ngoan ngoãn trên giường bỗng túm lấy tà áo hắn.

- Ta đã bảo ngươi phải nghe lời. Ngươi còn hư là ta về mách Tô mẫu.

Tước thị vệ lúc này mới biết nàng đang nói mớ. Hắn khẽ ngồi xuống bên nàng, bàn tay thô ráp từng cầm không biết bao nhiêu vũ khí, từng tập luyện không ngại gian khổ lại đang nhẹ nhàng nâng niu tay nàng kê lên môi mình.

- An Nhiên, cảm ơn nàng. . .

.....

Giai Đình phải khó khăn lắm mới xin phép được xuất cung ra ngoài. Tiết tỷ hôm qua đã hứa với nàng tiến cung mà không có xuất hiện, phải chăng lại có việc gì không may. Nghĩ vậy nàng sốt sắng muốn ra ngoài xem sao.

Nhưng, có lẽ nàng không ngờ rằng sự xuất hiện của bản thân lại gây ra tại họa về sau cho chính người nàng yêu thương nhất, cũng chính một bước giúp tỷ tỷ thoát ra khỏi con đường lệ bóng.

Giai Đình bước vào thuốc quán thấy tỷ tỷ đang ngủ say cũng yên tâm hơn.

Đưa mắt nhìn trong sân có chút lộn xộn, nàng lại sẵn tay áo để tự mình dọn dẹp. Bước vào nhà tắm, nàng bị món đồ trong chậu giặt dọa cho hoảng sợ.

Chiếc quần lụa của Tiết tỷ cư nhiên lại có máu đỏ.

Bịch bịch. . .

- Tiết tỷ tỷ. . . Hôm qua ai đến đây?

Tiết An Nhiên bị tiếng quát của nữ nhân vô duyên vô cớ xuất hiện dọa cho hoảng sợ.

- Ngươi, sao lại tới đây?

- Chuyện đó không quan trọng, rốt cuộc ai đã đến đây?

Tiết An Nhiên không ngần ngại đáp:

- Hôm qua Tước thị vệ có ghé qua, nhưng giờ chắc đi xa rồi. – An Nhiên khẽ

thở dài, nàng thực lo lắng cho vết thương của hấn a.

Tiếng thở dài trong mắt Giai Đình lại trở thành sự uất hận, bế tắc. Nàng sấn

sổ đến bên Tiết tỷ, giờ cao tay kéo nàng ta đứng dậy.

- Hay lắm, đã động vào con gái nhà người ta còn bỏ chạy. Tỷ đứng lên, ta đi đòi công bằng cho tỷ.

Tiết An Nhiên bị lôi ra đến cổng mới định hình được điều nàng ấy nói. Nàng

dở khóc dở cười giằng tay ra

- Giai Đình muội lại phát bệnh gì vậy?

- Muội thấy hết rồi, chiếc quần nhuộm máu đó, tỷ nói xem không phải là như

vậy thì còn có khả năng gì. Di cả của tỷ chẳng phải vừa hết sao?

Bịch...

Tiếng đồ vật rơi khiến cả hai đều dồn ánh mắt về phía cửa, rõ ràng có ai đó

đã ở đây. Nhưng, rốt cuộc là ai mới được?

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hồi ức

Phủ tể tướng - Mau qua đây cho ta,... các ngươi, mau tránh đường.- Quách Hạo Nghiên vội vàng đuổi theo chú cún lông trắng phía trước, đi đến đâu cậu nhóc đây xô đồ đạc rơi đến đâu làm cho phủ tể tướng nhanh chóng trở thành bãi chiến trường. - Thái tử, thái tử, xin người hãy cẩn thận, thái tử. ...- đám thái giám, cung nữ lo lắng chạy theo sau. Hôm nay điện hạ vi hành, tiện dùng chân nghỉ ngơi ở phủ tể tướng một đêm, lần này người không đi một mình mà mang theo cả thái tử điện hạ. Tin này vừa truyền đến phủ tể tướng, nô bộc, kẻ hầu người hạ tất bật dọn dẹp chuẩn bị đón tiếp khách quý.

Mọi thứ đều được chuẩn bị hoàn hảo không chút sơ suất kể cả việc trông thái tử lúc Hoàng thượng cũng tể tướng bàn chuyện. Cứ như vậy một đám người lớn hót hải đuổi theo cậu nhóc mười tuổi tạo nên sự huyền ảo hiếm có trong phủ, kể cả ở những nơi ít người ra vào nhất... Hạ môn Khả Giai Đình vui vẻ cho gà ăn trong sân, từ sáng nay bên ngoài đã thấy kẻ hầu người hạ bận rộn chuẩn bị, không nói cũng biết phủ tể tướng lại có khách quý.

Chuyện trong phủ có ai đến, với cô nhóc cũng không có mấy bận tâm, càng chẳng hứng thú tìm hiểu vì đơn giản cho dù là ai cũng không đến lần mẹ con bé xuất đầu lộ diện. Từ khi phụ thân bé lấy di, mẫu thân và bé bị đẩy ra ở sau phủ, nơi xa xôi và tách biệt với tất cả mọi thứ. Bà bà thì thoảng có ghé sang thăm khuyên mẫu thân cô nên sớm rời phủ, về nhà bà bà cho thoải mái. Cô bé biết mẹ hai không ưa gì mẹ con cô, bằng chứng là bà ta luôn tìm cách để tống hai người ra khỏi phủ.

Ừm..... Khả Giai Đình bị tiếng động làm cho giật mình, cô bé không nghe nhầm chứ, có người rơi xuống hồ sao? Cô nhanh chóng đi ra sau quan sát, mất bỗng dừng lại ở chỗ Tiểu Bao đang liếm chân, môi khẽ nhếch lên một nụ cười cung chiêu, tay nhanh chóng đặt bát thóc xuống, chạy lại bên Tiểu Bao bế nó lên. Tiểu Bao là chú chó bà bà tặng khi cô bé tròn năm tuổi, con chó này so với chó ở kinh thành khá khác biệt vì nó có bộ lông trắng tinh, mặt tròn tròn trông như bánh bao, ngay từ khi gặp Tiểu Đình đã thích mê, liền đặt tên là tiểu Bao. Từ nhỏ bị nhốt trong phủ tể tướng, tiểu Bao đã thực sự trở thành người bạn của cô bé, có nó khiến cho cuộc sống của cô bé sống động âm thanh và màu sắc hơn. “Bao bao, sáng giờ chạy loăng quăng đâu vậy, ta tìm ngươi mãi không thấy...”

- Khả Giai Đình vừa nói vừa vuốt lông tiểu Bao cho mượt lại. Tiểu Bao chỉ kêu ngoan ngoãn nằm trong lòng cô bé, Giai Đình quét mắt nhìn mặt hồ thấy từng gợn sóng đang tỏa ra, rất tĩnh lặng. Không sai, tiểu Bao của cô lại gây chuyện rồi. ... - Điện hạ, người yên tâm thái tử chỉ bị sặc nước, không có gì nguy hại, nghỉ ngơi chút thân thể sẽ bình phục thôi ạ. – ông thầy lang sau khi bắt mạch xong thông báo. Lão đang khám bệnh trong tiệm thì một gã người ở phủ tể tướng hốt hải chạy đến báo tin, ông vội thu xếp đóng cửa cùng An Nhiên vào phủ, thế mà quay trái quay phải đã không thấy nữ tử ấy đâu. Tiết nhi chơi thân với đại tiểu thư nhà tể tướng nên hề nghe ông có việc sang đó là nằng nặc đòi đi cho bằng được.

Cả gia nghiệp chữa bệnh của gia tộc đều trông chờ vào nhóc con lười biếng này, nghĩ đến đây không khỏi khiến ông buông tiếng ngao ngán thờ dài. Hoàng thượng nghe xong thoáng buông lỏng tâm trạng, may quá hải nhi của trẫm không sao, không sao rồi. Từ khi hoàng hậu mất, thái tử cũng ít hoạt bát hơn, vì vậy cậu nhóc muốn gì Hoàng thượng đều tìm cách đáp ứng, giả như lần vi hành này cũng vậy. Ông nghĩ nếu đưa thẳng bé ra ngoài hít thở không khí cũng có cái hay, chắc hẳn tuổi nhỏ quanh quẩn trong cung cũng chán.

Nào ngờ một chút lơ là ông có thể đánh mất cả hải tử ông yêu thương nhất như đánh mất mẫu thân của nó vậy. Chỉ nghĩ đến điều vừa rồi, ông cũng không khỏi rùng mình một cái. Mất nhanh chóng dời sang đám người bên cạnh, nhẹ nhàng nói: “ Lần này phải cảm ơn Khả An Tĩnh, nếu không nhờ con bé kêu người cứu thì chắc ta đã không còn có thể gặp lại hải nhi. Tể tướng, ơn này ta mãi sẽ không quên...”- Hoàng thượng, người khách sáo rồi, chuyện hôm nay vi thần cũng có một phần trách nhiệm, cũng may con bé An Tĩnh đi qua kịp thời kêu người đến giúp. Thái tử điện hạ bình an là tốt rồi. ...

- Tể tướng kính cẩn cúi đáp, ánh mắt nhìn Khả An Tĩnh khẽ mỉm cười, chuyện con gái ông lập công hôm nay ắt sẽ được báo đáp thích đáng. ... Tiết An Nhiên nghe ông đến chữa bệnh trong phủ tể tướng thì trong bụng lập tức kéo còi, thật lâu cô chưa có cơ hội vào thăm muội muội và mẹ nuôi. Mẫu thân của cô mất sớm, ngày đó cô nhóc được chuyển đến sống với ông ngoại là thầy lang nổi tiếng khắp kinh thành, còn về phụ thân của bé đã sớm bỏ mạng trên chiến trường, nghe nói vì bị nhiễm phong hàn mà qua đời, hồi đó mẹ Khả còn là chính thất, đã giúp ông ngoại bé không ít, lại rất yêu thương cô, mỗi lần đến đều dắt Tiểu Đình theo. Hai đứa trẻ cứ thế mà trở thành ti muội thân thiết. Canh lúc ông không để ý, An Nhiên lập tức trốn ra cổng sau, hôm nay trước lúc đi bé có lấy trộm của ngoại ít mơ mận- món mà muội muội thích ăn, mang đi coi như quà cho tiểu muội. Khi cô bé vừa đặt chân vào sân đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình. Khả Giai Đình đang quỳ dưới đất, cả người ướt sũng nước, hai má sưng đỏ còn mẫu thân thì đang ngồi bên cạnh, mắt vô hồn nhìn xa xăm, khô lạnh trong im lặng.

- Mẫu mẫu, ... muội muội. ... có chuyện gì xảy ra vậy? - Ti ti. ... muội không có, muội rõ ràng vớt hấn lên, muội không đẩy hấn xuống. Tại sao phụ thân không nghe muội nói, sao lại đuổi mẹ con muội ra ngoài. ... muội. ... muội thật sự bị oan mà. Phụ thân xấu xa, xấu xa, không thương muội. Muội. ... muội ghét phụ thân. ... - Khả Giai Đình khóc nức lên thành tiếng, cô nhóc không đau lòng vì bị hiểu lầm, cô bé đau lòng thay cho mẫu thân, tại bé mà mẫu thân cũng hứng trọn cái tát của mẹ hai, cũng phải quỳ lạy với bé để xin được ở lại. ... Tại sao phụ thân luôn vậy, luôn đối xử bất công với hai mẹ con bé từ khi sinh ra đến giờ, cô bé chưa bao giờ được phụ thân ôm dù chỉ một lần, mỗi lần bé muốn gì đó thì đáp án chỉ là những cái lắc đầu và bóng lưng lạnh lùng vô cảm.

- Đình nhi. ... con cảm miệng, không được nói hỗn.- Mẹ Khả tức giận đứng dậy kéo Khả Giai Đình đứng lên, cuối cùng cũng đến ngày này. Cho dù biết trước sớm muộn gì ngày này cũng đến nhưng bà vẫn không sao thích ứng kịp. Đình nhi, con gái bà, cả cuộc đời của bà nữa, rồi sẽ đi về đâu đây? Chiều hè hôm ấy, như định ước giữa hai con người xa lạ. Lần đầu chạm mặt, một bên nhớ mãi không quên lúc trẫm luân theo dòng nước, một đôi tay nữ nhân mềm mại kéo lên cứu lấy sự sống. Một bên vì gặp gỡ mà sống gió ập đến, cuộc đời bước sang một trang hoàn toàn khác. Nam nhân nặng cứu 7 năm sau trở thành tướng công của nàng. Nữ nhân hấn mang ơn 7 năm sau trở thành lão bà hấn không bao giờ có thể buông bỏ được, là nữ nhân trên vạn nữ nhân, là giang sơn mà cả cuộc đời muốn trói chặt quanh mình. ... Nhân duyên kì lạ kéo hai con người thoát đầu như nước với lửa, chạm mặt cũng đủ khiến đối phương cảm thấy chán ghét thành hai người ngày đêm nhưng nhớ, yêu thương ngày một sâu đậm.

Nam cung Khả An Tĩnh vui vẻ đưa Hoàng thượng vào Nam cung, tối nay có thích khách khiến nàng hơi hoảng sợ, chuyện vừa rồi cũng phải cảm ơn xú nữ kia một tiếng, nếu không phải ả ta ra tay cứu nàng thì có lẽ nàng cũng không thể lành lặn đứng trước Hoàng thượng như vậy. Đến Trung hòa điện không thấy Hoàng thượng đâu, nàng cùng đám tùy tùng đang trở về thì bắt gặp Hoàng thượng đang cúi húi nói chuyện với một ai đó nhưng vừa trông thấy nàng, hấn ta nhanh chóng thay đổi thái độ, tay vội cất túi gì đó vào người. Kể từ ngày ấy, thi thoảng nàng bắt gặp hấn đang lơ đãng nghĩ về ai đó, tay cầm túi thơm nữ nhân đưa lên ngửi rồi mân mê. Sống chung 5 năm, chỉ cần trông vào nét mặt hấn, nàng có thể dễ dàng nắm bắt mọi hi vọng ái ố, biết hấn vui hay buồn, biết hấn thỏa mãn hay chưa thỏa mãn, và... nàng cũng biết nam nhân này đã thực sự động tâm với nữ nhân đó rồi. ... Khả An Tĩnh trước kia vì lời nói dối mà trở thành ân nhân của Hoàng thượng, thành độc sủng phi tần trong hậu cung. Thay thế ti ti của nàng đem thành thân, cứ ngỡ rằng lời nói dối này có thể cho nàng tất cả bao gồm trái tim của hấn nhưng nàng lầm rồi, thực sự lầm rồi vì tình cảm nàng nhận được, cũng chỉ là giả dối, nam nhân như vậy, mãi mãi sẽ không bao giờ để tâm lên người nàng.

- Đình nhi, ta tuyệt đối sẽ không phụ nàng, tuyệt đối không. ... - Quách Hạo Nghiễn nhẹ nhàng đặt lên má Khả Giai Đình một nụ hôn rồi mặc quần áo ra ngoài. Khả Giai Đình ngờ ngẩn nhớ về câu nói đó. Từ hôm đó hấn lại tiếp tục biến mất tầm không xuất hiện, chẳng lẽ hấn hối hận, hay hấn nuốt lời rồi. Gì mà không phụ nàng, đám nam nhân, toàn nói láo, đúng là không thể tin tưởng được. - A Phong, Giai Đình. ... Dĩ. ... Iiiiih- Tiết An Nhiên cố gắng kéo nữ nhân đang ngờ ngẩn kia lại, nàng không biết phải nhắc đến lần thứ mấy rồi mà Giai Đình vẫn cứ để tâm hồn treo ngược cành cây. - Á... - Giai Đình bị đánh thức khỏi suy nghĩ của bản thân, ngón tay thanh mảnh bị con dao trên tay cửa mạnh, dòng máu đỏ hòa vào lá thuốc. - Đình nhi, ngươi không sao chứ? Ngươi cả ngày cứ bản thân chuyện gì vậy? Bây giờ thì hay rồi tự làm thương mình. Giai Đình nhìn xuống ngón tay đang không ngừng chảy máu, mùi máu tanh nồng bóng khiến nàng cảm thấy rùng mình. Một trận buồn nôn ập đến khiến nàng vội vã chạy xô ra cửa... Tanh nồng, máu tươi cũng không ngừng chảy ra...

Hạo Nghiễn cảm thấy lồng ngực căng tức, mũi tên lạnh giá cắm vào da thịt chàng. Máu đỏ trên môi cũng không ngừng tuôn ra. Mất phương hướng lại, nụ cười trên môi càng trở nên dữ tợn: - Cuối cùng ngươi cũng hành động rồi? - Không phải ngươi cũng sớm biết rồi sao? Hạo Nghiễn ới Hạo Nghiễn, ngươi đúng là khôn cả đời đại một giờ, biết là chết mà vẫn tìm đến đây. Bước chân hấn càng tiến lại gần, nụ cười ác độc trên khóe môi càng sâu, hấn tung chân một cước đá văng chàng xuống vách núi. - Hạo Nghiễn, tạm biệt... Từ vách núi, một bóng hắc y rơi xuống, tà áo đen cùng gió bay lộng lộng... Mùi máu tanh dường như cũng đang quấy phá Giai Đình một cách đáng sợ, nàng nôn liên tục nôn đến chết đi sống lại...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Quảng Hán

Sao huynh lại ở đây? – Tiết An Nhiên không vui nhìn nam nhân trước mặt. Khuôn mặt từ niềm nở chào đón sang cứng đờ, Hàn Tuấn Kiệt- tại sao hắn lại xuất hiện trong quán thuốc của nàng. - Sao ta lại xuất hiện ở đây sao? Nàng cũng biết hỏi ta sao không tự hỏi chính mình đã làm gì khiến ta phải xuất hiện ở đây?- Hàn Tuấn Kiệt tức giận cầm tay Tiết An Nhiên, dùng lực kéo nàng về phía mình, tại sao nàng không chờ hắn, kế hoạch này sắp thành công rồi, chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa thôi là hắn có thể đưa nàng thành mẫu nghi thiên hạ, trở thành nữ nhân hân sủng ái nhất chứ không phải suốt ngày quanh quẩn bên quán thuốc liều xiêu này. - Ta đã làm gì... ha ha... không lẽ là tin tức ta thất tiết đã bay đến phủ Tư Mã rồi sao?- An Nhiên mỉm cười cố xóa đi cảm giác chua xót trong lòng, tay cũng nhanh chóng rời xa bàn tay ấm áp của hắn, đã có lúc nàng tưởng rằng có thể nắm đôi tay ấy cả đời, cũng có thể an ổn mà nằm trong vòng tay của hắn, nhưng có lẽ tất cả chỉ là ảo mộng, hai người bên nhau là điều không thể...

- Nàng... quả thật... Không ta không tin chắc chắn chỉ là tin đồn sai sự thật... Mai ta sẽ về báo với phụ thân sớm thu xếp hôn sự với nàng, như vậy tin đồn cũng sẽ sớm lắng xuống.- Hàn Tuấn Kiệt dứt khoát nói, mắt vẫn chăm chăm nhìn nữ nhân đối diện, hắn tin tưởng nàng, nàng là An Nhiên của hắn, nàng chắc chắn sẽ chờ hắn. Tiết An Nhiên im lặng một lúc rồi bật cười lớn, nàng cười rất lâu cười cho đến khi nước mắt trào ra, bụng cũng quặn lên đau đớn mới ngừng lại, cô chỉnh lại giọng khàn khàn nói: “Tại nào huynh nghe đó là tin đồn, mà cho dù có là tin đồn huynh nghĩ Hàn gia nhà huynh chấp nhận người con dâu thất tiết như ta sao? Huynh càng ngày càng khôi hài. Ta nói cho huynh biết, tất cả đều là thật, chuyện ta thất tiết là thật, chuyện ta và huynh chấm dứt cũng là thật. Tiết An Nhiên ta, kể cả nghĩ cũng chưa bao giờ tính đến chuyện gả vào Hàn gia, hôm qua ta đã đồng ý gả cho Tước thị vệ rồi. Vậy nên hi vọng sau này huynh giữ tự trọng, đừng để người ngoài nghĩ ta là nữ nhân lăng loạn, dấn dấn với con trai của quan Tư Mã, như vậy tướng công của ta cũng không vui mà thanh danh Hàn gia cũng bị vấy bẩn. Điều muốn nói ta cũng nói xong, mời huynh về cho...”

Tiết An Nhiên tự nhiên đi ra cửa tiễn khách, có thể hôm qua bản thân nàng còn mong lung về hôn sự này nhưng bây giờ, chính thời điểm này, nàng cảm thấy chuyện tin đồn coi như cũng có lợi, chỉ ít nàng có thể cắt đứt duyên phận với hắn, có thể thôi ngày đêm mong nhớ nam nhân vô tình đó, lúc mệt mỏi, lúc ốm đau cũng sẽ có bờ lưng vững chãi để tựa vào, có vòng tay ấm áp để bình yên ngủ. Với nàng những phút giây an ổn đó bên hắn sẽ không thể nào có được nhưng kì lạ nàng lại cảm nhận khi ở bên Tước thị vệ- người đàn ông trong nóng ngoài lạnh ấy. Hàn Tuấn Kiệt tay nắm thành quyền đi ra cửa, chân vừa chạm đến bậc liền giật dứ quay sang buông một câu: “Nàng...hắn... hai người rồi sẽ phải hối hận...”

An Nhiên thoáng sững người, mắt giương cao nhìn trực diện hắn, môi đỏ cong lên thành một nụ cười sắc sảo: “Sẽ không...”

Hàn Tuấn Kiệt nghe thấy vậy liền dứt khoát quay lưng bỏ đi, để lại đằng sau là ánh nhìn tiếc nuối của nữ nhân trong quán thuốc. Nàng tiếc tình cảm của mình không được hắn coi trọng, nàng tiếc tuổi xuân của nàng để dành mà âm thầm bên hắn, nàng tiếc vì cuối cùng tình cảm đeo đuổi nàng suốt sáu năm qua không có kết quả. Vĩnh biệt huynh, Hàn Tuấn Kiệt!!!!

Trung Hòa điện - Trời tối nhanh thật...- Quách Hạo Nghiên lơ đãng trông ra bên ngoài, mắt buồn bã nhìn ra vô định. Hôm nay đã tròn một tháng hắn không gặp Tiểu Đình, dù cho không gặp nhưng hắn vẫn cho người theo sát nàng, cũng biết nàng hiện đang ở ngoài cung, vẫn đang sống rất tốt. Có vẻ như quyết định của hắn đã đúng, nàng chỉ có thể là chính mình khi ở ngoài kia, có thể tự do tự tại, vô ưu vô lo bay nhảy. Hắn sai rồi, sai khi muốn trói buộc nàng bên mình, sai khi ép nàng phải dọn đến cung mà hắn nghĩ đường. Hạo Nghiên khẽ thở dài, Giai Đình à, liệu nàng có nhớ ta như ta đang nhớ nàng không? Không gian u tịch hòa cùng hương trầm hương lăng đang bay. Mảnh che cũng phấp phới theo trận gió cuối ngày. Tất cả chìm vào lặng im cho đến khi một âm thanh khẽ khàng vang lên. - Vèo...- Quách Hạo Nghiên xoay người men theo tiếng động- là bò câu đưa thư. Hắn nhanh chóng tóm lấy bò câu rồi gỡ cuộn giấy ra đọc. Mảnh giấy nhỏ bé cùng nét chữ rõ ràng đập ngay vào mắt hắn: “Đã tìm ra manh mối, chỗ cũ giờ hợi...”

Hạo Nghiên đắm chiều nhìn nét chữ, linh cảm mách bảo hắn có gì đó không đúng lắm dù cách thức và phương tiện liên lạc vẫn như vậy. Hắn khẽ lắc đầu, chắc tại hắn quá nhạy cảm rồi, Hàn Đông Quân, ta đã tin tưởng đúng người rồi, nhanh vậy mà đã có kết quả, cái chết của mẫu thân cuối cùng cũng có manh mối.

.....
Cùng lúc đó ở phủ Tổng Tư Mã Hàn Đông Quân nhìn ra bầu trời, mây đen lại đang vần vũ kéo đến, trời sắp lập đông rồi mà vẫn còn những cơn mưa bất chợt như vậy. Tâm trí hắn lại nhớ về nữ tử rơi xuống hồ lần đó. Thì ra nàng vốn không phải nữ nam tuấn tú mà là nữ nhân xinh đẹp nhất kinh thành, chỉ tiếc nữ nhân xinh đẹp như vậy lại là người của huynh đệ tốt, hắn nào dám đào góc tường nhà bạn. Tiếng hân khẽ thở dài nào nề. Lần đó tiến cung mục đích cũng đâu phải vì muốn đến góp vui cho đám cưới của Hạo Nghiên, hắn đến vì muốn bàn bạc công chuyện với hân ta. Nào ngờ, vì hiểu nhầm mà đến gặp mặt hân ta cũng không muốn, chỉ ngày ngày chờ tin tức qua thư từ. Ai bảo chỉ có nữ nhân ghen tuông, Hạo Nghiên ta mới thấy người là người thích ăn dấm nhất...

Khả Giai Đình sau khi nôn xong thấy đầu còn choáng váng nhưng cơ thể cũng khá hơn chút, nàng khẽ đưa tay lên lau miệng rồi xiêu vẹo quay lại bàn trà. Nôn mửa suốt mấy ngày qua khiến cho khẩu vị của nàng càng ngày càng tệ, cũng bị nhạt mồm nhạt miệng chỉ có đồ chua là đỡ được nhiều hơn trước. Nhìn chén trà nóng mà tí ti đã rót sẵn đưa cho, nàng vội bắt lấy uống một hơi hết sạch, tay vừa đặt chén trà xuống chưa lâu đã bị Tiết ti bắt lấy. - Đình nhi, để ta bắt mạch cho muội, tại sao mấy ngày nay sức khỏe lại kém vậy, ăn uống cũng không tốt như trước.

- Tiết ti lo lắng tìm mạch trên tay Giai Đình. Vừa rồi nàng ta sơ suất làm đứt tay, mùi máu tanh lại khiến nữ nhân này nôn đến chết đi sống lại. Mấy ngày

nay cũng vậy, cứ hễ cái gì tanh tanh là nàng ta lại nôn mửa, cái này giống như... giống như đang hoài thai. Tiết An Nhiên bị suy nghĩ của mình dọa cho hoảng sợ, nàng khề hung hoảng ho, cái đầu nhỏ cũng không ngừng lắc qua lắc lại. - Ti ti nghĩ nhiều rồi, ta làm sao mà có bệnh gì được cơ chứ. - Khả Giai Đình thu tay lại lắc đầu, sức khỏe nàng dạo này đúng có vấn đề nhưng nàng nghĩ nó chỉ đơn giản là phản ứng bình thường của cơ thể, chắc tại bị nhốt trong cung lâu quá bây giờ được tự do ra ngoài chắc có phần chưa thích ứng được. - Ngồi yên đi ta xem nào... - mắt Tiết An Nhiên lập tức mở to - Muội xem, nguyệt sự tháng này đến chưa? - Hình như chưa, cũng chậm hơn so với những tháng trước. - Giai Đình dăm chiêu nói, Tiết ti không nhắc nàng cũng quên bồng mất, nữ nhân thật khổ sở tháng nào cũng gặp bà mụ, mà mỗi lần nàng đều đau đến kinh thiên động địa, bây giờ không có thật tốt. - Muội... muội mang thai rồi. - Tiết An Nhiên giữ chặt hai vai nàng, đôi mắt cũng ánh lên tia lấp lánh. Giai Đình bản thân nhìn tí tý, từng từ từng chữ như nảy nở trong tâm trí nàng. Thì ra, cơ thể thay đổi, hay nôn mửa là do bảo bối xuất hiện. Tay nàng bắt gác đặt lên vùng bụng còn đang bằng phẳng, khỏe mỗi cũng nhún lên thành một nụ cười thỏa mãn. ----- Giờ Hợi, Sơn U Tĩnh. Hạo Nghiên cảm thấy lồng ngực căng tức, mũi tên lạnh giá găm vào da thịt chàng. Máu đỏ trên môi cũng không ngừng tuôn ra. Mắt phượng híp lại, nụ cười trên môi càng trở nên dữ tợn: - Cuối cùng ngươi cũng hành động rồi? - Không phải ngươi cũng sớm biết rồi sao? Hạo Nghiên ơi Hạo Nghiên, ngươi đúng là khôn cả đời đại một giờ, biết là chết mà vẫn tìm đến đây. Bước chân hần càng tiến lại gần, nụ cười ác độc trên khoe môi càng sâu, hần tung chân một cước đá văng chàng xuống vách núi. - Hạo Nghiên, tạm biệt... Khả Giai Đình bước từng bước chậm rãi vào Trung hòa điện, chiếc lác chân vẫn leng keng theo từng bước đi của nàng. Nàng còn nhớ đêm đó, bản thân vì nóng nực mà ra hè ngủ.

Nàng vốn tưởng chỗ mát như vậy bản thân sẽ được thư thái ngủ, sẽ không nghĩ về người đó nữa nhưng khi nàng vừa chợp mắt, nàng lại cảm nhận được hơi ấm của hần, cả mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái mấy ngày qua luôn vẫn vương quanh nàng. Nàng mơ hồ thấy bóng nam nhân quỳ gối bên nàng, chàng âu yếm tháo lấy chiếc giày của nàng ra. Nụ cười dịu dàng của chàng chưa bao giờ biến mất. Nàng như say đắm nụ cười của chàng, nhưng càng nhìn, nàng lại càng tức giận. Nàng muốn bắt lấy bóng hình ấy, hỏi hết những khúc mắc trong lòng nàng mấy ngày qua. Tại sao hần lại yêu nàng, chẳng phải hần năm năm trước rất ghét bỏ nàng sao? Tại sao hần nói hần yêu nàng mà lại không đến gặp nàng? Tại sao hần nói hần yêu nàng mà lại... cưới Tiểu Ai? Nàng thừa nhận giây phút nàng nhìn thấy hần ôm lấy Tiểu Ai nàng ghen đến phát điên, nàng giận hần nhưng càng giận chính mình đa tình, tự huỷ hoại bản thân. Nhưng những câu nói ấy nàng còn chưa kịp hỏi thì bóng hình ấy đã tan biến, mùi hương của chàng cũng nhạt theo cơn gió vô tình ngang qua. Tất cả, thì ra vẫn là nàng tự tưởng tượng. Tiếng gió lay động những tán cây xào xạc, thổi tung đồng lá khô mà Đồng nhi còn chưa đốt và cũng khẽ lay động chiếc lác nhỏ trên chân nàng. Thì ra, chàng quả thực đã đến đây. Gió đêm nay hình như rất mạnh. Tiếng lác nhỏ va chạm không ngừng, âm thanh leng keng tiếp nối thành một chuỗi dài quý dị. Giai Đình siết chặt chiếc áo choàng trên vai, tiểu bảo, coi như ta cho phụ thân con một cơ hội...

- Ngươi vừa nói gì? - Tiếng Hoàng thái hậu đứt đoạn, giọng nói già nua như vọng về từ một nơi rất xa. Giai Đình từ xa nghe thấy giọng nói hoảng hốt của Thái hậu, trong lòng nàng bỗng dâng lên một cảm giác lo sợ không tên. Từng bước chân nàng tiến lại gần, âm thanh cuộc trò chuyện càng trở nên rõ ràng. - Thuộc hạ vô năng, xin Hoàng thái hậu trách phạt. - Tước nhi, ta xin con, xin con mang tiểu Nghiên về đây đi. Ta đã mất phụ thân, mẫu thân của nó rồi, không thể mất cả nó nữa. Có vết máu trên núi thôi mà, túi thơm này cũng đâu phải của nó. Con đừng đùa nữa được không? Hạo Nghiên con ra đây đi, mau ra đây đi. Thái thái không muốn chơi trốn tìm đâu... - Hoàng Thái Hậu, xin người giữ gìn long thể. Nước mắt lăn dài trên má nàng, từng trận chua xót lại lộn nhào trong bụng. Thì ra, nàng đã đánh mất cơ hội cuối cùng này rồi. Tiểu bảo, xin lỗi con là mẫu thân không tốt. Đồng nhi không rõ chủ nhân của mình bị làm sao? Nàng chỉ thấy hôm đó, rõ ràng Đình ty lúc đi khuôn mặt còn vui vẻ, tâm trạng còn phấn chấn nhưng khi trở lại, cả cơ thể không còn một chút sức sống, khuôn mặt cũng tái nhợt. Chẳng phải Đình ty đi gặp Hoàng thượng sao? Lại còn muốn nói về chuyện của tiểu bảo nữa. Đáng lẽ phải vui vẻ trở về cùng cùng Hoàng thượng, tại sao lại về có một mình, còn cả khuôn mặt đầm nước mắt ấy nữa? Giai Đình khóc rất lâu, dường như khóc cho đến cạn nước mắt nàng mới chịu dừng lại.

Lúc nàng ngừng khóc, nàng chỉ quay sang nói với Đồng nhi một câu: - Đồng nhi, thu dọn đồ đạc đi. Chúng ta phải đi rồi. Về sau, nàng mới biết thì ra đêm đó đã xảy ra chuyện gì mà đình ty lại khóc đau đớn đến thế. Hoàng thượng, đoán mệnh. Một tháng sau - Xin tránh đường... làm ơn tránh đường. - Khả Giai Đình ngụp lặn trong đám người ở Thanh hoa lâu. Nàng, Đồng nhi cùng An ti đã dọn đến Quảng Hán được gần hai tháng rồi, ti ti vẫn tiếp tục làm thầy lang chữa bệnh cho dân nghèo còn nàng và Đồng nhi mở một quán ăn nhỏ. Đồng nhi là người Tứ Xuyên nên nấu nướng rất giỏi, đặc biệt là làm đậu phụ và món cay. Hai chủ tớ mở tiệm ăn dần dà cũng có đông ra đông vào, người dân trong trấn đều thích hương vị của món ăn Đồng nhi làm, Thanh hoa lâu cũng không ngoại lệ. Nhắm mắt tần suất Khả Giai Đình xuất hiện ở đây trong tháng qua khiến nàng không khỏi ngỡ ngàng. Nàng đi giao hàng nhiều đến nỗi mọi kĩ nữ, tú bà đều đã quen mặt, đến tên của họ nàng cũng nắm trong lòng bàn tay, đặc biệt là Mẫu Đơn cô nương - tú nữ xinh đẹp nhất ở đây. Đến trước cửa phòng của Mẫu Đơn nàng bỗng dừng lại hít chút không khí lấy sức rồi hớn hờ đẩy cửa bước vào. "Ngươi đến muộn..."

- Mẫu Đơn không vui lờm lửng. Mối đó lại tô thêm một tầng son, khuôn mặt trắng nõn thanh thuần lại thêm một tầng phấn. Giai Đình bẽn lẽn mang hộp điểm tâm đặt lên bàn, trên môi nàng là nụ cười ngọt ngào. - Mẫu đơn ti, sao lại tức giận vậy chứ? Như vậy chẳng phải không tốt cho da sao? Thế này đi hôm khác ta mang cho ty chút thuốc dưỡng của An Nhiên ty, được không? Mắt liễu càng híp chặt, môi đỏ cong lên, khuôn mặt trang điểm kĩ càng nhả nhố đến khó coi: - Ai là ty ty của ngươi? Cần thận cái mồm ngươi, thích mất miếng ăn ở đây thì cứ tiếp tục ăn nói hàm hồ đi. Thanh xuân ta còn mon mon như mẫu đơn, xuân sắc này cả vùng dóm ngõ. Xét về tuổi ta nhiều hơn ngươi còn về dung mạo đương nhiên ta phải... Này... ngươi lại đi đâu, ta chưa nói hết mà. Giai Đình nào muốn nghe nàng ta lại nhai tuổi thanh xuân mon mon, nàng khề lè lưỡi làm bộ dạng tạm biệt rồi chuồn ra ngoài cửa. Mẫu Đơn dù sao cũng là tú nữ của hoa lâu, tiếng nói nàng ta đương nhiên quan trọng nhưng chẳng phải quán điểm tâm của nàng cũng ngon nhất vùng sao? Chưa kể lần này điểm tâm nàng kéo đến cho tú bà không biết bao nhiêu khách nữa.

Giai Đình vừa đi vừa huyt sáo, tiếng huyt lanh lảnh hòa theo tiếng lác chân leng keng tạo thành một âm thanh vô cùng vui tai. Mẫu Đơn nhẹ nhàng lấy điểm tâm bày ra đĩa - Chạy nhanh như vậy người ta còn tưởng ngươi không mang thai. Hôm nay chàng đến mà lại không biết tên và thành phần mấy món này phải làm sao đây? Nàng còn đang bối rối nhìn chỗ đồ ăn trên bàn thì từ đằng sau một lực đạo ấm áp ôm chặt lấy nàng. Hơi thở nam nhân mát lạnh phả lên gò má nàng. Mẫu Đơn bỗng chốc đỏ mặt tía tai. Chàng, đến rồi!

- Mẫu Đơn, nàng thơm quá! Hôm nay nàng định mời ta món gì nào? Mẫu Đơn vòng tay trượt lên trên ôm lấy cổ hần, cả cơ thể không xương càng dính chặt lấy hần. - Bạc công tử, đáng ghét! Lần nào cũng xuất hiện bất ngờ như vậy. Văn Hi say đắm nhìn thân thể ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng. Bên tai lại nghe thấy tiếng leng keng vui tai. Âm thanh lập đi lập lại đều đặn, dai dẳng vang vọng trong tâm trí hần. Leng keng... leng keng... leng keng...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trầm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Sao Rời

Dạo gần đây tôi hay mơ thấy một giấc mơ rất lạ. Trong mơ, tôi mãi miết đuổi theo một nữ nhân, nàng cứ như vậy thoát ần thoát hiện trong làn khói trắng. Thân ảnh quen thuộc, điệu bộ quen thuộc nhưng tôi không tài nào bắt kịp nàng, muốn mở miệng gọi nàng lại cũng không sao cất lên lời, tôi cũng không biết tên nàng là gì, không biết bản thân vì sao lại hồi thức phải đuổi kịp nữ nhân này. Mỗi giấc mơ cứ đến rồi đi, chỉ để lại những âm thanh của chiếc lác vang vọng... Leng keng... leng keng... leng keng...

Chợ Thanh Tân - Bạc Hi, chàng có chuyện gì sao? – Thanh Thuận nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nam nhân tuần tú. Mắt phượng ánh lên tia lo lắng. Bạc Văn Hi mãi miết đuổi theo giấc mộng đêm qua, hành động của nàng cơ hồ không lọt vào trong mắt hắn. Hắn vẫn tiếp tục ngầy người cho đến khi nữ tử xinh đẹp véo yêu vào má hắn, dùng giọng giận dỗi: - Chàng lại đang tơ tưởng đến nữ nhân nào? Bạc Hi nghe đến hai chữ nữ nhân thì choáng tỉnh. Khuôn mặt của chàng như kẻ xấu bị bắt quả tang, từ bản thân lập tức thay bằng vẻ yêu chiều khó cưỡng: - Lòng ta chứa nàng đủ chật rồi, đâu còn chỗ mà chứa nữ nhân khác. – Nói rồi hắn nhẹ nhàng cúi mặt vào tóc nàng, hít trọn mùi hương thơm ngát. Thanh Thuận vui vẻ ôm lấy hắn, nam nhân vừa tuần tú lại tài giỏi như vậy, nàng phải quản thật chặt mới được. - Được rồi, nàng đừng giận nữa. Hôm nay chẳng phải nàng muốn nhờ ta nếm thử món cháo đậu đỏ nàng mới học sao? – Bạc Hi dịu dàng vén tóc mai cho nàng. Nam thanh nữ tú đứng cùng chỗ thu hút bao nhiêu ánh mắt ghen tị cùng ngưỡng mộ của người qua đường. Duy chỉ có một người, nữ nhân xiêm y trắng toát là không nhìn qua bên đó. Nàng còn đang mãi miết lau đi vệt cháo đậu đỏ trên tà váy. Cháo nóng như vậy may là quần áo dày. Nếu không, nàng thực chẳng dám tưởng tượng đến vết bỏng sẽ nặng đến cỡ nào. Nàng nhìn xuống tà váy trắng tinh bị lem luốc, trong lòng lại giận dữ vô cớ.

Rõ ràng là đâm phải nàng, lại còn quay ra mắng mỏ chửi bới nàng, làm tiểu bảo phải nghe những lời nói thô tục., rõ ràng thoát nhìn rất dịu dàng ai ngờ có thể mở miệng nói những lời như vậy, thế gian này không thể cứ xem mặt mà bắt hình dong mà... Chắc, .. chắc,..., chắc... - Cháo đậu đỏ,... hừ cháo đậu đỏ sáng nay xui xẻo gặp phải khách tỉnh đồ mắt rồi, thật mắt công mẩu thân dạy cho thiếp mà... Nếu không phải vì sợ lỡ hẹn với chàng thiếp cũng sẽ không bỏ qua cho ả dễ dàng như vậy đâu.- Thanh Thuận chu mỏ nói, nghĩ đến cháo đậu đỏ lại làm nàng tăng xông, cũng may cháo bị đổ lên người ả, nếu không bộ y phục này ả ta có làm cả đời cũng không mua nổi, chỉ là một con bé đưa cơm vớ vẩn thật không xứng để nàng phải mở miệng trò chuyện. - Bị đồ rồi sao? Tiếc thật, ta rất mong chờ đấy... -Bạc Văn Hi giả vờ tiếc nuối nói, thật may bị đổ, đồ nàng nấu hẳn chịu thua không sao nuốt nổi không như thức ăn ở Thanh hoa lâu, đồ Mẫu Đơn chuẩn bị luôn làm hắn nhớ mãi không quên... Hai người khoác tay nhau đi qua một tiệm trang sức, đến lúc này Thanh Thuận mới chịu buông hắn ra để mãi mê thử đồ, nữ nhân chung quy cũng cùng một dạng, không thể kim lòng được trước những thứ xinh đẹp. Leng keng... leng keng... leng keng... - Bạc huynh, huynh xem có đẹp không? - Thanh Thuận vui vẻ cầm sợi dây ngọc đưa lên ướm thử vào cổ, miệng mới vừa vẽ ra nét cười đã lập tức cứng người lại, nàng bận chọn đồ mà không để ý, tưởng công tương lai của nàng... đã biến mất. Bạc Văn Hi vừa nghe thấy tiếng lác chân vội căng cứng người lại, âm thanh này, sao lại sinh động, rõ ràng như vậy.

Hắn cứ như vậy mãi miết đuổi theo âm thanh đó cho đến khi nó hoàn toàn hòa lẫn với tiếng huyền ảo của người dân trong chợ. Không biết hắn đã chạy bao lâu, không quan tâm hắn đang ở đâu, cùng với ai, Văn Hi cứ như vậy đuổi theo tiếng leng keng vang vọng như bao giấc mộng đêm khuya của hắn. Hắn không biết vì sao lại muốn biết chủ nhân của âm thanh này nhưng hắn chắc chắn nếu tìm được chỉ ít hắn có thể giải thích những biểu hiện khác thường của hắn dạo gần đây. Khả Giai Đình lau mồ hôi đặt hộp điểm tâm bị gãy lên bàn, hôm nay thật đúng xui xẻo mà, sáng thì gặp phải nàng sư tử hà đông, trưa thì bị một tên biến thái theo đuổi may mà nàng phát hiện kịp thời, không lẽ là người của Hàn Tuấn Kiệt... Nếu thế thì mẹ con nàng thực sự nguy rồi! Đồng nhi đang hấp bánh nghe thấy tiếng mở cửa vội nhòm ra ngoài, mắt lập tức mở to. Chủ nhân nàng tự lúc nào lại ăn mặc lôi thôi bẩn thỉu như vậy, không phải vừa bị ngã đấy chứ. Nghĩ vậy, Đồng nhi nhanh chóng rửa tay chạy ra xem, ánh mắt lo lắng nhìn Giai Đình hỏi: “Tì tì, có chuyện gì xảy ra vậy, tì, tì bị ngã sao?”

Khả Giai Đình vội lắc đầu mỉm cười trấn an: “Nào có, tại ta không cẩn thận dây thức ăn ra người thôi, muối muối đừng quá lo lắng, ta đi tắm tấp chút...”

Nói rồi nàng nhanh chóng đứng dậy đi thẳng hướng phòng ngủ, đứng vậy chắc nàng cần nghỉ ngơi lấy sức, tối nay trong cung thả đèn trời mừng sinh thần của Hoàng thượng, tốt nhất nên tắm tấp xong ngủ một giấc thì tối mới có thể cùng tiểu bảo chúc mừng sinh nhật chàng chứ... Nhanh thật đấy... Hạo Nghiên vậy mà đã hai tháng rồi, chàng xa thiếp và con đúng hai tháng rồi. Bạc Văn Hi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu lại lặp đi lặp lại khuôn mặt đầm nước mắt và lời nói của Thanh Thuận: “Thiếp thực sự không biết mình quan trọng thế nào với chàng nữa...”

Nữ nhân xui xẻo, âm thanh kì dị, tại sao cứ bám hắn không buông. Hắn thực sự không muốn vì những thứ viển vông mà làm Thanh Thuận buồn, nàng ấy giản đơn, tinh khiết như tờ giấy trắng vậy, hắn có phúc trăm đời mới có thể lấy nàng làm vợ, tại sao lại không biết trân trọng. Huống hồ hắn còn nợ nàng món nợ ân tình, cả đời này hắn có thể phụ mọi người nhưng tuyệt sẽ không phụ nàng ấy. Tất cả mọi chuyện nên dừng lại ở đây thôi, hắn không muốn khiến nàng buồn thêm chút nào nữa. Phủ Vũ gia - Bẩm tiểu thư, Bạc công tử gửi quà tới ạ.- một nô tì kính cẩn bê một hộp quà to vào, hôm nay tâm trạng của tiểu thư không tốt, vừa vào phủ đã lập tức đập đồ rồi lúi lúi mấy nô bộc ngựa mất ra đánh. Cả phủ truyền tai nhau từ trên xuống dưới nhuộm màu u ám, cuộc đời của họ suôn sẻ hay không, sống gió hay không đều phụ thuộc vào hi vọng ái ố của nữ nhân này. Cho nên chỉ cần nghe tin từ Bạc gia là ai cũng thở phào nhẹ nhõm. - Đưa ta xem... - Thanh Thuận thoáng người giận mở hộp quà ra xem. Bên trong là hộp trang sức ngọc bích mới ra sáng nay, nàng vừa cầm lên ướm thử mới để ý sát mép có một bức thư nhỏ. Thanh Thuận thoáng mỉm cười như có như không kêu mọi người ra ngoài rồi run run mở ra đọc: Thanh Thuận, xin lỗi về chuyện sáng nay, tha thứ cho ta nha.”

Môi nhướn lên thành nụ cười rạng rỡ, Bạc huynh, tha cho huynh lần này, ai bảo ta quá yêu huynh cơ chứ... Thanh hoa lâu - Mẫu đơn, nàng không ra tiếp ta sao? - Bạc Văn Hi hôm nay tâm trạng cực xấu định qua đây ăn tối mà nào ngờ cả hôm nay thanh lâu cũng ghê lạnh với hắn. - Bạc công tử, hôm nay thiếp không khỏe, chàng về đi khi khác hãy sang... - Mẫu Đơn giả vờ ho thều thào nói nhưng trong lòng không ngừng chửi mắng Khả Giai Đình, nữ nhân hậu đậu mang điểm tâm cũng không xong, hại nàng không dám ra tiếp người thương. Văn Hi nghe vậy thì càng buồn chán, hắn là từ sáng đến giờ luôn bị hút bữa ăn đi. - Vậy nàng nghỉ ngơi, khi khác ta quay lại...

Văn Hi cười ngửa ra khỏi thanh lâu, một người một ngựa lững lững bước về phía xa trong vô định. Đêm nay, hẳn lại có cảm giác cô đơn đến kì lạ. Quán ăn của Đồng Nhi - Đồng Nhi hôm nay bán thế đủ rồi, chúng ta chuẩn bị đóng cửa thôi.- Khả Giai Dĩnh tấm xong cảm thấy thoải mái không ít, vui về bề chồng bát đĩa bẩn đi dọn. - Còn sớm mà tí, để muối bán nốt chỗ mần thầu này rồi chúng ta cùng nhau dọn dẹp- Đồng Nhi tiếc nuối nhìn chỗ hấp nói, hôm nay dự sẽ nhiều người đi thả đèn trời mừng sinh thần của Hoàng thượng, đến lúc đó nàng mang ra bán đảm bảo sẽ thu được không ít. Cừ đã này sớm hay muộn hai người cũng có thể có đủ tiền để mua một căn nhà rộng hơn chứ không phải suốt ngày loanh quanh ở quán ăn chật chội này. - Không phải tiêu từ thôi mời muối đi xem thả đèn sao, còn không mau chuẩn bị, ta không muốn mẹ con ta làm lỡ mùa hoa đào của muối đâu. ...- Khả Giai Dĩnh trêu chọc nói. Hôm nay là ngày vui rất hợp để đôi lứa hẹn hò, nàng cũng không muốn tiêu muối vì mình mà cứ quanh quẩn trong nhà, như vậy rất nhàm chán. - Tí tí cứ trêu muối. ...- Đồng Nhi ngượng ngùng đáp, tí tí nhắc nàng mới nhớ có hẹn cùng hắn đi ngắm đèn trời thật, nghĩ vậy thôi cũng khiến hai má nàng thoáng nóng bừng, hẹn hò với nam nhân với nàng là lần đầu a...

Giai Dĩnh sau khi đóng cửa tiệm thì nhanh chóng khoác thêm áo choàng, thoát đầu nàng định ra ngoài cửa ngắm nhưng lại bị tiệm quán xung quanh che mắt, mà cứ ngẩn đầu mãi cũng tội cho cái cổ đáng thương của nàng, vậy nên hai mẹ con nàng quyết định lên mái nhà ngồi ngắm, tuy trời đã lập đông nên hơi lạnh nhưng được cái xem cũng rất rõ, mà ngồi cũng khá thoải mái nữa. Trời càng về đêm gió càng mạnh làm thổi bay những chiếc đèn đầy đủ màu sắc rực rỡ tạo nên một khung cảnh thật huyền hoặc. Bạc Văn Hi lững lững tản bộ trên đường, ngựa đã đưa về nhà, hôm nay nghe Thanh Chí xin phép nghỉ để đi xem thả đèn trời, vì phần trí nhớ trước kia của hắn đã bị mất nên cũng khá tò mò, hóa ra hằng năm cứ vào ngày sinh thần của Hoàng thượng, Thái hoàng thái hậu sẽ cho người đi thả đèn trời, dân chúng cũng sẽ thả đèn cầu phúc cho Hoàng thượng sớm sinh thái tử, cứ như vậy lâu thành tục và cũng trở thành ngày lễ cho người dân vui chơi. Đi một đoạn hắn bỗng dừng lại, mắt ngược lên ngắm nhìn, những chiếc đèn bay dần lên cao, xa xa mãi rồi biến mất thành một đốm sáng nhỏ, hắn bỗng cười khẽ mở miệng nói: “Giá như bây giờ có một vì sao rơi xuống nhỉ?”

- Câu nói vừa thốt ra khiến hắn bật cười thành tiếng. Hắn từ bao giờ lại sến sẩm như vậy? Một đợt gió lạnh thổi qua, những bông tuyết đầu mùa bắt đầu rơi xuống, Bạc Văn Hi thích thú đưa tay ra hứng, tuyết rơi rồi... Giai Dĩnh lật đật xoay người. Từ hồi có bảo bảo, thân thể nàng ngày càng kém linh hoạt, hơi chút đã mệt thở không nổi. Ví như bây giờ, nàng chỉ ngồi có một chút hai chân đã tê đến rần rần. Nàng loay hoay muốn đuổi chân ra, nào ngờ lại đạp trúng mảng băng trên mái. Cả cơ thể chao đảo rồi rơi xuống dưới. - Á... - Giai Dĩnh sợ hãi nhắm tịt hai mắt, sợ hãi hết lên. Làm ơn hãy cho con ngã xuống nền tuyết, ngàn vạn lần bảo bảo không thể có chuyện gì được. Thế nhưng, khi nàng nghĩ bản thân sẽ rơi xuống nền đất, hay ít ra là nền tuyết lạnh giá thì xúc cảm lo lắng ảm áp vững vàng bao trọn lấy nàng. Giai Dĩnh từ từ mở mắt, hai mắt to tròn bỗng từ bất ngờ chứa chan tình cảm...

Hỏi sau: muốn ngọt có ngọt, muốn đắng có đắng... ghen tuông... hiểu lầm... cãi vã... tổn thương, gặp gỡ rồi lại tạm li, liệu Bạc Văn Hi là ai? tại sao Khả Giai Dĩnh lại bất ngờ như vậy? Ai là người đau khổ, ai phải chịu tổn thương tất cả sẽ được giải đáp ở hồi 27. Songphuong

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Bạc Văn Hi

- Hạo... Nghiên? Khả Giai Dĩnh run rẩy chạm vào khuôn mặt hắn. Xúc cảm chân thật khiến nàng càng thêm mừng rỡ. Nàng vội vàng vòng tay ôm lấy cổ hắn, cả khuôn mặt xinh đẹp cũng áp vào lồng ngực rắn chắc. Đúng là chàng rồi, chàng đã về rồi, Bảo Bảo cuối cùng phụ thân của con cũng chịu xuất hiện rồi. Văn Hi vẫn chưa hết ngỡ ngàng với ngôi sao vừa vô tình đụng trúng hắn. Một nữ nhân xa lạ, khuôn mặt có chút tiêu tụy, quần áo trên người cũng không phải loại thượng hạng nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy nàng ấy, hắn không có cách nào buông tay.

- Nàng...?

- Câu nói trên môi còn chưa buông ra hết, hắn đã bị một giọng nói dọa cho hoảng sợ:

- Bạc Văn Hi! Chàng đang làm gì đấy? Giọng nói nữ nhân làm cho cả nam thanh nữ tú đang góp sức vào bức tranh tịnh dạ đều choáng tỉnh quay ra nhìn. Nàng ta là ai? Bạc Văn Hi, nàng ta đang gọi chàng sao? Nàng ta dường như còn rất thân thiết với Hạo Nghiên. Khả Giai Dĩnh đưa mắt nhìn bóng hình nữ nhân đang giận dữ tiến lại gần. Không đúng, sao nàng lại thấy nàng ta rất quen mặt, hình như đã gặp ở đâu rồi. Cả cơ thể Bạc Hi thoáng sững lại, hắn ngập ngừng đỡ nàng xuống đất.

- Thanh Thuần, nàng đứng hiểu nhầm. Ta với nàng ấy thực sự không có gì. Thanh Thuần khi xuất hiện trước mặt hắn trở thành đáng điệu thực nữ đắm nước mắt. Khuôn mặt trắng nõn vô cùng đáng thương cộng thêm nước mắt càng làm ánh nhìn thêm mê ly.

- Ta không tốt chỗ nào? Sao chàng lại làm thế với ta? Hôn sự này, bỏ đi. Nói rồi, nàng ta nhanh chóng quay người bỏ chạy về phía xe ngựa đang đỗ cách đó không xa. Bạc Văn Hi lo lắng đuổi theo, Khả Giai Dĩnh còn chưa kịp định thần thì người bên cạnh đã bốc hơi biến mất. Nàng vội vã bắt tay hắn lại:

- Chàng định đi đâu?

- Thực xin lỗi cô nương, ta vốn không phải là Hạo Nghiên gì đó. Cô nhận... nhầm người rồi.

- Không, chàng là...

- Nàng vẫn kiên định giữ hân chặt hơn. Khó khăn lắm nàng mới tìm được hân, không thể để hân lại đi mất được. Không thể...
- Ta nói rồi ta không phải
- Văn Hi quay ra nhìn nữ nhân rắc rối cắn mãi không buông này. Khuôn mặt xinh đẹp như vậy hóa ra cũng là hạng đi bám dính nam nhân. Nghĩ đến đây hân càng cảm thấy ghét bỏ.
- Cô nương xin tự trọng.
- Ta nói rồi ta không để chàng đi đâu hết. – Móng tay nàng càng cắm sâu vào áo hân. Tại sao hân cứ liên tục nhìn nữ nhân kia, ngay cả bây giờ cũng không có nhìn nàng. Văn Hi thấy Thanh Thuần bước ngày càng xa thì càng thêm sốt ruột. Hân chưa đến đến mức hủy đi hôn sự vì người phụ nữ không biết xấu hổ bên cạnh.
- Buông ra. – Hân tức giận vung tay thoát khỏi sự kìm kẹp của nàng. Lực đạo quá mạnh làm Giai Đình ngã nhào xuống đất. Cũng may bây giờ là mùa đông nên mặt nàng thay vì áp trực tiếp xuống nền đường thì được nền tuyết lạnh đỡ lấy. Nhưng tay nàng thì không được may mắn như vậy, những vết xước kéo dài trong găng bàn tay trông vô cùng đáng thương. Máu cũng men theo đó mà rỉ ra. Giai Đình nào còn tâm trí mà quan tâm bàn tay mình. Nàng đưa mắt nhìn bóng dáng nam nhân phía trước. Nước mắt men theo khuôn mặt trắng sứ rơi xuống nền tuyết lạnh. Nàng bản thân nhìn hai bóng hình trước mắt chập lờ mờ. Hân từ xa ôm lấy nàng ấy, nàng ta giận dỗi đẩy hân ra xa sau lại bị hân lập tức kéo lại. Nàng ta lại càng vững vẫy mạnh hơn, nàng ta đang hết điều gì đó nhưng nhanh chóng bị hân bịt lại. Cứ thế nàng nhìn thấy người nàng yêu thương nhất dùng vòng tay từng ôm nàng để dỗ dành nữ nhân khác, dùng môi chàng để thể hiện tình cảm thâm thiết giữa hai người. Nàng nhìn thấy hai người họ cãi vã rồi lại làm hòa. Nước mắt càng chảy nhiều hơn. Hạo Nghiên trước kia chẳng phải chàng nói không bao giờ để ta khóc sao? Bây giờ chàng còn nhớ không? Giai Đình ngồi bất động trên nền đất lạnh cho đến khi hai người họ lên xe ngựa nàng mới tỉnh ra. Vội vã gạt nước mắt trên mặt, vết máu trên tay chưa kịp đông bị nàng kéo dài trên khuôn mặt trông vô cùng đáng sợ. Nàng lật đật đứng dậy, cuống cuồng chạy theo chiếc xe ngựa phía xa.
- Hạo Nghiên, Hạo Nghiên... Giọng nói nàng vang vọng trong đêm buốt giá như đánh sâu vào cõi lòng hân. Hân cũng biết vừa rồi hân dùng sức quá mạnh. Dù sao cũng có chênh lệch sức mạnh nam nữ, chắc nàng ấy bị ngã đau lắm. Hân đưa tay định vén rèm lên thì một giọng nữ nhân vang lên:
- Chàng định làm gì? Chàng xuống xe coi như chúng ta chấm dứt. Chàng chọn đi. Hạo Nghiên biết nàng đang giận cũng không muốn chọc nàng nữa, nên ngập ngừng thu tay. Hơn nữa hân thực sự sợ nước mắt của nàng.
- Tiếp tục đi, nhanh về Lục phủ. Giai Đình chạy vội nên không để ý đến dưới chân có tảng băng trơn, cả cơ thể nàng chao đảo rồi đổ về phía trước.
- Á... Nàng lồm cồm bò dậy thì nhận ra chiếc xe ngựa đã lao nhanh về phía trước, càng ngày càng cách xa nàng. Giai Đình thấy mắt mình mờ dần, mờ dần. Nàng không thể nhìn rõ thứ gì nữa... ..
- Tỷ tỷ... tỷ tỷ tỉnh dậy đi mà. Tỷ tỷ... tỷ tỷ đừng dọa muội. Huhuhu... Giai Đình chậm chậm mở mắt. Tiếng khóc thảm thiết của muội muội làm nàng choáng tỉnh sau giấc mộng dài. Nàng lại mơ về mấy ngày ở trong cung. Mơ về lần đầu gặp hân, đêm tối hội ngộ sau năm năm, bữa cơm bên bàn. Nụ cười, sự yêu chiều của hân, nàng lại vô tâm nhận lấy mà không nghĩ suy gì. Thì ra, tình cảm con người không là mãi mãi. Nụ cười ấy, vòng tay ấy lại không còn thuộc về nàng nữa.
- Đồng nhi...
- Đình tỷ, tỷ tỉnh rồi. Tiết tỷ, Đình tỷ tỉnh rồi...
- Đồng nhi vội vàng chạy ra phía sau kiểm Tiết An Nhiên. Thật may quá, Đình tỷ cũng chịu tỉnh rồi.
- Ta ngủ bao lâu rồi? Tiết An Nhiên đỡ lấy bát thuốc từ tay nàng, cốc nhẹ vào trán:
- Muội giỏi thật, liều mạng kiếm tiền để bản thân bị suy nhược. Dù không nghĩ đến bản thân cũng phải nghĩ cho bảo bối chứ. Muội xem ngủ li bì một ngày một đêm rồi. May mà ngoài suy nhược không bị sao cả. Muội rút cuộc làm sao lại chạy trên đường đến xước sát chân tay ngất xỉu. May mà Đồng nhi về kịp tìm thấy muội nếu không thì...
- Tỷ tỷ... Ta tìm được Hạo Nghiên rồi.
- Giai Đình vẫn thùy chung nhìn lên trần nhà, ánh mắt vô thần trông vô cùng đáng thương. .... Quán trọ liêu xiêu trong đêm khuya, năm nay trời gặp đại hàn, tuyết phủ ngày một dày, mái nhà lụp xụp hôm qua mới sửa cũng như đang cố gắng chống đỡ cho trận mưa tuyết cuối ngày. Trời dần về đêm càng lạnh, những cơn gió từng đợt từng đợt thổi qua khe cửa mang chút ẩm của đất trời, chút lạnh lẽo và cả chút cô đơn vào trong phòng.
- Tỷ nói sao? Bệnh tâm do mang thai. Đồng nhi lo lắng quay sang nhìn Tiết tỷ. Y thuật vốn nằm ngoài hiểu biết của nàng, những căn bệnh như vậy là lần đầu nàng nghe qua.
- Muội nói nhỏ thôi. Đây là ta suy đoán vậy thôi. Muội thử nghĩ xem làm sao gặp Hạo Nghiên Đình nhi lại bình thân như vậy. Đạo gần đây ta biết muội ấy hay giấu chúng ta khóc, nhìn bộ dạng Giai Đình mạnh mẽ như vậy nhưng lại rất mỏng manh.
- Vậy tỷ nói xem, chúng ta phải làm sao?
- Chỉ có cách tìm được Hạo Nghiên thôi. Câu nói của Tiết tỷ lại làm bầu không khí trở nên trầm mặc. Cả hai cùng đưa mắt nhìn nữ nhân trên giường

đang yên bình nhắm mắt ngủ. .... Ngày hôm sau

- Quảng Hán cũng không tệ. Com ngon, cảnh đẹp. Tước thị vệ người nói xem, đúng là Dinh nhi của ta biết chọn chỗ ở. Tước thị vệ đưa mắt lườm tên nam nhân mặt dày theo về đây. Hắn trên đường đi tìm Hoàng thượng lại gặp cái tên bá mánh này, nghe tin nương nương bị ngã hân vội vã về đây nên hắn ta cũng bắt lấy cơ hội mà đi theo.

- Hân đại nhân, Xin người tự trọng, tên của nương nương không được tùy tiện gọi như vậy. Tuấn Kiệt nhăn nhó vỗ vai hắn:

- Biết rồi, biết rồi. Người mau dẫn ta đi gặp nàng. Hai người cưỡi ngựa phi qua Thanh Hoa lâu. Vút nhanh mà không kịp gặp nam nhân đang bước từ trong ra. Bạc Hi chán nản bước từ Thanh Hoa lâu. Xem chừng mấy ngày nữa hắn còn lí do để đến đây nữa rồi. Mẫu Đơn lại không biết nấu ăn ngon, chẳng phải hắn đến đây chỉ vì mấy món điểm tâm đó sao. Bây giờ hắn không muốn đến Thanh Hoa lâu nữa, Thanh Thuần từ sau đêm đó quán hắn cũng chặt hơn khiến hắn hít thở cũng không thông. Khó khăn lắm mới trốn ra ngoài được lại không thể được ăn mấy món mà mình thích. Đúng là chán mà! Từ Trạm lật đặt chạy vào, hắn vừa mới gọi một cốc nước bên đường chờ thiếu gia ra. Ai ngờ hôm nay thiếu gia lại ra nhanh như vậy, trông khuôn mặt như vậy chắc lại khó chịu ở đâu rồi.

- Thiếu gia, giờ đi đâu ạ? Bạc Hi bồn thần đứng ở cửa Thanh Hoa lâu, dạo gần đây hắn ngủ không an giấc, cứ nửa đêm lại choàng tỉnh, những giấc mơ chấp nối liên tục làm phiền hắn. Nữ nhân xa lạ đêm đó khuôn mặt giọng nói của nàng liên tục xuất hiện trong giấc mơ hắn. Rốt cuộc nàng ấy là ai? Tại sao lại hành hạ hắn như vậy? Ánh mắt buồn rầu nhìn lên bầu trời, hắn rớt cuộc nên đi đâu đây? .....

- Người nói sao? Dinh nhi .... Tước thị vệ lập tức quay ra trừng hắn, buộc hắn phải chính lại cách xưng hô.

- Nương nương ra ngoài rồi à? Đồng nhi say đắm nhìn nam nhân trước mắt, đúng là đẹp kiệt xuất. Nếu như nàng không gặp Từ Trạm trước thì có lẽ... Tiết An Nhiên bụng trà từ dưới bếp lên, đưa mắt nhìn bộ dạng si mê của Đồng nhi thì khẽ lắc đầu.

- Đúng vậy, công tử uống nước đi. Chút nữa Dinh nhi sẽ quay lại thôi. .... Leng keng... leng keng... leng keng

- Từ Trạm, Từ Trạm người có nghe thấy gì không?

- Thiếu gia, thiếu gia. – Từ trạm vội đặt đĩa xuống im lặng lắng nghe.

- Nô tài chỉ nghe thấy tiếng người ta nói chuyện thôi.

- Người đứng là vô dụng mà. Tiếng lách chân đấy. Leng keng... leng keng... Nói rồi hắn bước vội ra khỏi tiệm mì, bước chân vội vã đi về phía trước.

- Ông nói gì? Ông biết Bạc Văn Hi sao? Tên chủ quán đưa mắt gian nhìn nàng:

- Đúng vậy, sao lại không biết được trước kia ngày nào hắn chẳng đến đây mua đậu. Nhưng mà muốn biết nhiều hơn thì cần cái này. – Nói rồi hắn đưa mấy đồng xu lẻ ra trước mắt nàng. – Sao nào, 30 đồng biết thêm, người chọn đi. Giai Dinh đếm nhắm chỗ tiền trong hầu bao. Vừa đúng 30 đồng, nàng cẩn thận đưa hầu bao cho hắn.

- Người cầm lấy đi. Bây giờ nói được chưa? Tên chủ quán vui vẻ đón lấy hầu bao, dăm dúi mở ra đếm rồi mừng rỡ đóng lại, trong mặt lão như vừa vớ được vàng.

- Cô nương này, Bạc Văn Hi – Vị công tử mà cô đang tìm kiếm ấy cũng nổi tiếng lắm. Bạc gia hiếm muộn mãi mới đẻ được một mụn con trai nhưng sinh ra thì... ..

- nói đến đây lão làm bộ ngón tay xoay xung quanh đầu.

- Người nói sao? Đầu óc có vấn đề sao?

- Đúng vậy, nhưng mà hắn cũng tốt số. Bố mẹ làm ăn tốt nên dù có chút ngớ ngẩn lại được kết giao với Thanh Thuần cô nương

- vừa xinh đẹp lại vừa dịu hiền, hơn nữa không chê đầu óc hắn. Đầu óc hắn không tốt nên suốt ngày bị nhốt trong nhà, người ngoài cũng chẳng hay dung mạo hắn ra sao. Nhưng mà cách đây mấy tháng, người ta đồn thổi nhau... ..

- Đồn thổi cái gì? – Giai Dinh càng nghe càng chăm chú, xem chừng nhân vật Bạc Hi này cũng không tầm thường.

- Cô nương lại gần đây. Người ta nói thấy thiếu gia nhà Bạc gia chạy nhảy trên vách rồi bị ngã xuống đấy, chết mất xác. Thanh Thuần cô nương cùng Bạc gia vô cùng đau đớn. Nhưng mà thể chưa hết chuyện, cách đây tầm ba tháng thôi, Bạc gia lại tổ chức, không phải đám tang mà là lễ mừng thiếu gia trở lại. Cũng từ ấy, thiếu gia nhà họ ra ngoài nhiều hơn. Họ đồn nhau là thiếu gia sau khi ngã đầu óc càng tỉnh táo hơn, giờ trở về đây vẫn vô song toàn, đứng cạnh Thanh Thuần cô nương trở thành cặp nam thanh nữ tú nổi nhất Quảng Hán.

- Vậy, Thanh Thuần cô nương hiện tại là...

- Đúng vậy, là hôn thê của ta...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Cẩn Mãi Không Buông

Giai Đình cùng lão chủ quán không hẹn cùng quay sang nhìn nam nhân vừa xuất hiện. - Là cô. Thế nào ta nhìn có chút quen mắt. Sao nào, cô vẫn chưa chịu buông bỏ ta sao? Ta có vị hôn thê rồi, ta với cô nương không có khả năng đâu. Khả Giai Đình không giấu được vui mừng trong mắt. Ông trời đúng là có mắt, nàng còn chưa tồn công đi tìm đã gặp được chàng rồi. - Hạo Nghiên. - Nàng tự nhiên ôm lấy cô khiến tên chủ quán cùng những người qua đường nhìn họ bằng ánh mắt dị nghị. - Kia không phải là Bạc thiếu sao, vị cô nương kia là ai? - Không phải hẳn có vị hôn thê rồi sao? - Nói nhỏ thôi. .... - Vị cô nương, xin tự trọng. - Hắn gỡ bỏ tay nàng, cổ đẩy nàng tránh xa mình. - Hạo Nghiên, ta... Hắn khó chịu xoa trán: - Ta nói rồi, ta không phải Hạo Nghiên gì đó. Mấy cái trò bịp bợm này cô đừng không đúng người rồi. - Nhưng chàng chính là Hạo Nghiên mà, là phu quân của ta, còn là ch... - Câu nói của nàng còn chưa thốt hết ra thì hắn đã xoay người quay đi. Giai Đình có chút bức bối, xem ra đúng là hắn không có nhận ra nàng. - Đây, chàng định đi đâu? - Nàng ngang bướng bước lên trước, chặn đường hắn. - Ta đi đâu thì liên quan gì đến cô? Tránh ra. Cô thật phiền phức mà. - Hắn lấy quạt gạt người nàng sang một bên, bản thân cũng nhanh chóng luồn qua rồi tiến về phía trước. Giai Đình dõi theo bóng dáng hắn, chỉ ngã một lần mà dám quên nàng. Hạo Nghiên, chàng giỏi lắm, xem khi chàng nhớ lại ta thì chàng thế nào. Bạc Văn Hi cố tình sai bước đi nhanh hơn, bóng hình hắn thoát ần, thoát hiện trong đám đông rồi biến mất hoàn toàn. Phải, cứ hễ ra đường là lại chạm mặt nàng ta, nữ nhân đó như ám hồn bất tán quần lấy hắn, kinh khủng hơn nữa là gặp nàng ta lại làm hắn đau đầu. Hắn không hiểu vì sao cứ gặp nữ nhân đó đầu óc hắn lại quay cuồng như vậy. Rõ ràng tiếng lách chân xuất phát từ bên đó, nhưng nhìn thấy nàng ta hắn lại không còn tỉnh táo mà suy xét mọi việc, chỉ tìm cách đẩy nàng ấy càng xa càng tốt. Hàng loạt câu hỏi cứ chồng chồng lớp lớp trong lòng hắn. Rốt cuộc nàng ta có phải chủ nhân của tiếng lách chân đó không? Rốt cuộc chiếc lách chân đó có quan hệ gì tới hắn? Có phải hắn đã quên mất điều gì rồi không? ..... - Tiết tỳ, ta hỏi chút nhé. Làm sao để người mất trí nhớ nhớ lại? Tiết An Nhiên đang gói thuốc bỏ cho nàng, nghe nàng hỏi khẽ khựng lại. Theo nàng nhớ thì Đình nhi có bao giờ quan tâm đến mấy vấn đề như vậy đâu. - Sao tự dưng lại hỏi như vậy? Giai Đình cố làm vẻ thần nhiên: - Chỉ là ta dạo gần đây có đọc một cuốn truyện. Trong đó nam chính vì mất trí nhớ mà cưới người con gái khác. Nữ chính vì không biết làm sao nên chỉ đành buông bỏ đoạn tình cảm này. Tì là thầy thuốc, tỳ thử nói xem, nếu tỳ là nữ chính tỳ sẽ làm gì? - Truyện gì mà kì vậy, nếu ta là nữ chính à? Tất nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn rồi. Ta sẽ tìm mọi cách để hắn nhớ ra, còn nếu hắn mãi mà không nhớ ra thì ta sẽ bỏ hắn để đi tìm nam nhân khác. Nam nhân mà người mình yêu cũng không nhớ nổi thì làm được gì. - Tìm mọi cách sao. Ví như cách gì? Tiết An Nhiên tỏ ra khá chăm chú, nàng tập trung như thể đang tìm ra cách giải quyết cho chuyện của mình vậy. - Để xem nào, ta nghĩ ta sẽ làm lại những hồi ức đẹp giữa ta và hắn. Sẽ luôn xuất hiện trước mặt hắn. - Hồi ức đẹp sao? - Giai Đình lăm bầm. - Đúng vậy... Đây muội chạy đi đâu vậy, sắp đến giờ ăn trưa rồi. Đây, Giai Đình. .... Kế hoạch 1: Ót bột trùng phùng - Các người, đứng lại cho ta... - ba tên to cao chặn kiểu lại, một tên dữ tợn kè dao vào cổ Tư Trạm quát. Hôm nay Bạc Văn Hi cùng Thanh Thuận đi chùa cầu phúc, kiểu vừa đưa Thanh Thuận về Lục phủ đang trên đường về Bạc gia thì gặp ngay bọn giang hồ. Tư Trạm dù đã được thông báo trước nhưng vẫn không khỏi giật mình, mồ hôi trên lưng thấm đầm áo khoác, Đình tì, như vậy có phải hơi quá rồi không. - Còn ngồi đây nhìn, xuống kiểu hết cho ta. - Tên cầm đầu hắng giọng ra lệnh. Nếu không phải cho hắn một tháng ăn miễn phí ở Vĩ Thanh quán thì đánh chết hắn cũng không dám làm chuyện này, thôi thì đã đâm lao phải theo lao vậy, thử làm người xấu một lần. Bạc Văn Hi khó chịu ra ngoài, từ khi hắn nhớ lại đến bây giờ cũng gần ba tháng, đây là lần đầu tiên hắn thấy có bọn cướp trắng trợn như vậy, ngay giữa thanh thiên bạch nhật giờ thối còn đồ, hôm nay hắn không dạy bọn chúng một bài học thì hắn không phải là Bạc Văn Hi. Ngay vừa khi Văn Hi đang định xuất chiêu thì cát bụi ở đầu bay loạn lên, không phải cát mà là... ót... bột. Khả Giai Đình núp ở bụi cây gần đó, vừa thấy Bạc Hi bước ra khỏi kiểu, biết được cơ hội xuất kích đã đến, nàng nhanh chóng lấy gói ót bột ở quán ăn tung về phía bọn cướp nhưng không may gió từ đâu thổi đến, ót bột bay ngược dội lên Bạc Hi, Tư Trạm và cả nàng. Ba người húng trợn ót cay ho sặc sụa, tên cầm đầu vẫn theo kế hoạch đá Văn Hi một cước rồi bỏ đi, trước khi đi còn quay lại giơ ngón tay trỏ nhún nhún cười với Giai Đình. Cũng may Văn Hi vì trúng ót bột mà che miệng ho không để ý đến điệu bộ thất thường của mấy tên cướp, bằng không hẳn chắc chắn sẽ phát hiện ra nữ nhân kia đứng đằng sau tất cả chuyện này. - Đây, huynh uống nước đi. Uống nước vào sẽ đỡ hơn. Khả Giai Đình nhẹ nhàng đẩy tách trà về phía hắn, không biết hôm nay nàng ra cửa bằng chân phải hay chân trái mà xui xẻo quá vậy, kế hoạch nàng cất công chuẩn bị coi như đi tong. - Khụ, khụ, đa tạ. - Bạc Văn Hi nhận lấy chén nước uống cạn, kể từ khi gặp cô nương kì lạ này Bạc Hi hẳn gặp không biết bao nhiêu là chuyện. Lần gặp đầu tiên làm hắn bị nướng từ giận dữ, nàng ấy từ đó cũng quản hắn chặt hơn. Lần thứ hai gặp vì hắn tò mò đi theo tiếng lách chân thì hắn lại biết được quá khứ trước kia của mình. Lần này lại gặp phải bọn giang hồ thoát đến thoát đi như gió. Đúng là nữ nhân xui xẻo, gặp nàng ta là chẳng có chuyện tốt đẹp gì cả. Ánh mắt hắn mông lung nhìn ra xa rồi lại dừng lại trên người nữ nhân đối diện, mặt nàng ta vì ót bột dính lên mà có chút đỏ, tay hắn không tự chủ đưa lên lau cho nàng ấy. Dù đã chạm qua nhiều nữ nhân nhưng hắn phải thừa nhận nữ tử này có một làn da thật đẹp, rất mềm mịn, một khi đã chạm vào là không muốn buông ra nữa. Khả Giai Đình bản thân nhìn hành động của Hạo Nghiên, hai má tự nhiên nóng râm ran, hắn hành xử như vậy không lẽ nhớ ra được gì rồi, nàng vội đặt tách trà xuống vươn người về phía hắn hỏi: “Tướng công, không lẽ chàng nhớ được gì rồi?”

Bạc Văn Hi nghe hai từ tướng công mới phát hiện hành động của mình có bao thân mật, hắn lập tức thu tay lại, vội vàng phất áo đứng dậy: “Ai là tướng công của cô, Tư Trạm chúng ta đi...”

- Đây, huynh... sao lại tránh ta chứ? - Khả Giai Đình cũng nhanh chóng đứng dậy theo, không quên để lại trên bàn chút tiền nước. Nàng cứ thế ôm lấy tay hắn không chịu buông, sánh vai cùng hắn ra khỏi tiệm nước. - Buông ta ra, nữ nhân phiền phức này... - Bạc Hi tức giận đẩy tay nàng ra, nhưng vừa chạm vào vết sẹo đã khô miệng trên bàn tay nàng ấy, người lập tức cứng lại. Khả Giai Đình hiểu được hắn đang nghĩ gì vội giả giọng kêu lên đau đớn làm cho sắc mặt của nam nhân bên cạnh ngày một khó coi hơn. - Đau lắm sao? - hắn lo lắng nhìn bàn tay trắng muốt hiện lên hắn vết sẹo dài vẫn còn hơi đỏ. Hôm đó có lẽ hắn đã ra tay quá lạnh lùng rồi. Giai Đình biết hắn mềm lòng thì được đà lần tới, hai mắt nhanh chóng phỉn đỏ, nhẹ nhàng gạt đầu. Bạc Hi thấy điệu bộ của nàng ta càng sốt sắng, hắn hắng giọng nói: “Vết sẹo này, ta thực sự không có ý, thực xin lỗi cô nương...”

- Cô nương, cô nương... suốt ngày cô nương, ta cũng có tên mà. Chàng vì đập đầu vào đá mà hóa ngọc rồi sao, ta nói cho chàng biết ta tên là Khả Giai Đình, nghe rõ chưa Khả... Giai... Đình, đây là lần cuối cùng ta nói đấy, chàng thử quên lần nữa xem. - Khả Giai Đình vui vẻ cầm chặt tay hắn, tay còn lại nắm chặt đưa lên đe dọa. Vết sẹo này với nàng không nhằm nhò gì, chẳng phải nàng có tí ti là thần y hay sao, chỉ ít cũng nhờ nó mà hắn chịu nói chuyện với nàng, cũng không đẩy nàng ra nữa, đúng là trong cái họa có cái may... Thanh Thuận tức giận nhìn cặp đôi nam thanh nữ tú ở phía xa. Bạc Hi chàng được lắm, vẫn tiếp tục dây dưa với con tiện nhân đó. Khả Giai Đình, người hãy đợi đấy, ta sẽ cho người biết dám động vào người của Thanh Thuận này sẽ phải trả giá ra sao. .... Lúc Tiết An Nhiên về quán thì khách cũng thưa bớt, chỉ thấy Khả Giai Đình đang ngồi ngơ ngẩn nghĩ cái gì rồi lại tự mỉm cười một mình, nàng ta dạo gần đây biểu hiện càng lạ, không lẽ bệnh tình đang chuyển biến xấu đi. Có lẽ nàng sai rồi, bệnh này không thể để

nàng ấy tự chữa được, tối nay phải họp mọi người lại tìm cách giúp nàng ấy thôi. - Đang nghĩ gì mà vui vậy? - Tiết ti giả vờ cười vui vẻ ngồi xuống. - Không có... ti ti... uống nước đi... À, mà ti ti này, nếu một người từng quen biết quên mất mình, giờ người đó lại chịu nói chuyện với mình, thì có phải sắp nhớ ra mình là ai không? - Khả Giai Đình vòng vo cuối cùng cũng quyết định hỏi, về y thuật nàng cũng không nắm rõ, tốt nhất nên hỏi ti ti một chút để tùy cơ mà hành động. - Ừm, có lẽ vậy... nhưng sao mấy ngày nay muội cứ hỏi về ba cái mất trí nhớ vớ vẩn thế hả. Rốt cuộc là ai mất trí nhớ cơ chứ? - Tiết ti bần khoản nhìn nữ nhân đang vui vẻ phía trước. - Không có gì, mọi người cứ đợi tin tốt của muội đi. - nói rồi nàng ta lại đứng phắt dậy đi ra ngoài bỏ ngoài tai lời nói của ti ti: “Này, lại đi đầu nũa, người cứ bỏ bữa là không tốt cho bảo bảo đâu, này, có nghe ta nói gì không...”

Đồng nhi từ trong bếp bước ra vỗ nhẹ vào vai ti ti, nhẹ giọng đáp: “Ti yên tâm, Đình ti đã ăn xong rồi, ti ấy sẽ không để bảo bảo phải nhịn đói đâu...”

- Nữ nhân này, rốt cục đang bị sao vậy chứ? Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn theo bóng hình của nữ nhân đang dần chìm vào bóng tối khẽ buông tiếng thở dài... Khả Giai Đình ơi là Khả Giai Đình, chúng ta phải làm sao với muội đây... ..... Kế hoạch 2: Hẹn ước bên sông Nhật Tuyền - A Mạn, cái gì vậy đưa ta xem - Thanh Thuần gọi với lại, nàng vừa thấy Tư Trạm với A Mạn trao đổi cái gì đó, chắc chắn à đó lại bày trò gì rồi, con tiện nhân vẫn không chịu buông tha cho tướng công của nàng, lần này e rằng nàng không xuất hiện không được. - Dạ... dạ... bẩm là thư gửi cho chủ tử ạ. - A Mạn lo lắng lau mồ hôi trên trán đáp. Còn chưa kịp định thần thì lá thư trong tay nhanh chóng bị cướp lấy, Thanh Thuần khó chịu mở ra đọc, mỗi khi về nên một nụ cười yêu nghiệt: “Khả Giai Đình, đây là lần cuối cùng ngươi có thể gặp chàng ấy... Mang đưa cho chủ tử đi.” - Thanh Thuần đưa lại lá thư rồi ra lệnh. Khả Giai Đình vui vẻ vớt mẫu bánh xuống hồ cho cá ăn, hôm nay nàng sẽ làm cho hắn nhớ lại, nhất định là như vậy. Vừa hay nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần, Giai Đình vội chỉnh lại trang phục, soi mặt xuống nước rồi mỉm cười quay lại nhưng nụ cười ấy vui vẻ chưa được bao lâu thì đã nhanh chóng cứng lại, không phải chứ, sao lại là nàng ta. - Sao nào, thất vọng sao? Là ta chứ không phải tướng công của ta. - Thanh Thuần khoanh tay lại gần, hắng giọng quát. - Nếu ta nói phải thì sao? Ngươi không biết xấu hổ xem trộm thư của người khác. - Khả Giai Đình cũng không chịu kém cạnh ngẩng cao mặt đáp trả. Hừ, tướng công, suốt ngày tướng công, tướng công, hai người còn chưa uống rượu giao bôi, lạy bái tổ tiên đâu, đúng thật là chướng tai mắt. - Xấu hổ, từ này phải đề ta nói với người mới đúng, con tiện nhân này... - lời vừa dứt, Thanh Thuần dùng lực tát mạnh vào má của Khả Giai Đình. Đau đớn truyền từ má đến khiến máu nóng trong người nàng ngày càng sục sôi, cô ta, cô ta dám động tay chân với nàng, cô ta không biết mình đang dây với ai đâu. Nàng nhanh chóng xấn tay lên nhưng hai tay vừa đưa ra giữa không trung chưa kịp chạm vào người đối diện thì Thanh Thuần đã nghiêng người lao xuống sông. Lúc Khả Giai Đình còn loay hoay không biết phải làm sao thì nàng nghe thấy tiếng ai đó nháy xuống, một lúc sau Bạc Vãn Hi đưa Thanh Thuần lên bờ, mặt nàng ta đã chuyển sang trắng bệch rồi nép vào ngực hắn khóc thút thít. Khả Giai Đình thấy hai người họ thì vội chạy đến xem, nàng ta, không lẽ đã sắp đặt tất cả. - Khả cô nương, cho dù cô có ghét ta cỡ nào ta cũng không nghĩ cô có thể ra tay tàn độc như vậy. Ta... ta... - Thanh Thuần nghẹn ngào khóc nức lên. Bạc Vãn Hi nghe xong càng thêm giận dữ, như vậy là quá lắm rồi, nàng ta đã vượt quá giới hạn của hắn rồi. - Cô nói láo... ta... ta không có... - Giai Đình bối rối đáp, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này cơ chứ. - Ta chỉ muốn nói cho tướng công biết sự thật rằng cô đang mang thai, không ngờ cô vì giận dữ mà muốn giết ta... Tướng công, tướng công... hức... hức... - Cô nói láo, ta không đẩy cô... - Bốp... - lời biện minh còn chưa kịp thốt ra thì một cái tát lại giáng xuống má bên kia của nàng, Bạc Vãn Hi lấy thân mình ra che chắn cho nàng ta, những kỉ niệm quá khứ lại ùa về, hắn ta luôn vậy, luôn có cách để làm nàng tổn thương. Che chở bảo vệ cho nữ nhân khác, trước là An Tịnh, Liễu Ái, giờ là Thanh Thuần, đã bao giờ, đã bao giờ hắn đứng ra che chở cho nàng chưa, đã bao giờ hắn chịu nghĩ đến cảm nhận của nàng, với hắn nàng như thứ đồ chơi, một khi đã chán thì có thể thỏa sức giẫm đạp, vứt đi không thương tiếc. - Nữ nhân độc ác, mang thai nghiệt chủng mà còn lằng lằng, ve vãn nam nhân, không lẽ ngươi muốn ta phải chịu trách nhiệm về nó. - Bạc Hi tức giận nói, hắn ta giận nàng đẩy Thanh Thuần xuống nhưng càng giận hơn bản thân đã rung động với nữ nhân xấu xa này. Từng từ từng chữ của hắn như cửa vào tìm của Khả Giai Đình, nước mắt nhanh chóng lăn dài trên má. Hắn ta, hắn ta dám động thủ với mình, lại còn kêu bảo bảo là “nghiệt chủng”

. Tay nàng vội đưa lên lau mặt, đúng vậy, nàng không thể yếu đuối trước mặt hắn, trước mặt à ta: “Ai cũng có thể gọi nó là nghiệt chủng nhưng người thì không thể...”

- Ha ha, đừng nói ta là cha đứa bé. Mấy cái trò đáng xấu hổ này tốt nhất ngươi nên dừng lại đi, không vì ngươi cũng là vì tích đức cho con cháu - Bạc Vãn Hi cười lớn nói, hắn thực sự sợ người phụ nữ này, nàng ta ngày càng hoang đường rồi đấy. - Phải... - Khả Giai Đình cười khềnh đáp, nàng vốn sớm biết hắn sẽ hành xử như vậy, chỉ là quá đau lòng, nàng lại khiến cho bảo bảo phải nhận cha trong hoàn cảnh như vậy, bảo bối thực xin lỗi con, là mẫu thân không tốt. - Thanh Thuần chúng ta đi... - Bạc Vãn Hi chẳng muốn bận tâm đến nàng ta nữa, hắn vội kéo tay Thanh Thuần bước qua. Vừa đi được vài bước, tay còn lại đã bị bàn tay của nữ nhân bắt lấy, Bạc Hi tức giận giằng ra quát: “Còn không mau cút đi. Đừng bao giờ để ta phải trông thấy ngươi nữa.”

Lực đạo quá mạnh làm Khả Giai Đình mắt đã sắp ngã, Bạc Hi vội đưa tay bắt lấy thì một cánh tay nam nhân khác đã đỡ lấy nàng ấy. Thanh Thuần thấy vậy vội nói thêm vào: “Bạc Hi, huynh xem, có khi cha đứa trẻ đến rồi đấy, vừa gặp nam nhân này lại có thể ngã vào lòng của nam nhân khác, đúng là loại phụ nữ không đứng đắn.”

Lời nói của nàng ấy lại làm cho lửa giận càng bùng cháy dữ dội, Bạc Vãn Hi ôm vai đi thẳng không thèm ngoảnh lại nhìn đôi câu nam nữ đó nữa. - Đình nhi, sao vậy, hắn ta dám đẩy nàng ngã, ta đi tính sổ với hắn. - Hàn Đông Quân tức giận đỡ lấy Giai Đình, hắn vừa từ quán bánh bao về, nhớ ra Đình nhi rất thích ăn nên mua cho nàng ấy một chút. Nào ngờ không cần đến Vĩ Thanh quán đã gặp nàng ấy ở bờ sông, quả không sai, hắn và nàng có một tương liên mà. Vui mừng chưa lâu Hàn Đông Quân phát hiện ra nàng ấy đang cãi vã với đôi nam nữ, tên nam nhân xấu xa còn đẩy nàng ra, nếu hắn không đến kịp không biết Đình nhi đã xảy ra chuyện gì rồi. - Ta mệt rồi, huynh đưa ta về Vĩ Thanh được không? - Khả Giai Đình yếu ớt nói, nàng mệt rồi, nàng không muốn làm to chuyện, có khi tất cả là do nàng, do nàng nhận nhầm người, do nàng không biết tốt xấu mà bám theo hắn, tương tư hắn, nàng sai rồi, vì nàng mà tiêu bảo phải nghe những lời khó nghe, vì nàng ích kỉ cứ bám víu hắn, đúng vậy, hắn ta chắc chắn không phải Quách Hạo Nghiên vì Quách Hạo Nghiên tuyệt sẽ không bao giờ làm vậy với nàng, không bao giờ... Dù đã dẫn lòng không được quay lại nhưng hắn vẫn không tự chủ ngoảnh lại, khi vừa trông thấy nàng ta nép người vào nam nhân khác thì tay bỗng nắm lại thành quyền. Thanh Thuần nói đúng, loại nữ nhân như vậy không xứng để hắn phải để tâm đến. Hàn Đông Quân im lặng đưa Khả Giai Đình về quán ăn, suốt dọc đường đi cả hai chỉ lặng thinh không nói với nhau câu nào. Hắn thực sự muốn hỏi vừa nãy có chuyện gì xảy ra, vì sao nàng lại để người ta ngang nhiên động tay động chân với mình, tại sao lại ra đứng ở bên bờ sông? Nàng đang đợi ai sao? Rốt cục mấy ngày nay chuyện thầy Tiết kể là thật sao, nàng vì thương nhớ Hoàng thượng mà trầm cảm sao? Hắn phải làm sao đây, phải làm sao để nàng chấp nhận Hoàng thượng có thể đã chết đây. - Hàn huynh, chuyện vừa rồi mong huynh giúp ta giữ kín, đừng kể cho Tiết ti với Đồng nhi biết, ta không muốn mọi người lo lắng cho ta. - Khả Giai Đình cuối cùng cũng mệt nhọc mở lời, nàng thật không biết nên dùng thái độ gì để nói chuyện với hắn, có lẽ Hàn Đông Quân còn hiểu rõ nàng hơn nàng hiểu về bản thân mình. - Nhưng nàng bị thương như vậy, còn là ở ngay trên mặt tiền... - Hàn Đông Quân đau xót nói. Nàng ngồi ngay cạnh hắn mà ngỡ như xa hàng dặm. Hắn đau xót đưa tay chạm vào má nàng lại bị nàng né tránh quay mặt đi. - Cầu huynh, ta thực sự không sao... - nàng khẽ buông tiếng thở dài náo nức. Phải rồi, nàng chỉ buồn nốt hôm nay thôi, ngày mai nàng sẽ khác. Sẽ quên đi tên

nam nhân kia, tất cả đều là hiểu lầm, là do nàng quá nóng vội không suy xét kĩ càng, kết cục hôm nay cũng là một do nàng tạo nên, nàng không có quyền oán trách ai cả, nhân duyên này, hai người họ, hãy quên hết tất cả đi, ngày mai, ngày mai thôi mọi chuyện chắc chắn sẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trăm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chạm Môi

Hai tuần sau - Chủ quán cho thêm suất đậu cay đi. - Hai suất mang về nhé. - Có đậu cay hải sản của tôi chưa vậy? - Có, có ngay- Khả Giai Đình vui vẻ chạy vào bếp kêu Đồng nhi chuẩn bị, mấy ngày nay đang độ đại hàn nên món cay quán nàng chờ được cũng khá, cửa hàng ngày nào cũng tấp nập khách ra vào từ sáng sớm tới tối mịt. Khả Giai Đình cũng bước vào thời kì nặng nề, đi lại cũng khó khăn, nhiều lần Đồng nhi cùng Tiết ti muốn thuê một căn phòng cho nàng ra ở riêng tránh nơi ồn ào nhưng nàng không chịu, từ nhỏ sinh ra đã thích nơi tấp nập, bắt nàng suốt ngày loay quanh trong phòng không sớm thì muộn mẹ con nàng sẽ trầm cảm mất, với lại đi lại nhiều cũng tốt, như vậy tiểu bảo sau này cũng sẽ dễ dàng hơn. - Đồng nhi muội lo chuẩn bị đồ cho khách rồi đóng cửa sớm đi, hôm nay chúng ta cũng bán được nhiều rồi, ta đi giao bánh cay cho lão Mãn trong chợ nhé.- nói rồi nàng khoác áo cầm túi bánh ra ngoài. Đồng nhi lo lắng gọi với theo: “Ti ti, đi nhanh về nhanh, cẩn thận.”

- Khả Giai Đình quay lại vẫy tay cười rồi quay lưng thẳng hướng chợ, mấy ngày hôm nay nàng bắt đầu ngهن, ăn uống cũng không ngon miệng như trước, nhân dịp vào chợ phải mua ít đồ chua với bánh quế lan mới được, đã lâu nàng chưa có được ăn, thật nhớ hương vị của nó mà. - Kẹo hồ lô, mua đi, mua đi. - Sủi cào đây, sủi cào nóng đây. - Bánh bao đây, bánh bao hấp thịt đây. ... Bạc Văn Hi lặng lẽ đi trong chợ, từ sau chuyện hôm trước Thanh Thuần quán hẳn cũng bớt chật hơn, cuộc sống của hắn lại quay trở lại quỹ đạo như cũ, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy thiếu thiếu, trống trải, có lần hắn buột miệng hỏi tên tiểu tử Tư Trạm rằng hắn ta có cảm thấy có gì lạ không thì hắn chỉ lắc đầu, có lẽ chỉ có mỗi mình hắn là có những xúc cảm này. Hắn biết vì sao tâm trạng hắn lại không vui, vì sao bản thân lại thấy trống rỗng, lại cảm giác như tương tư ai đó, đáp án đã thường trực trong đầu chỉ là hắn tự dối mình dối người mà thôi. Mấy ngày nay Khả Giai Đình không có xuất hiện nữa, nữ nhân xấu xa tại sao biến mất rồi mà vẫn còn tác động mạnh mẽ đến hắn như vậy chứ, dù rất ghét nhưng hắn phải thừa nhận, hắn nhớ nàng ấy. Có lẽ cần thời gian để xóa đi thói quen xấu này... Có lẽ vậy... Khả Giai Đình vui vẻ tung mấy đồng xu trong bóp tiền, đi đưa hàng cũng được thêm mấy hào để nàng có thể mua mấy món ăn vặt cho qua kì thai nghén này. Đang đi qua quầy trang sức mắt bỗng dừng lại ở đôi bông tai ngọc bích, tuy không phải là đồ thật nhưng đẹp và tinh xảo không thua gì những tiệm trang sức nổi tiếng, nếu nàng mua đôi bông tai này đem tặng cho Đồng nhi thì nàng ấy vui phải biết. - Cho tôi đôi bông tai này.- cả hai người cùng đồng thanh nói. Bạc Văn Hi sững sờ nhìn nữ nhân bên cạnh, hay thật hắn vừa nghĩ tới nàng ta thì nàng ta xuất hiện, không lẽ hai người có tương liên. Khả Giai Đình khẽ nhún mày rồi lập tức quay ngoắt đi làm ngơ hắn: “Chủ quán, ông cũng thấy cái này là tôi chọn trước... Cho nên...”

- Đôi bông tai này giá bao nhiêu?- Bạc Hi bình tĩnh hỏi, hắn thừa nhận đôi bông tai mỹ lệ rẻ tiền này chả có gì hấp dẫn hắn, tình cờ đi ngang qua, thấy bộ dạng trông giống một người nên hắn mới dừng lại, phải, hắn đang chán, hắn muốn trêu chọc nàng ta. - Mười đồng- chủ tiệm xối lời đáp - Sao mắc vậy?- Khả Giai Đình bắn khoắn ngấm nghĩa, mười đồng đủ mẹ con nàng ăn uống thoải mái mấy ngày... mồm vừa nói tay vừa đưa xiên thịt nướng lên ăn nhồm nhoàm. Mọi nhất cử nhất động của nàng đều bị nam nhân phía sau thu vào trong mắt, nàng ta, ăn uống trông cũng thật thú vị. - Hai mươi đồng, ông bán cho ta đi- Bạc Hi mỉm cười càng sâu ra giá, hắn biết câu vừa nói ra làm cho nữ nhân phía trước biết bao tức giận, chân không tự chủ lại tiến thêm một bước nữa gần sát nàng ta. - Ông chủ, chẳng phải tôi chọn trước sao? Mặc kệ hắn ta, ông phải bán cho tôi...- Khả Giai Đình tức giận nói, hừ lắm tiền thì vào cửa hàng hiệu mà mua cho nương tử của hắn, không đâu đi kì kèo đôi bông tai mỹ lệ với nàng, tên hà tiện, tên xấu xa, lấy phải hắn đúng là họa ba đời... - Ông chủ tùy ông lựa chọn.- Bạc Hi vui vẻ đáp, mắt vẫn không rời nữ nhân phía dưới quan sát mọi hị, lộ, ái, ố trên gương mặt nàng ta. - Hừ, ta không mua nữa, người lấy về mà đeo.- Khả Giai Đình thẹn quá hóa giận tức tối đi về phía trước, tranh với hắn, nàng không đủ sức cũng không thừa thời gian. Đồ nhạt nhẽo... Bạc Văn Hi thấy nàng ấy vội rời đi liền đặt tiền rồi lấy bông hoa tai đuổi theo, hắn không biết tại sao lại đuổi theo nữa, nhưng cuộc gặp gỡ này không thể kết thúc như vậy được. Lúc Giai Đình quay lại phát hiện hắn đuổi theo thì sợ hãi chạy, tên biến thái, nàng đâu có nợ gì hắn, mắc mớ gì lại theo nàng, mấy ngày nay mới quên được một chút tự dung lại gặp gọi nhắc mấy chuyện trước kia, thật là bức mình mà. Đến ngã tư, vì mãi mê chạy nàng đâm vào xe kéo, chân bị bánh xe cán qua đau đớn. Bạc Văn Hi thấy nàng dừng lại thì mừng thầm nhưng vừa trông thấy nàng ôm chân thì bước chân càng vội vã hơn. Móng chân bị vỡ, máu từ bàn chân thấm qua tất rồi loang trên giày thành vệt đỏ thẫm trông rất đáng thương, Giai Đình đau đớn điều chỉnh bàn chân, có khi nào nàng bị phé không vậy, bây giờ bụng ngày một nặng thêm, chân đau như vậy làm sao đứng nổi cơ chứ. - Nàng không sao chứ?- Bạc Văn Hi lo lắng đưa tay sờ vào bàn chân đang chảy máu của nàng ta, tay còn lại vén váy lên nhìn cho rõ nhưng vừa mới chạm một chút thì chân nàng ấy đã rụt lại, Khả Giai Đình phủ vẩy ra ngoài lạnh giọng nhắc nhở: “Bạc công tử, xin giữ tự trọng, đừng tùy tiện động tay chân với ta...”

Nói rồi nàng khó khăn đứng dậy đi về phía trước. Bạc Văn Hi lặng nhìn nàng đi xa dần, lúc nàng ấy chao đảo sắp ngã thì một tên nam nhân từ đâu xuất hiện dìu lấy. Mọi nàng ấy về nên nụ cười, nụ cười mà mãi mãi hắn sẽ không còn có được, lại là nam nhân đó, tại sao nàng lại cười với nam nhân đó, tại sao lại chỉ lạnh lùng với hắn? Bạc Văn Hi cứ thế chết lặng nhìn đôi nam nữ xa dần, tay nắm bông hoa tai ngày một chặt... - Đình nhi, không ổn để ta bế nàng lên, chân đau như vậy mà vẫn cố đi sợ vết thương sẽ nặng thêm đây.- Hàn Đông Quân lo lắng nhìn vết máu bên chân trái vẫn đang loang dần ra, nữ nhân hấp tấp, luôn làm hắn phải lo lắng. - Hay là thế đi, ta cũng đang đau lắm đây.- Khả Giai Đình vui vẻ nhận lời, mấy ngày qua cũng phải cảm ơn hoa hoa công tử, nếu không nàng chắc phải buồn chán lắm. - Yahhh... yahhh...- Hàn Đông Quân mấy lần nâng lên rồi hạ xuống, không được, nàng ấy nặng quá hắn không nâng nổi- Nàng, sao dạo này nặng vậy?- sau một hồi vật lộn, hắn quay ra thở dốc nói. Khả Giai Đình chán nản nhìn nam nhân đối diện giả mặt khinh bỉ nói: “Tên yêu quái, ta có tăng một chút mà cũng không nâng nổi, thật thất vọng mà...”

Nói xong nàng quay ra nhìn được điệu bộ tức giận của hắn mà không khỏi phì cười, nam nhân này có phải quá nhạy cảm rồi không.

..... - Ha ha ha, nhanh lên, nhanh nữa lên- Khả Giai Đình vui vẻ ngồi trên xe đùn kêu to, may hắn có cao kiến chứ không nàng không biết phải về Vĩ Thanh như thế nào. - Lão nương, như vậy được chưa?- Hàn Đông Quân mỉm cười xảo trá nói, hắn thực sự rất vui, chỉ cần ở cạnh nàng ấy mọi ưu phiền đều bay đi hết. - Ai là lão nương của ngươi, tên nô bộc hỗn xược còn không mau đùn tiếp. Cẩn thận ta quát roi bây giờ...- Khả Giai Đình vui vẻ lờ mờ, tay còn cầm cây roi da giờ lên đe dọa. - Có chuyện gì mà ồn ào quá vậy?- Bạc Văn Hi khó chịu nhướn mày nhìn từ lầu hai xuống, Tư Trạm không nhắc chắc hắn cũng quên lịch hẹn với Thanh Thuần dùng bữa trưa nay. - Còn không phải đôi gian phu dâm

phụ đó. Chàng đến rồi sao? Đợi ta có lâu không?- Thanh Thuần khinh miệt liếc mắt nhìn xuống dưới, thật ồn ào mà, tại sao cứ xuất hiện trước mặt nàng cơ chứ. Bạc Văn Hi nhìn theo tiếng cười nói vui vẻ của nữ nhân phía dưới, mắt trầm mặc ngắm nghía thật kĩ hai người họ. Hắn không biết suốt bữa ăn hắn nhìn biết bao lần xuống dưới, nàng ấy đi với hắn ta cười bao nhiêu lần, mua những gì, thậm chí nói cái gì tất cả đều bị hắn quan sát kĩ nhưng chỉ có điều những lời của nữ nhân bên cạnh hắn lại bỏ ngoài tai khiến cho nàng ấy mấy lần phải gọi hắn lại. Bạc Văn Hi rốt cục người bị sao vậy? Tại sao lại quan tâm đến nàng ấy như vậy cơ chứ? Bạc phủ - Công tử, đến giờ dùng bữa rồi.- Tur Trạm gõ nhẹ cửa thông báo. Vốn dĩ hắn đêm nay không có tâm trạng dùng cơm nhưng lại nghe thấy mùi đậu cay nên đành buông bút xuống đi ra ngoài. - Món đậu cay này ăn rất ngon, rất đưa cơm. Tiêu từ thôi, món này người mua ở đâu vậy?- Bạc Hi tự nhiên đưa bát cơm trống cho hắn xới thêm, mấy này thời tiết khá khắc nghiệt, ăn cơm với đậu cay đúng là hết sảy. - Vị rất giống mấy món ở Thanh Hoa lâu phải không?- Tur Trạm đưa mắt dò xét đến khi nhận được cái gật đầu của chủ nhân thì mừng ra mặt nói tiếp- Chủ tử, thật ra, mấy món này đều ở quán ăn của Đình ti, từ nay công tử thích ăn món gì kêu đệ mua, không cần ra Thanh Hoa lâu, đỡ mất công Thanh Thuần cô nương hiểu lầm. . . - Người nói lại xem- Bạc Hi vừa ăn vừa ra lệnh. - Đệ nói: từ nay công tử thích ăn món gì kêu đệ mua, không cần ra Thanh Hoa lâu, đỡ mất công Thanh Thuần cô nương hiểu lầm. . . - Không phải câu trước ấy. - À, mấy món này đều ở quán ăn của Đình ti. . . - Đình ti, người với nữ nhân đó quen thân lắm sao?- Bạc Văn Hi dừng lại nghiêm nghị hỏi, nàng ta rốt cục có quan hệ với bao nhiêu nam nhân cơ chứ. Tur Trạm biết mình đã lỡ lời liền lo lắng đáp: “ Không, không phải như công tử nghĩ đâu, nàng ấy là sư ti của nữ nhân đệ đang theo đuổi. . . Chuyện chỉ có vậy thôi.”

Bạc Văn Hi mỉm cười không nói gì thêm, tiếp tục cầm bát lên dùng cơm, Đình ti, quán ăn Vĩnh Thanh. . . quán ăn Vĩnh Thanh. . . Mấy ngày sau - Cơm đậu cay tới đây, cơm đậu cay tới đây. Khả Giai Đình vui vẻ đẩy cửa bước vào phòng. Rõ ràng tú bà chỉ nàng đem lên phòng này, tại sao trên đây lại không có ai. Nàng rụt rè bước vào bên trong, tay vừa đặt hộp cơm xuống bàn thì cửa ra vào lập tức đóng lại. Giai Đình hoang mang chạy ra cửa, dùng hết sức bình sinh để đẩy cửa mà không tài nào bật ra được. - Cứu mạng, cứu mạng. Có ai ở đây không? Cứu. . . Á. - Suyt. - Bàn tay nam nhân to rộng che lấy cái miệng nhỏ của nàng, Giai Đình lập tức nín bật, sống lưng cứng đờ, mồ hôi trên trán cũng rịn ra không ngừng. Chết rồi, ông trời ơi con cô gây thù chuốc oán với ai đâu. Tên nam nhân phía sau tự nhiên dùng tay còn lại vòng ôm lấy nàng, để lưng nàng dựa vào lồng ngực hắn. Cảm giác thân thuộc làm cả cơ thể nàng thêm cứng ngắc. Là hắn. - ươi. . . a. . . a- Giai Đình cố phản kháng. Thanh âm qua bàn tay hắn biến dạng thành chuỗi câu vô nghĩa. - Ta biết nàng khó chịu nhưng ta không bỏ tay ra đâu. Á. . . Nàng dám cắn ta. - Bạc Hi ôm tay nhìn nàng tức giận. - Hừ, sao ta không dám? Người dám nhốt ta ở đây, người tin là ta hét lên không? - Khả Giai Đình nhổ phì phì, hai tay chống nạnh nhìn hắn. - Mau kêu người thả ta ra. Nhanh lên. Trái ngược với vẻ sốt sắng của nàng, Bạc Hi lặng lẽ ngồi xuống bàn sắp cơm ra chuẩn bị dùng bữa: - Nàng muốn hét cứ hét. Nơi đây tạp ô, ta không tin có người đi phá chuyện tốt của Bạc Hi ta. - Người. . . người. . . vô lại.- Khả Giai Đình tức giận nói, không được nàng phải mau chóng rời khỏi đây, ở với hắn phút nào nguy hiểm phút ấy. Mắt nhìn đảo đảo xung quanh, cửa ra vào đã bị khóa lại, nếu như là trước kia chỉ cần một cú cạy thì không cánh cửa nào có thể nhốt nàng lại nhưng bây giờ có thêm bảo bảo, cộng thêm hôm trước bị thương ở chân Tiết ti đã dẫn không được vận động mạnh, không được nàng phải nghĩ cách khác. Căn phòng hắn chọn cũng khá kín, lại nằm ở góc của thanh lâu, vừa rồi nàng đi vào cũng thấy có rất ít gia kĩ qua lại, như vậy kêu cứu cũng vô vọng mà hắn nói cũng phải, nơi này thiếu gì những âm thanh như vậy, kêu cứu cũng không có tác dụng gì, tốt nhất nên tự mình cứu mình. - Cuối cùng nàng cũng chịu im lặng, còn không mau qua đây, thức ăn nguội mất rồi.- Bạc Văn Hi vui vẻ gọi nữ nhân đang ngơ ngẩn đó lại, nàng ta luôn có cách để ngó lơ hắn. Suy nghĩ vừa rồi khiến đầu hắn choáng váng, câu nói đó, tại sao lại thân quen đến vậy, hắn từng có suy nghĩ đó, điều đáng sợ hơn là suy nghĩ đó cũng xuất hiện khi hắn cũng ở cùng nữ nhân này. Khả Giai Đình nghe thấy giọng nói của hắn khẽ giật mình, dùng cơm, coi bộ trông nàng rảnh rỗi lắm hay sao mà có thể dùng cơm với hắn. Mỗi nhanh chóng nín lại rồi quay mặt đi, nàng thực sự không muốn ở chung một bầu không khí với hắn, sau tất cả những gì hắn làm với nàng, nàng có gốc mới tiếp tục dây dưa với tên cầu nam như hắn. - Được, người muốn dùng bữa, ta dùng bữa với người- Khả Giai Đình hùng hổ đi về phía trước, hai tay nắm chặt khăn trải bàn rồi hất mạnh lên, thức ăn cứ như vậy dội lên người hắn. Bạc Văn Hi nghe thấy nàng chịu thỏa hiệp mới liền về nên một nụ cười nhưng cười vui vẻ chưa được bao lâu mặt đã nhanh chóng cứng lại. - Nàng phát bệnh gì vậy? Thức ăn như vậy, bóng chết ta. - Người không phải bảo thức ăn nguội rồi sao? Ta nói cho người biết, ta không bình thường, ta có bệnh đấy, cho nên còn không mau thả ta ra. . . - Khả Giai Đình tức giận đáp trả, muốn nàng điên hơn cũng được, nghĩ rằng trước cho nàng mấy roi giò lại cho mật ngọt là nàng có thể quấy đuôi theo hắn như trước kia hay sao? Thật nực cười! - Nàng muốn chơi, được ta chơi với nàng. . . nói rồi hắn lập tức lao nhanh về phía nữ nhân ngồi ngược phía trước. Giai Đình thấy vậy lo lắng chạy ra xa, cứ như vậy một người đuổi một người chạy âm ỉ cả căn phòng, phòng bên cạnh và phía dưới không khỏi đổ mồ hôi lạnh đầu. Chắc, chắc, thanh xuân tuổi trẻ, đôi nam nữ này tuyệt không thể xem thường. . . - Dừng. . . lại. . . đây.- Khả Giai Đình chạy vào góc phòng, biết hết đường chạy liền quay lại sợ hãi quát. Nàng đang mang thai, sao mà có thể địch với hắn, chạy một lúc mà mặt rã người, hít thở cũng khó khăn. Lối vừa thoát ra cả cơ thể đã bị bao trọn bởi vòng ôm ấm áp, mùi thức ăn cũng quanh quẩn khắp người. Không chỉ dừng lại ở đó, hắn còn tiếp tục cọ má mình vào má nàng, hai má tiếp xúc thân mật nhờ nước sốt mà càng trơn mượt hơn, khuôn mặt nàng cũng vì thế mà nhanh chóng trở nên nhem nhuốc. Bạc Văn Hi để mê tận hưởng sự tiếp xúc ngọt ngào này, môi khẽ lướt qua đôi môi của Giai Đình bỗng khựng lại, hắn không muốn chỉ dừng lại ở đây, hắn muốn nhiều hơn thế. Bạc môi nhấn sâu hơn, ngấu nghiến nuốt trọn đôi môi anh đào của Khả Giai Đình. Khả Giai Đình bất ngờ mở mắt ra, vừa rồi vì quá sợ hãi nên nàng chỉ dám nhắm mắt chịu trận, nghĩ rằng hắn ta sẽ chỉ dừng lại ở đó nào ngờ còn không yên phận cưỡng hôn nàng, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm đưa lên kháng nghị, nàng càng giãy dụa bao nhiêu thì nụ hôn càng sâu, Bạc Văn Hi tuyệt không để nàng ấy có thể thoát ra dễ dàng, một tay hắn nắm chặt lấy eo nàng, tay kia nắm gáy, bắt nàng phải chuyển tâm hơn. Hành động của hắn làm nàng sùng sột, môi vừa hé ra đã bị lưỡi của hắn trườn vào, trước kia nếu là Quách Hạo Nghiễn, nàng với hắn cũng chỉ có chạm qua môi, kể cả lần hắn cưỡng đoạt nàng, môi hắn cũng chỉ chạm nhẹ đã bị nàng bài xích. Với Giai Đình, nụ hôn như vậy đúng là lần đầu trải nghiệm. Bạc Hi chờ nữ nhân trong lòng ngoan ngoãn dựa vào mình mới nhả ra, mắt mê mẩn nhìn khuôn mặt e thẹn, cánh môi e ấp vì hắn mà hơi sưng lên, nàng ta, quả thực rất đẹp. Lúc này hắn mới phát hiện bụng của nữ nhân đó đang cọ vào bụng mình, nàng ấy quả thật đang mang thai, lần này lại khác lần trước, hắn không hề thấy chán ghét, thậm chí mắt lại lấp lánh yêu thương nhìn nữ tử trong lòng. Có lẽ nàng nói đúng, có lẽ hắn và đứa nhỏ có quan hệ. Mấy ngày qua, không được gặp nàng, hắn dường như phát điên lên, lần trước sau khi chạm mặt ở chợ, thấy nàng ngó lơ hắn, không hiểu sao trong lòng lại buồn bực khó chịu, không có nàng ấy bên cạnh sẽ thấy trống vắng, thấy nàng ấy cười nói với nam nhân khác sẽ thấy bực bội, ghen tuông. Hắn thừa nhận hắn đã động tâm với nàng ấy rồi. Khả Giai Đình dần khôi phục lại lí trí, ánh mắt bỗng lập tức mở to, Bạc Hi nhìn thấy vậy cũng sốt sắng theo. - Á. . . a. . . bụng ta, bụng ta. . . đau quá. . .- Giai Đình ôm bụng khụy người xuống, mắt nhắm lại ngất đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trầm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 30: Đại Thiếu Gia Phát Bệnh

- Thầy Trương, mau lên... mau lên... xem... xem... giúp ta nâng ấy bị sao rồi? - Bạc Văn Hi lo lắng chạy lại kêu thầy lang, vừa rồi thấy Khả Giai Đình ngất đi trong lòng hần không biết bao nhiêu hoảng sợ. Đặt nàng ấy lên giường là hần lập tức chạy gọi thầy thuốc lại. Thầy Trương đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc thấy Bạc công tử hốt hoảng chạy vào cũng sốt sắng theo. Lão nô hần mấy ngày nay ê ẩm, thuốc bán cũng không chạy như trước, còn không phải là do nữ thần y đó sao? Nếu cứ theo đà này chắc lão nô hần không thể tiếp tục mưu sinh bằng nghề này rồi. - Bạc công tử, xin hãy bình tĩnh, có chuyện gì từ từ nói. - Ông vào trong xem đi, nàng ấy đang nằm ở trong đây. - Bạc Hi cố hít thở sâu trấn tĩnh bản thân nói. Nàng ấy mà có mệnh hệ gì hần sẽ không sống nổi mất. Thầy Trương vén rèm bước vào xem nhưng bên trong không thấy người nào cả, giường chiếu trống trơn. Bạc Văn Hi thấy ánh mắt khó hiểu của lão hần vội vã chạy lại lật tung chăn lên, cúi xuống tìm kiếm xung quanh: “Nàng ấy đâu, Đình nhi...”

. Không phải có chuyện gì rồi chứ? ..... - Phù... một chết ta Khả Giai Đình vui vẻ mỉm cười dù sao cũng về được đến nhà, may nàng này ra cao kiến này bằng không giờ này vẫn phải chung đụng với hần. Lần sau nên cẩn thận hơn. Đang miên man suy nghĩ về chuyện vừa nãy thì bụng nàng lại sôi lên, chết thật sao nàng lại sơ suất như vậy, đến giờ cho tiểu bảo ăn rồi. - Đồng nhi ta về rồi đây. - Ti ti, sao lâu vậy. Quần áo, đầu tóc, tại sao lại dính đầy thức ăn như vậy? - Đồng nhi khó hiểu nhìn ti ti từ trên xuống dưới, trước khi đi trông Đình ti gọn gàng sạch sẽ lắm mà, sao giờ lại thành ra bộ dạng này... - À, ừm... ta... à hôm nay sơ suất nên bị đồ thức ăn ra người, nhưng muối yên tâm bảo bảo vẫn khỏe mạnh, ta không sao,... chỉ là... bộ quần áo này hơi bị bẩn thôi. - Khả Giai Đình đáp ứng trả lời, chắc vì trời tối nên nàng cũng không để ý đến bộ quần áo của mình, tên điên khùng, hại nàng thành ra cái bộ dạng này rồi còn khiến nàng loảng quảng chạy trong chợ nữa chứ, đúng thật là mất mặt mà. - Ti mau tắm đi, muối dọn cơm rồi. Hôm nay có hai chúng ta thôi. - Thế Tiết ti với Tước thị vệ đâu... - Hai người họ đi đâu từ sáng sớm rồi, còn Hần công tử thì trưa nay không biết biến đâu mất tăm, chúng ta cứ ăn cơm trước để tiểu bảo nhìn không hay. - Đồng nhi vừa mang đĩa thức ăn lại bàn vừa nói. Khả Giai Đình ngoan ngoãn tuân lệnh tắm rửa, cả ngày vận động khiến cả người nàng mồ hôi nhễ nhại, vừa ăn uống xong đặt lưng xuống là ngủ ngay không biết trời đất là gì nữa. Trong phòng chong đèn nhập nhòa yên bình lạ thường đâu biết rằng ngoài kia có tên nam nhân đang điên đảo sai người tìm kiếm lục tung cả trấn Quảng Hán tìm nàng. - Công tử, Đình ti đã về Vĩnh Thanh rồi, xin người yên tâm. - Từ Trạm hốt hải từ xa chạy lại, chỉ sợ chậm một phút thiếu gia nhà hần lại phát bệnh như trước. Bạc Văn Hi nhột nhạt quay mặt lại, nghe tên tiểu tử kia nói mới khẽ thở phào, thật may nàng ấy không sao. Khoan đã, nàng ấy đang ở Vĩnh Thanh, vậy nàng ấy không sao, không lẽ nàng ấy lừa hần? Khả Giai Đình, dám lừa hần, xem mai hần trị nàng như thế nào. ....
Hoàng cung - Thái Hậu mời người... - Hần Tuấn Kiệt vui vẻ ngồi xuống, bà già lắm lời, để xem sau đêm nay bà ta có thể ngăn cản hần ngồi lên ngai vàng nữa không. - Cầu nhân, người nghĩ có thể lừa ta sao? Khụ, khụ... Ta nói cho người biết, ta không ăn, nghĩ rằng có thể hạ độc ta rồi loan tin ta tự tử chắc... - Thái hoàng thái hậu khó khăn đáp, bà vì chuyện của Hạo Nghiên mà ngày đêm ăn không ngon, ngủ không yên, lâu dần sinh bệnh, ngày này bà chờ đợi lâu lắm rồi, ngày mà tên hèn hạ Hần Tuấn Kiệt ra tay. - Thái thái, người không khỏe không nên nhìn ăn như vậy, không tốt cho sức khỏe... - Hừ, cảm miệng, ai là thái thái của người, bôn cung với người không quan hệ, nói cho người biết ta chỉ có duy nhất một cháu trai là Quách Hạo Nghiên, Hần gia các người đừng hòng cướp ngôi vị, bọn khốn nạn, lũ cướp nước. - Bà già mạnh miệng, bà không ăn, bà không ăn ta cho Hần phi ăn, sao nào lại muốn kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh hả? - Người, người... - Người đâu mang cho Hoàng thái hậu, mau lên... - Hần Tuấn Kiệt thẳng lưng quay đi, không thèm đoái hoài đến nghịch cảnh sau lưng. Mấy cung nữ đang đứt bánh vào mồm Thái Hoàng thái hậu, tay run run bụng nước kè miệng: “Thái hoàng thái hậu, xin... xin lỗi người...”

Sống đến từng tuổi này ra đi cũng được rồi nhưng bà chỉ tiếc rằng chưa được bông bế chất của mình, còn chuyện Quách nhi còn sống hay đã chết cũng chưa rõ, ngôi báu hoàng gia cũng không giữ được, bà nhắm mắt cũng không thể xuôi tay. Cái thai trong bụng Liễu Ái là hi vọng cuối cùng của gia tộc này, bà thà hi sinh tất cả chứ không thể mất đứa bé. Đau đớn từ bụng truyền đến khiến hít thở ngày một khó khăn, mồ hôi bắt đầu cứng lại, chỉ còn cảm nhận một dòng dịch đang trào ngược từ cuống họng. Cả cơ thể bà run rẩy, máu phun ra từ miệng nhuộm đỏ bộ quần áo, bà cố giữ lấy một chút lý trí cuối cùng cảm hận nói: “Hần gia các người thật quá tàn nhẫn, đến cháu chất cũng dám ra tay, các người nhớ lấy, ác giả ác báo, chắc chắn các người sẽ không sống được yên ổn...”

- Thái thái, người hiểu nhầm rồi, ta tất nhiên sẽ không thể ra tay với cốt nhục của mình rồi, ha ha ha ha... Triều đình rơi vào tay Hần gia không phải do trời định hay sao? Ha ha ha ha... - Người, người... khụ... khụ... khụ... Cả lũ Hần gia nhà người đúng là lũ... khốn nạn... Thái Hoàng thái hậu khó khăn thở hắt ra rồi nằm yên dưới đất, hai mắt vẫn trân trân nhìn tên ôn thần phía trước. Tiếng gà gáy xa xa vang vọng, mặt trời chậm chậm đi lên báo hiệu một ngày mới lại đến. Cả Hoàng cung u ám, tiếng thái giám thông báo đến mọi cung, điện: “Thái hoàng thái hậu hoàng, hưởng thọ bảy mươi tuổi...”

Hần Đông Quân nghe tin Thái Hoàng thái hậu qua đời lập tức hồi cung, Đại ca ca của hần thật đã tâm đến Thái Hoàng thái hậu cũng không tha. Hần Tuấn Kiệt, phải làm sao thì huynh mới chịu dừng lại... - Chuyện Thái Hoàng thái hậu qua đời tạm thời đừng để Đình nhi biết, muội ấy đang mang thai, ta không muốn ảnh hưởng đến đứa nhỏ... - Tiết An Nhiên buồn bã nhìn Tước thị vệ nói, Hoàng cung dậy sóng, vương triều này, khó giữ được... - Ta cũng nghĩ như nàng, hôm qua ta được tin có người nhìn thấy một người giống Hoàng thượng ở xung quanh núi Ngũ Sơn, nàng ở lại chăm sóc nương nương, ta đi tìm hiểu xem sao? - Tước thị vệ uống ngụm trà đáp, có lẽ Hoàng thượng vẫn còn sống, chỉ cần còn hi vọng hần người sẽ tận tâm tận lực tìm kiếm. - Còn vết thương của huynh, để ta đi với huynh... - Tiết An Nhiên lo lắng nhìn vết thương bên eo, mấy ngày trước, vốn ngày trước Tước thị vệ chỉ ghé qua báo tin nào ngờ hần bị thương, không những còn rất nặng, như vậy đủ biết Hần Tuấn Kiệt vẫn cho người theo sát nhất cử nhất động của Tước thị vệ, mọi bước đi như đang giẫm trên băng đều phải hết sức cẩn thận. - Ta không sao. Vết thương cũng sớm lành miệng rồi, nàng đi với ta, thực sự nguy hiểm. - trong lòng khẽ rung động nhưng hần biết nàng ấy rất quan trọng, đi theo hần chỉ có cực khổ, không những thể tính mạng cũng bị nguy hại theo. Lần trước bị truy kích may chỉ bị thương ở phần eo, hần nhanh chóng tẩu thoát cắt đuôi bọn họ, nhưng sau này, sống chết ra sao hần thực sự không rõ. - Đừng quên ta với huynh giờ đã là phu thê, vào sinh ra tử, huynh đi đâu ta theo đó. Đình nhi ở nhà có Đồng nhi chăm sóc, Hần Tuấn Kiệt chắc vẫn chưa tìm được nơi ẩn náu của ta, bằng không Đình nhi không thể an tâm mang bầu được hai tháng như vậy. Bây giờ người đang gặp nguy hiểm chính là huynh, ta cũng không muốn nhanh như vậy đã phải trở thành góa phụ đâu. Cứ quyết định như vậy đi. - Tiết An Nhiên dứt khoát nói không để nam nhân đối diện chen vào bất cứ lời nào. .... Mấy ngày sau - Không, đừng, Đình nhi, Đình nhi đừng bỏ ta... - Bạc Văn Hi hoảng hốt ngồi bật dậy, mắt đảo đảo nhìn xung quanh. Keng... Choang... Bịch... - Cút hết ra ngoài, cút đi... - tiếng gào thét vang vọng khắp phủ. Từ Trạm hốt hoảng chạy vào bên trong xem, mắt lo lắng nhìn xung quanh. Đồ đạc, chăn gối bị vứt tứ tung, trên sàn bình sứ, cốc chén vỡ tan văng tung tóe nhiều mảnh. - Chủ tử, chủ tử xin người bình tĩnh... - Từ Trạm vội chạy lại giữ Bạc Văn Hi lại, những kỉ niệm quá khứ lại ùa về. Hai tháng trước, khi Thanh Thuận cô nương đưa công tử về ngày nào người cũng miên man gọi tên một ai đó nghe không rõ, sốt cao mấy lần, đoạn hồi ức đen tối đó Thanh Thuận cô nương không cho phép một ai nhắc tới, thời gian vừa rồi hần cũng đã tạm quên đi nào ngờ mấy ngày nay bệnh tình thiếu gia lại chuyển biến xấu đi. Kể từ hôm gặp Đình ti ở Thanh Hoa lâu, thiếu gia ngày nào cũng đến Vĩnh Thanh quán chờ nhưng Đình ti vẫn bất vô âm tín, nghe đâu Đồng nhi kể ti ấy đi thấp hương cho mẫu thân, tiện thể cũng ở lại nghỉ ngơi an thai nên tạm thời không ở trong trấn. Mấy ngày trước Bạc Văn Hi đã ăn uống không ngon, gặp được Khả Giai Đình tâm trạng có khá hơn đôi chút giờ lại ngày một xấu đi. Thi thoảng hần thấy thiếu gia ngồi trầm tư một mình, thi thoảng lại lôi giấy bút ra vẽ còn những lúc đêm xuống là những lúc kinh hoàng nhất, dường như ngày nào ngài ấy cũng phải uống thuốc bằng không không thể ngon giấc, đến trong mơ cũng gọi tên ti ấy. - Các người cút hết cho ta.. buông ta ra,... ta chỉ cần Đình nhi, ta chỉ cần Đình nhi,... cút... cút hết đi... - Bạc Văn Hi mất kiểm soát đá dầm lưng

tung hồng thoát khỏi mấy tên nô bộc đang khổ sở giữ hần lại. Đại thiếu gia phát bệnh, trong phủ từ trên xuống dưới đều loan truyền tin tức này, hằng đêm bên ngoài cửa phòng thiếu gia sẽ luôn bài trí người canh gác phòng trường hợp bệnh tình thiếu gia chuyển biến xấu đi. . . - Thiếu gia xin người bình tĩnh, để nô tài đi tìm. . . nô tài đi tìm. . . xin người. . . - Tur Trạm lo lắng chạy lại trấn an, nhìn Bạc thiếu suy sụp như vậy bản thân hẳn trông thấy mà cũng đau lòng, mấy ngày qua thực ra Đình ti đã về nhưng ti ấy dặn không được nói cho chủ từ biết. Hẳn cũng nghĩ với ti ấy thiếu gia chỉ là chơi đùa nhất thời, hơn nữa lời ti ấy nói cũng đúng, thiếu gia đã có hôn ước với Thanh Thuần cô nương sợ cứ như vậy tin tức Bạc công từ dan díu sẽ lan rộng ra khắp trấn, hậu quả xét cho cùng danh tiếng của Bạc gia rồi cả quán ăn Vĩ Thanh cũng bị ảnh hưởng. Ai ngờ thiếu gia không chịu từ bỏ, ngày nào cũng bắt hần đi lấy tin, đứng giữa một bên là chủ từ bên kia là sư ti, hần không biết phải xử trí ra sao. - A Trạ, làm ơn, . . . ta sẽ không làm thế nữa, . . . người tìm Đình nhi cho ta, ta sẽ không như thế nữa, . . . - Bạc Hi vui mừng nắm lấy tay Tur Trạ, ánh mắt lấp lánh hi vọng như đứa trẻ sắp được nhận quà. Hần ngoan ngoãn ngồi xuống bàn đợi, chăm chú nhìn Tur Trạ rời đi. . . . . Ánh nến lập lờ trong căn phòng nhỏ, những cơn gió lạnh rít qua khe cửa từng đợt từng đợt cũng đủ khiến người trong phòng phải co ro lại. Trái ngược với bên ngoài lạnh lẽo, trong phòng lại là khoảng không ấm áp và yên bình lạ thường, hơi thở đều đều báo cho hần biết bên trong đang có người. - Đình ti, ti ti, dậy đi, ti ti. . . - Ai, ta đang ngủ. . . , im lặng. . . - Khả Giai Đình áp ứng đáp lại, hôm nay ở chợ đang rao bán mấy quyển truyện tếu, nàng vì mãi mê đọc nên quên hết giờ giấc, vừa mới đặt lưng một chút đã có người đến làm phiền. - Ti ti, dậy đi, thiếu gia, Bạc thiếu có chuyện rồi. . . - Ai, Bạc Văn Hi sao? - nàng lập tức ngồi phắt dậy nhìn xung quanh, làm gì có ai, chắc nàng lại mơ linh tính rồi. - Ấy, ti đừng ngủ, đệ ở đây, ở cửa sổ nè. Bạc công tử, thực sự có chuyện rồi. . . - Tur Trạ đưa tay kéo cửa cổ bám vào khung cửa, Đình ti ở tận lầu hai, hần phải leo trèo như khi, bây giờ ngoài trời còn lạnh nữa, may mà ti ấy tính không thì không biết hần phải đợi bao lâu nữa. - Hừ, hần ta phát bệnh thì liên quan gì tới ta, phiền phức, về đi để ta ngủ tiếp. - Khả Giai Đình hắng giọng cổ kim nén sự lo lắng trong lòng quay mặt đi đáp, dù sao nàng với hần không có quan hệ, lo chuyện bao đồng của người khác thật không hay. - Ti, thiếu gia mấy ngày nay không ăn uống gì, ngày nào cũng bắt đệ đi tìm ti, Đình ti làm ơn, Bạc Hi sợ không chịu nổi nữa. . . - Tur Trạ khẩn khoản cầu xin, theo chủ từ lâu như vậy hần thật không thể để người bị hủy hoại như vậy. - Hần bệnh tật, người không đi tìm nương tử của hần chăm sóc, lại cất công đến làm phiền giấc ngủ của bà bầu ta, nghe như vậy có phải rất bất hợp lý không. . . - Khả Giai Đình nghe vậy trong lòng cũng khẽ trùng xuống nhưng vẫn cố cứng miệng, nàng tuyệt không thể dễ dàng với hần, có lần này sẽ có lần sau, đã quyết tâm rồi thì cứ thế mà đi thẳng không nên quay đầu lại. Tur Trạ chống đỡ sắp không nổi, thành cửa đóng băng nên càng trơn trượt, hai tay hần lại đang dần cứng lại không còn cảm giác, lời hứa với Bạc thiếu, hần sợ trông thấy hần về một mình ngai ấy sẽ lại phát bệnh. Bạc thiếu gia, hần phải làm sao mới có thể giúp chủ từ đây? - Đình ti, coi như ta cầu xin ti, làm ơn, cầu ti, Đại thiếu gia sợ sẽ không qua khỏi đêm nay. Ta đã chuẩn bị kiệu rồi, ti chỉ cần ghé qua một chút, thăm ngai ấy một chút. . . . Làm ơn. . . - Tur Trạ trần trần nhìn nữ nhân đang ngồi yên lặng trên giường. Hần biết như vậy là quá đáng, là bất công với ti ấy nhưng còn đại thiếu gia nhà hần, một khi chủ không còn thì tớ cũng không có lý do gì để tồn tại, hơn nữa thiếu gia đối rất tốt với hần, coi như hôm nay hần phụ một người để giúp một người vậy. - Hừ. . . người, xuống đi, đợi ta thay quần áo. . . - nàng khẽ thờ dài, cuối cùng cũng không thể để mình vô tâm được, thôi như mẫu thân đã dặn không thể thấy chết mà không cứu, cứ ghé qua xem hần thành cái bộ dạng gì mà Tur Trạ phải lo lắng như vậy. . . Bạc phủ - Cút hết, tên A Trạ láo xược, dám nói dối ta, ta không tin bất cứ một ai hết, cút hết, cút hết cho ta. . . - Bạc Văn Hi tức giận gào thét, nói hần đợi, hần cũng đã đợi, hơn nữa còn đợi hơn hai canh giờ, Đình nhi của hần vẫn không thấy đâu. Tức giận xóa nhòa đi lý trí, hần chỉ biết đập tan đồ đạc, máu nóng trong người cứ ngày một dâng lên, không sao kiểm soát nổi. - Chủ từ. . . chủ từ. . . - tiếng gọi hân hoan của nam nhân bước vào. - Cút, cút ra ngoài. . . - Bạc Hi tức giận ném bình trà trong tay ra cửa chỉ nghe tiếng nữ nhân kêu thất thanh mới hoàn hồn chạy ra xem, âm thanh này, rất quen thuộc. . . leng keng, leng keng. . . Khả Giai Đình từ cửa đã nghe thấy âm thanh đập vỡ đồ đạc, xem ra chuyện Tur Trạ nói không phải là bịa đặt, hần ta quả thực không bình thường. Chân nàng bỗng chùn lại, sao lại vậy, nàng đang sợ sao. Mô hôi chảy dọc gò má, hần ta phát bệnh như vậy, nàng mà vào tiểu bảo liệu có nguy hiểm gì không? Khả Giai Đình ơi là Khả Giai Đình, lúc nào cũng nóng vội không suy xét kỹ càng, đêm hôm như vậy lại vác bụng chứa ra đây làm gì cơ chứ. Thấy người phía sau dừng lại, Tur Trạ cũng dừng theo quay mặt đưa mắt hỏi. “Tiểu đệ, ta bỗng thấy không khỏe, hay là. . . để khi khác. . . ta qua thăm hần, . . . Á. . .”

. Lời vừa nói chưa dứt nàng đã bị chiếc bình trà làm cho hoảng sợ, chuyện gì đang xảy ra vậy? Không ổn, nàng phải đi thôi, vì sự an toàn của tiểu bảo? Nhưng khi Khả Giai Đình vừa mới bước được mấy bước đã bị một vòng tay ôm chặt từ phía sau, hơi thở quen thuộc nhưng lại có phần khẩn trương gấp gáp: - Đình nhi, đúng là nàng rồi, nàng chịu đến gặp ta rồi. - Bạc Văn Hi nghe tiếng nữ nhân liền vội chạy ra, hần không nhầm, Giai Đình thực sự đang ở đây, nàng ấy thực sự đến thăm hần. Từ xa đã nhìn thấy nàng ấy khoác áo choàng nhưng, nếu không phải thấy tên A Trạ đang đứng đó hần còn tưởng bản thân vì nhung nhơ mà sinh ảo giác. - À. . . ừm. . . ta. . . ta chỉ tiện ghé qua, thấy người không sao. Tốt, tốt rồi. . . Thôi ta xin phép về trước, trời cũng không còn sớm nữa. - Khả Giai Đình áp ứng nói, tay chống lên ngực cổ rồi xa vòng tay hần. - Không, ta không cho phép, nàng đã đến đây rồi, không được đi nữa. - Bạc Văn Hi nghe thấy nàng đi càng luống cuống hơn, hai tay siết chặt lại, hần không muốn mất nàng ấy thêm bất cứ lần nào nữa. Nghe giọng làm nũng như trẻ con của hần khiến nàng khẽ rùng mình, hần ta từ khi nào lại thành ra như vậy, vừa định mở miệng từ chối lại trông thấy bộ dạng khẩn khoản của tên Tur Trạ cùng đám nô bộc ở phía sau khiến nàng thoáng chút mềm lòng. Đêm nay ai cũng đều mệt mỏi, nàng mệt, hần mệt, bọn họ cũng mệt, cũng nên đi ngủ rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Gặp Lại, Chia Xa

Hương trầm nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí, Bạc gia cuối cùng cũng quay trở lại trạng thái yên tĩnh như trước kia. Ánh sáng nhàn nhạt phản chiếu từ căn phòng nhỏ càng trở nên ấm áp hơn. - Sao người không ngủ đi? - Khả Giai Đình bực bội tách bàn tay nam nhân thô ráp ra khỏi eo. Nề tình lời khẩn khoản của Tur Trạ nàng mới nán lại một chút ai ngờ tên nam nhân kia không an phận, đồ đạc như thế nào cũng nhất quyết không chịu nhắm mắt ngủ. - Nếu ta ngủ, nàng đi mất thì sao? - Bạc Văn Hi đan tay ôm chặt eo Giai Đình, đầu cũng tự nhiên tựa nhẹ vào lưng nàng. Bộ dạng trẻ con này, bản thân hần không nghĩ sẽ có ngày bày ra trước mặt người khác, đặc biệt là trước nữ nhân. - Người không thấy mệt sao? Ta thì thấy mệt đến chết đây, làm ơn đi. . . , người quên là ta đang mang thai sao? Ta cần nghỉ ngơi, bảo bảo cũng cần nghỉ ngơi. - Giai Đình đành mặc kệ hần muốn làm gì thì làm, bây giờ nàng chỉ muốn ngủ. Chỗ này ngoài việc có hần thì mọi thứ đều tốt, giường vừa mềm vừa ấm, không khí thì thơm ngát. Thật là dễ chịu. Giai Đình chậm chậm nhắm mắt lại. - Nàng nói đúng, đến giờ con và nàng đi ngủ rồi. Nhưng mà nàng xem, hôm nay. . . Giai Đình, Giai Đình. . . nàng. . . ngủ rồi sao? - Văn Hi dịu dàng kéo chân giúp nàng, trong mắt hần tràn ngập nhu tình mà chính hần cũng không phát hiện ra. Khả Giai Đình đợi cho hơi thở nam nhân bên cạnh ổn định mới nhẹ nhàng ngồi dậy, trời cũng sắp sáng rồi, nàng cũng nên đi thôi. Vừa rồi vào Bạc gia cũng là đi cửa sau, ít nhất cũng sẽ ít người biết đến chuyện tới

nay, Tư Trạm nói lão gia với phu nhân Bạc phủ mấy ngày nay đi lên chùa cầu phúc cũng không có ở đây khiến cho tâm trí nàng phần nào được buông lỏng. Càng ngắm Khả Giai Đình càng muốn tự giễu bản thân, nàng rõ ràng là đi cứu người vậy mà lại phải trông trước ngó sau như làm điều gì khuất tất lắm, không biết từ bao giờ nàng lại coi trọng cái nhìn của thiên hạ như vậy. Xuống giường, xỏ giày, khoác áo choàng, tất cả nàng đều cố làm cho nhanh gọn và nhẹ nhàng nhất, đến hít thở nàng cũng không dám chỉ sợ tên nam nhân đang ngủ như heo trên giường tỉnh giấc. Ngày mai Tiết ti với Tước thị vệ sẽ về, nàng chắc chắn không thể qua đêm ở đây được. Hai tay run run đẩy cửa ra, bên ngoài nô bộc cũng đã về nghỉ ngơi, xem ra mấy ngày qua tất cả mọi người đều rất mệt mỏi. Con mưa tuyết đêm qua đã nhanh chóng biến Bạc gia thành màu trắng xóa. Trời ngày một lạnh hơn, Khả Giai Đình chú tâm đi trên tuyết không để ý đằng sau cũng có một vết chân lớn hơn bám theo mình. . . . . . - Tiết ti, Khả Giai Đình, ti ấy mất tích rồi. . . - Đồng nhi mếu máo chạy xuống báo tin, từ tối hôm qua rõ ràng ti ấy còn ở đây mà sáng nay phòng ngủ trống trơn, bình thường ti ấy đi đâu cũng sẽ báo với nàng một tiếng, chắc chắn ti ấy gặp chuyện rồi. Tiết An Nhiên đưa mắt nhìn Tước thị vệ, cả người vì lo lắng mà trở nên nhợt nhạt hơn. Tước thị vệ nhẹ nhàng đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang run lên của nữ nhân đối diện: “ Hai người yên tâm, ta sẽ phái người đi tìm kiếm, rất có khả năng là người của Hàn Tuấn Kiệt, cuối cùng cũng đến lượt chúng ta rồi. . . ”

- Áo...ooooooooo- Khả Giai Đình bị nước lạnh buốt đổ lên người mà dần dần tỉnh táo. Mắt lơ mơ mở ra nhìn, khoan đã lẽ ra nàng đang phải ở Vi Thanh quán rồi chứ, đây là đâu. Nhưng khi vừa mới cựa quậy nàng mới phát hiện ra bản thân đang bị trói chặt ở cột nhà, đêm hôm qua Bạc Văn Hi phát bệnh nàng qua thăm hân sau đó bỏ về, sau đó... , sau đó... , nàng thực sự không nhớ chuyện gì đã xảy ra nữa. - Tỉnh rồi sao?- giọng nữ nhân quen thuộc vang vẳng bên tai, nàng ta đứng ngược sáng nên dù Khả Giai Đình cố neho mắt cũng không tài nào đoán ra mình đang ở đâu? - Người là ai, tại sao lại nhốt ta ở đây?- Giai Đình khó chịu vươn người về phía trước nhưng dây trói rất chặt nàng không nhích thêm được phân nào chỉ khiến quần áo và cơ thịt kéo căng đau đớn. - Ta là ai, người cũng không đoán ra sao? Ha ha, Khả Giai Đình người quá ngây thơ, cho nên kết cục ngày hôm nay cũng do một tay người tạo thành, vận mệnh của nước Ngô cũng vì người mà bị phá hủy. . . - một khắc làm trái tim của Khả Giai Đình như ngừng đập, giọng nói này, hình ảnh vừa xuất hiện trong đầu, nàng... có chết cũng không dám tin tiểu muội của mình lại dùng thái độ đó để nói với mình. - Liễu... Ái... không lẽ là thật sao, là muội. . . là muội làm tất cả những chuyện này sao?- Khả Giai Đình khó khăn chấp nhận sự thật, không đúng, Liễu Ái không bao giờ có thể làm ra như vậy, nữ nhân thiện lương, đơn giản đến làm gà cũng không dám làm sao có thể gây ra những chuyện như thế cơ chứ. - Ha ha, người cũng thông minh đấy Giai Đình, ha ha ha ha... - Hả, cô với cô ta là quen thân sao. - Một giọng nữ nhân khác lại vọng đến, nàng ta đứng khuất trong góc nhà nên ban đầu Giai Đình không thể nhìn ra. - Cảm miệng, ai mà thêm quan hệ với cô ta, loại phụ nữ đâm sau lưng... ta không cần... - Thanh Thuần, cô cũng ở đây sao? Tại sao, tại sao các người lại làm thế với ta. Liễu Ái, không lẽ Hàn Tuấn Kiệt sai khiến muội. . . - Giai Đình khó khăn nhìn hai nữ nhân trước mắt, cảm giác buốt lạnh trên da thịt càng khiến nàng tỉnh táo hơn. Nếu Liễu Ái trước kia đã không còn, sự xuất hiện của Thanh Thuần chính là đe dọa với mẹ con nàng. Chuyện nàng có thai chắc chắn Liễu Ái đã biết, Bảo Bảo và nàng khó mà toàn mạng. - Giai Đình, ti lại hồ đồ rồi, không phải sai khiến mà là ta tương trợ ca ca của ta. Vốn tưởng các người an phận thủ thường, ta cũng định vì tình cũ mà tha người một mạng. Nhưng xem ra, cái mạng nhỏ của người.- Nụ cười quái dị trên môi Liễu Ái càng sâu, nàng ta từng bước tiến lại gần, đôi mắt tràn đầy sát khí, ngón tay lạnh buốt ấn chặt lên bụng nàng- à còn cả đứa nhỏ này, ta đều phải lấy. Khuôn mặt Giai Đình càng trở nên tái nhợt, mái tóc vì nước lạnh mà dính chặt lấy khuôn mặt nàng, cảm giác lạnh buốt bên ngoài bị nhấn chìm bởi lạnh giá đang dâng lên trong lòng. . . - Giai Đình, Giai Đình. . . - Bạc Hi lơ đãng mở mắt, hân hân tay sang bên giường mới phát hiện người đã không thấy đâu chỉ còn lại khoảng không gian trống vắng. Hân loạng choạng đi giày rồi chạy ra bên ngoài - Tư Trạm, Tư Trạm. Tư Trạm đang quét dọn trước cổng nghe thấy hân gọi thì lập tức chạy vào - Thiếu gia, người có gì phân phó ạ? - Giai Đình đâu? - Hân vội vàng hỏi, trong lòng hân bỗng có một nỗi lo mơ hồ. - Không phải Đình ti ở cùng người sao?- Tư Trạm khó hiểu nhìn thiếu gia nhà hân. Hôm qua cũng may là Bạc mẫu, Bạc phụ không có nhà nên hân mới đánh bạo tìm đến Đình Ti. Vốn tưởng sáng dậy công tử nhà mình sẽ thoải mái hơn ai ngờ bộ dạng so với hôm qua không khá hơn là bao. - Vậy, người cũng không biết nàng đã bỏ đi. Sửa soạn đi, ta với người đến vi Thanh. . . . . . - Hí... hí... hí... - Mã long mãi mà không chịu đi tiếp, Tư Trạm thúc chân vào hai bên mình ngựa nhưng Mã long vẫn tiếp tục dừng lại không nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân. Bạc Hi ngồi bên trong mà như ngồi trên đóm lửa, sự bất an trong lòng hân càng lớn dần, đặc biệt là khi hân ngồi hàng giờ mà không thấy đến nơi. - Tư Trạm có chuyện gì vậy? - Hân vén màn lên hỏi. - Thiếu gia, Mã Long không chịu bước tiếp. - Để ta xem- Bạc Hi xuống kiệu, hân nhìn xuống ven đường thì phát hiện một món đồ lấp lánh. Hân tiến lại gần hơn, đưa tay nhặt chiếc lắc lên. Leng keng... leng keng... Tiếng lắc chân phát ra khiến đầu óc hân quay cuồng. Hoa văn trên chiếc lắc này rất quen thuộc. Trong đầu hân, những hình ảnh trong giấc mơ lại xuất hiện, rõ ràng hơn, chân thực hơn. Một nữ tử xinh đẹp với thân nam trang và nắm bột ốt trong tay. Nữ tử với khuôn mặt xâu xí ăn mặc giản dị trong chốn lãnh cung. Nụ cười xinh đẹp của nàng cùng với một nam nhân khác. Hình ảnh nữ nhân vì muốn tránh xa hân mà chuyển đến một cung khác, bóng dáng nàng nằm ngủ bên ngoài. Khi đó hân đã tiến đến, đeo cho nàng chiếc lắc này. - Chẳng là Quách Hạo Nghiễn, là phu quân của ta... - Giọng nói của Giai Đình lại vọng về. Bạc Hi đau đớn chống tay lên trán, đầu hân đau quá. - Thiếu gia, thiếu gia, người không sao chứ? - Tư Trạm vội nhảy xuống xe ngựa chạy đến đỡ lấy hân. Hai mắt Bạc Hi nhắm chặt, cả cơ thể to lớn khê chao đảo. Tư Trạm sợ hân có chuyện vội vàng định đỡ hân lên xe thì bị hân giữ lại. Bạc Hi từ từ mở mắt, vẫn khuôn mặt đỏ nhưng sao Tư Trạm cảm thấy đứng trước mặt hân là một người hoàn toàn khác. - Tư Trạm, ta không sao. Tiếp tục đến Vi Thanh. - Vâng, thiếu gia. - Tư Trạm, huynh sao lại đến đây? - Đồng nhi vừa viết xong tám biển bắt hân thì thấy Tư Trạm vội vã đi vào. - Đồng nhi, Đình ty đã về chưa? - Huynh, sao huynh lại hỏi vậy? Huynh biết ty ấy ở đâu sao? - Đồng nhi lo lắng bắt lấy tay hân, nhìn bộ dạng vừa sợ hãi vừa trốn tránh của hân nàng chắc chắn hân có chuyện gì giấu nàng. - Chờ chút, huynh sao lại tìm Đình ty? - Ta... ta... - Tư Trạm ấp úng nhìn Đồng nhi, cái bộ dạng của nàng chắc chắn sẽ không tha hân đi nên đem toàn bộ chuyện tối qua kể cho nàng. - Huynh, huynh, Bạc Hi là cái quái gì chứ, chẳng phải chỉ là một tên thiếu gia ngớ ngẩn của Quảng Hán thôi sao. Ta phi, đúng là không biết lượng sức mình. Bạc Hi chờ bên ngoài không thấy Tư Trạm đi ra thì chậm chậm bước vào bên trong. Thực ra hân cũng rất muốn xông vào cùng Tư Trạm nhưng nghĩ đến mấy ngày qua hân đã gây ra bao chuyện có lỗi với nàng nên bản thân vẫn dùng dằng đứng ở cửa. - Tư Trạm, Tiểu Đình đâu? Đồng nhi đang quay lưng về phía hân, thấy Tư Trạm hướng hân gọi hai chữ thiếu gia thì tức giận quay lại - Nhà người thật là vô sỉ. Á... - Đồng nhi vừa nhìn thấy Bạc Hi thì lập tức quỳ xuống đất, cái đầu nhỏ cũng đập xuống. - Hoàng thượng, hoàng thượng, nô tì... nô tì... tội đang muốn chết. Tư Trạm bất ngờ nhìn động tác của nàng, bản thân cũng quỳ xuống đất: - Thiếu gia, Đồng nhi trước giờ rất thật thà, đừng trừng phạt muội ấy. Thiếu gia hãy trừng phạt nô tì đây này. Khoan đã, khi này nàng vừa gọi thiếu gia là gì cơ, “Hoàng thượng”? Bạc Hi xoa trán, hân đâu phải đến để xem nô tì quỳ lạy, thứ hân quan tâm là Đình nhi của hân kia. - Đồng nhi, người trước đứng lên. Nói ta xem, Giai Đình đang ở đâu. Đồng nhi lo sợ đứng dậy, đứng rồi, Hoàng thượng vẫn còn sống, hóa ra là vậy. Nói thế thì hôm qua Đình ty đến nhà hân cũng là biết thân phận đặc biệt của người. Phu thê mấy tháng không gặp, có hò hẹn cũng là bình thường nhưng sao Đình ty chưa có về? - Muốn tâu Hoàng Thượng, nương nương chưa có về đây. Hôm nay Tiết An Nhiên và Tước Thị vệ cũng ghé đến đây, nô tì thấy bọn họ bàn chuyện gì đó, cũng loáng thoáng nghe đến cái tên Hàn Tuấn Kiệt, Đình ty cả đêm không về nên hai người họ đi tìm rồi, chỉ còn nô tì ở nhà trông quán. - Người nói vậy là Đình nhi không có về nhà. Nổi bất an khó hiểu trong lòng hân như có lời giải đáp. Hàn Tuấn Kiệt chắc chắn biết Đình nhi có thai nên phái người đến tiêu diệt. Đáng hận, hân ta ngang nhiên bắt người mà hân lại không hay biết. Đình nhi, nàng yên tâm ta chắc chắn sẽ tìm ra nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trầm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 32: Hạo Nghiên...

- Ăn đi. – Thanh Thuận nhét vào tay nàng một chiếc bánh bao quất queo. Giai Đình cuối cùng cũng được bọn chúng cho ngồi xuống nhưng tay chân vẫn bị trói chặt, nàng run rẩy đẩy miếng bánh bao lên miệng. Miếng bánh bần thiêu nhưng nàng vẫn buộc bản thân phải tiếp tục nuốt xuống, nàng không thể chết đói, không thể để tiểu bảo chết ở nơi này, vì tiểu bảo nàng phải tiếp tục sống, nàng tin sống thêm một ngày, cơ hội Tiết tỷ tìm thấy nàng sẽ càng cao hơn. - Nhìn xem, đường đường là nương nương một nước mà giờ biến thành bộ dạng gì rồi. Phàm tục. - Liễu Ái khinh miệt nhìn nàng. Mấy ngày nay nàng ta luôn lượn lờ trước mặt Giai Đình. Giai Đình vốn tưởng mạng của hai mẹ con nàng đã không toàn vào ngày hôm đó nhưng hóa ra hai nàng ta không có giết chết nàng, dường như đang đợi chờ một ai đó. - Con à, mẩu thân đang giúp phụ thân con nên còn đừng quấy nữa. – Giai Đình nhìn xuống bụng Liễu Ái mới phát hiện cái bụng đang nhô lên cao. Nàng ta, nàng ta là đang mang thai. Kí ức nàng lại trôi dạt về những ngày tháng trong cung, không lẽ chuyện hấn đụng vào Liễu Ái là thật, đứa nhỏ đó là là... - Nhìn gì, người tin ta móc mắt người không? Hàn Tuấn Kiệt chỉ nói giữ người sống sót chứ không bảo bọn ta phải giữ cho người toàn vẹn. – Liễu Ái hướng theo mắt nàng ta đến cái bụng nho nhỏ của mình- À thì ra người đang nhìn thái tử, nói cho người nghe, trong đây đích thị là cháu người nhưng là con của ta cùng Hàn đại ca, loại nam nhân rác rưởi như hấn ta ta có chết cũng không để con cho hấn. Giai Đình bỗng thấy trong lòng có chút ám áp nho nhỏ. Bảo bảo à, là ta trách nhầm phụ thân của con rồi. Giai Đình lại bị đá vào góc tường, nàng nằm nhìn ô cửa nhỏ - nguồn sáng duy nhất của cả căn phòng. Đang trong thời kỳ mang thai lại cộng thêm ăn uống thiếu chất mấy ngày qua khiến nàng thực mệt mỏi, hai mắt nàng từ từ nhắm lại. Nàng rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, giọng nói của hai nữ nhân vẫn đều đều bên tai. - Ngủ chưa? - Chắc ngủ rồi. Người nói xem, đến bao giờ ta mới được giết cô ta đây? – Thanh Thuận uống một ngụm trà nhìn sang Liễu Ái. - Chờ một người quan trọng xuất hiện. - Người quan trọng sao? Giai Đình nghe đến đây thì hai mắt khẽ dao động, nàng biết Liễu Ái đang ám chỉ ai, không được, nàng không cho phép nàng ta động vào chàng. Phải mau nghĩ cách trốn khỏi đây thôi. Mấy ngày vừa rồi Giai Đình nhân lúc được đưa ra ngoài đi vệ sinh cũng đã nhìn ngắm xung quanh. Ngôi nhà nhỏ này nằm đơn độc trong bia rừng, nếu muốn chạy ra khỏi đây thì lại phải đối mặt với những nguy hiểm trong rừng rậm. Dù biết nguy hiểm nhưng nàng vẫn sẽ tìm mọi cách ra khỏi đây, nàng không thể để cả ba người cùng gặp nguy hiểm. Bảo Bảo, tin ở mẫu thân, mẫu thân nhất định đem con về nhà. - Người nói cái gì? Trốn rồi? Mau lục soát cho ta, lũ vô dụng.- Liễu Ái tức giận xô vờ chén trên bàn. Khả Giai Đình đứng là ta xem thường người rồi, bộ dạng mệt mỏi mấy ngày qua là người già vờ để khiến ta bất cẩn, thử xem khi người quay lại đây ta sẽ hành hạ người thế nào. Giai Đình chỉ biết chạy về phía trước. Chiếc bát nàng giả vờ đánh vỡ rồi giấu đi một miếng sứ nhỏ đủ sắc nhọn để cứa dây thừng, cũng đủ sắc nhọn để khiến nàng đau đớn, một bàn tay còn đang rỉ máu, khuôn mặt và bàn tay còn lại thì bị gai rừng cứa vào, mùi máu tanh quần quanh trong không khí. Không được, nàng phải dùng mùi hương khác để che đi mùi máu, nếu không thú dữ sẽ tìm đến. Giai Đình cố xé góc váy đã toí tả của mình để buộc chặt vết thương, nàng hi hục băng lại bàn tay thì phát hiện ra đóm lửa lập lòe đang đến gần. Không xong rồi, bọn chúng đã tìm thấy nàng rồi. - Bên này, tiểu thư thuộc hạ đã tìm thấy người rồi.- một nên đàn ông dữ tợn hô lên vui sướng, nữ nhân này vì nàng ta mà hấn bị cô ta cho mấy cước, thật là đau chết ta mà. - Mau mang con tiện nhân ấy qua đây.- Liễu Ái mỉm cười lạnh lẽo ra lệnh. Khả Giai Đình bị kéo lê lê trên nền đất, nàng cố dùng hơi sức còn lại cuối cùng để cào lên đất, cả cơ thể gầy yếu cứ như vậy bị xách lên để mặt ngang tầm với Liễu Ái. Ăn uống không đủ chất, lại vừa mất máu khiến hai mắt Giai Đình đục dần đi, nàng có lẽ không thể cố gắng gượng thêm được nữa, nếu có thể nàng hi vọng bản thân chỉ đang trong cơn ác mộng, tỉnh dậy Liễu Ái vẫn là tiểu muội tốt của nàng, mẹ con nàng vẫn được ăn uống đầy đủ và an toàn ở Vĩ Thanh. Tiết An Nhiên, tỉ mầu đến nhanh lên muội và tiểu bảo có lẽ sắp không chống chịu được nữa rồi. .... Bóp... bóp...bóp- đầu của Khả Giai Đình hết quay sang trái rồi lại sang phải, đầu óc cũng dần choáng váng. Thanh Thuận hả dạ đưa tay tát tới tấp con tiện nhân đang bị trói trên cột nhà, hừ quyền rũ Bạc Văn Hi, mấy cái tát này sao đánh đôi được những tổn thương mà nàng phải chịu. Chính vì sự xuất hiện của con tiện nhân này mà nàng bị hấn ngó lơ, đi đâu cũng gặp, ánh mắt hấn nhìn ả ta như bảo nàng rằng trong lòng hấn một chỗ cho nàng cũng không có. Kế hoạch nàng cất công gây dựng, hại chết Bạc thiếu, tình cờ tìm hấn thay thế coi như đi tong, hôn nhân của nàng có lẽ cũng chôn xuống cùng với tên Bạc Hi ngốc nghếch đó rồi. - Người nghe cho kĩ đây, nếu không an phận mà còn tiếp tục trốn, thời gian người ở với tiểu bảo sẽ không được dài như dự định đâu. ... Hơn nữa ở đây rất nhiều nam nhân, sau khi bảo bối mất rồi ta sẽ giúp người tạo ra bảo bối thay thế, ha ha ha ha... - Liễu Ái điềm tĩnh uống trà hưởng thụ khung cảnh thương tâm trước mắt, tát nàng ta, nàng sợ bản tay, chẳng phải có Thanh Thuận cô nương sao, đúng là một mũi tên trúng hai đích. Khả Giai Đình nghe xong thoáng rùng mình, không được, nàng không được manh động, hiện tại nàng đang ở với hai nữ nhân điên khùng, hai nàng ta cam đoan việc gì cũng dám làm, nếu tiểu bảo có mệnh hệ gì, nàng chắc sẽ không sống nổi mất. - Người đâu, cho ả ta nhìn ăn một ngày, xem còn hơi sức đâu mà trốn nữa không? Trông coi ả ta cẩn thận.- Liễu Ái phúi áo đứng dậy, ở đây thật ô nhiễm, nàng không muốn hít chung bầu không khí với con tiện nhân này thêm bất cứ lúc nào nữa. Ánh nến le lói cuối cùng cũng bị thổi tắt, cả căn phòng chìm hẳn vào bóng tối duy chỉ có chút ánh trăng yếu ớt chiếu qua khe cửa. Hai má nàng sưng tấy đau đớn, mặt cũng mờ dần đi, môi khô nẻ, đến cả hít thở cũng dần trở nên khó khăn. - Công tử, người xem... - tên thị vệ kính cẩn đưa lên miếng vải bị xé ra từ quần áo, Hàn Đông Quân chậm rãi đưa lên ngửi, đúng là mùi hương của nàng ấy rồi, có điều sao hấn lại thấy có mùi tanh tanh, Hàn Tuấn Kiệt người dám làm nàng ấy bị thương, ta sẽ không tha cho người. - Tiếp tục tìm kiếm cho ta... Còn người, đi bẩm báo với Tước thị vệ chuyện này, kêu hấn chuẩn bị thêm lực lượng đối phó- Hấn vui mừng ra lệnh, linh cảm mách bảo hấn đang đi đúng hướng rồi. Cùng lúc đó ở Vĩ Thanh quán - Đã có tin tức gì chưa?- Quách Hạo Nghiên sốt sắng chạy ra hỏi Tư Trạm. Hấn một mực muốn đi tìm Đình nhi nhưng mọi người lại không đồng ý, cơ thể hấn bị suy nhược, chưa thể vận động mạnh cho nên mấy ngày qua hấn chỉ biết ở quán dưỡng bệnh nghe ngóng tin tức. Đối tượng Hàn Tuấn Kiệt muốn nhắm đến là hấn cho nên một khi chưa giết được hấn thì chắc chắn Giai Đình vẫn được an toàn. - Công tử, à... không, Hoàng... thượng, vừa có chim đưa thư tới. – Tư Trạm run run đưa cuộn giấy cho hấn, từ ngày biết Bạc công tử là Hoàng thượng, hấn cũng không tự nhiên như trước, cuối cùng điều ước hồi nhỏ của hấn cũng thành hiện thực- được phò tá cho Hoàng thượng, trở thành cánh tay đắc lực của ngài ấy. Quách Hạo Nghiên nhanh chóng nhận lấy mảnh giấy mở ra đọc, mày kiếm nhanh chóng nhu lại. Hàn Tuấn Kiệt, người... tên khôn kiếp, mẩu giấy trong tay nhanh chóng bị vò nát, hấn tức giận quay sang Tư Trạm nói: “Người mau chuẩn bị ngựa cho ta...”

Tiếng chân ngựa như dồn dập vang vọng khắp cả cánh rừng, Khả Giai Đình từ từ mở mắt, đến khi nghe tiếng ngựa hí bên ngoài nàng mới hoàn toàn tỉnh táo, may quá có người đến cứu mẹ con nàng rồi, bây giờ nàng cũng không có ở một mình nữa rồi. - Người đến sớm hơn ta tưởng đấy... Biết là chết mà vẫn cứ xông vào.- Hàn Tuấn Kiệt cười xảo trá nói, xem ra với hấn ta nữ nhân này quả thực rất quan trọng. - Tên hèn hạ, còn không mau đưa ta đi gặp nàng ấy... - Quách Hạo Nghiên tức giận quát, hấn ta yêu cầu hấn phải đi một mình, hấn cũng đi một mình, nhưng sao giờ không thấy người đâu. - Người cứ bình tĩnh, trước hết cũng nên vận động chút trước khi gặp nương nương của người đã nhĩ... - Tuấn Kiệt vẫy tay gọi đám nam nhân đang bàn tán ở xa lại, muốn gặp nương tử, xem hấn có đủ sức không đã. Khả Giai Đình nghe thấy tiếng đám đá bên ngoài mà lòng nóng như thiêu như đốt, rốt cục là ai, ai đã đến đây cứu nàng. Nàng ước gì có thể đập tan bức tường ngăn cách nàng với thế giới bên ngoài kia, chỉ ít nàng cũng có thể biết ai đã đến được đây, chỉ ít có thể cùng người đó chống chọi với bọn họ, chỉ ít cũng để người đó biết nàng vẫn an toàn. Nghe thấy tín hiệu của chủ nhân cả đám người lao nhanh

tới, Quách Hạo Nghiên bình tĩnh nhìn xung quanh, muốn lấy mạng hắn, e rằng không đơn giản. Từ nhỏ hắn đã được phụ thân cho học võ, luyện quyền nên đánh nhau với lũ nam nhân này với hắn dễ như trở bàn tay. Hạo Nghiên thúc mạnh vào eo tên điên khùng đang lao tới, hắn ta ngã lăn xuống đất. Nhanh chóng từng tên một cũng hạ gục dưới chân hắn. Hàn Tuấn Kiệt cười quỷ quyết, tiếng vỗ tay vang lên đều đều: - Quả không hổ danh là mình quân, thân thủ cũng không tồi. Quách Hạo Nghiên khẽ phui lớp bụi bám trên vai áo: - Đừng nói nhảm nữa, mang nàng ra đây. - Ta đâu thể cho người dễ dàng như vậy. - Nói rồi, hắn lao nhanh về phía Hạo Nghiên, ánh sáng làm đường kiếm càng trở nên sắc nhọn. - Keng, keng... hự... Quách Hạo Nghiên linh hoạt nghiêng người đỡ lấy đường kiếm, thân thể mệt mỏi nhưng vì an nguy của nữ nhân trong lòng mà vận hết nội công. - Keng - Chiếc grom sáng lóa rơi trên đất, Quách Hạo Nghiên nhanh chóng cầm lấy rồi hướng mũi grom về phía hắn ta. - Nói nàng ấy đang ở đâu? - Bạc Hi? - Thanh Thuần chạy ra nhìn hai người đang giao đấu. Không phải nàng ta bảo không động đến hắn sao? Vì sao hắn lại ở đây. - Nàng... - Sự xuất hiện của Thanh Thuần làm gián đoạn mạch suy nghĩ của hắn nên giây phút ấy Hàn Tuấn Kiệt đã chớp lấy, cầm lấy grom lao về phía hắn. Xoẹt... âm thanh rất nhỏ nhưng cũng đủ khiến nữ nhân trong phòng phải nín thở, có người bị thương... Quách Hạo Nghiên bị hắn đâm trúng bụng, nụ cười trên môi Hàn Tuấn Kiệt càng rạng rỡ. Máu tươi thấm ướt áo ngoài, nở rộ như một bông hoa kì dị. Hạo Nghiên khẽ khụy xuống, hắn ấn chặt vết thương, cảm thụ sự đau nhức đang dần lấy đi sinh khí của hắn. Hai mắt hắn dần trở nên mờ mịt... Từ trong căn nhà rách nát, một nữ nhân với chiếc bụng hơi nhô cao từ từ xuất hiện, gió mát khẽ thổi tung làn váy nàng. Trong giây lát, Hạo Nghiên đã ngỡ mình gặp được nàng. - Giữ hắn lại... người đâu vào lời nàng ta ra. - giọng nữ nhân quen thuộc từ bóng tối dội lại, Hạo Nghiên dần dần tỉnh táo, thanh âm đó, là Hàn phi, nàng ta tại sao lại ở đây? Hôm nay quá nhiều bất ngờ ập đến khiến hắn khó mà tiếp nhận. Khả Giai Đình đang cố vờn mình theo ánh sáng bên ngoài, lúc bên ngoài trở nên yên tĩnh nàng cũng biết bản thân đã hết hi vọng thì cánh cửa bật mở, hai tên to lớn cời trời rồi lời nàng ra ngoài. - Đình nhi, Đình nhi nàng không sao chứ? - Quách Hạo Nghiên vui mừng vờn người định chạy đến bên nữ nhân xanh xao, gầy yếu đối diện nhưng hai tên đằng sau đã nhanh chóng trói chặt hắn lại, lũ khốn kiếp. Khả Giai Đình nghe thấy tiếng nói quen thuộc thì thần trí cũng quay trở lại, mắt nhanh chóng phiếm hồng thì thào cười nói: “Bạc Hi, sao chàng... làm sao chàng biết ta ở đây?”

- Bạc Hi, ai là Bạc Hi. Ha ha, hắn yêu thương cô như vậy mà cũng quên cô sao. Ta nói cô nghe đây là Quách Hạo Nghiên. Thanh Thuần, cô sao cảm nín từ này giờ, không phải chuyện hắn là ai cô đã quá rõ ngay từ đầu sao? - Liễu Ái cong môi xảo trá nói, ánh mắt cũng quay sang nhìn nữ nhân đang đứng trân trân nhìn nam nhân trước mắt. Nàng ta cũng là đau lòng thấy hắn bị thương nhưng giận dữ càng lớn hơn khi biết hắn dám hi sinh mạng sống mà nàng trao cho hắn vì tiện nhân kia. - Cô... sao cô nói không làm hại Bạc Hi, tại sao lại lời chàng đến đây. Ta chỉ cần cô giúp ta xử lí con tiện nhân này thôi, mắc mớ gì lời chàng vào. - Ha ha, Bạc Hi do cô đẩy xuống núi đã chết rồi còn đâu. Ta làm sao có thể làm hại hắn được, còn Quách Hạo Nghiên, hắn ta và cô không có quan hệ. - Cô, Bạc Hi chàng đừng nghe lời nàng ta, ta thật sự không liên quan đến chuyện này... Nhưng lời nói của nàng vốn không hề lọt tai Quách Hạo Nghiên bởi vì với hắn bây giờ trong mắt chỉ có duy nhất nữ tử đang mệt mỏi quý dưới đất, hắn còn rất nhiều điều muốn nói, nàng và hắn không thể kết thúc như vậy được... Hàn Tuấn Kiệt ra lệnh cho chúng nô bộc kéo ngược tóc nàng lên, lộ ra khuôn mặt bị đánh đến sưng vù. Ánh trăng soi sáng từng đường nét trên khuôn mặt nàng, tung vết thương như khám sâu vào cõi lòng hắn. Giai Đình, là ta không tốt, ta không bảo vệ được mẹ con nàng. Giai Đình bị kéo tóc đến đau đớn nhưng nàng vẫn cố mở to mắt nhìn nam nhân trước mắt. Chàng, thì ra chàng nhớ ra rồi, nhưng bây giờ chúng ta liệu còn tương lai nữa không? Nàng không dám nghĩ tới. Đôi mắt nàng chạm đến khuôn mặt hắn, hắn bị thương ở đâu sao? Tại sao lại xanh xao như vậy? - Hạo Nghiên, coi như ta cho ngươi một ân huệ. Giết cả ba người thế nào? - Tiếng cười đắc ý một lần nữa lại vang lên, tiếng cười vừa dứt, khuôn mặt hắn lại chuyển lạnh. Tiện nhân nếu không vì nàng ta, ta sẽ không phải xa người con gái ta yêu nhất, cũng không vì nàng ta thì Tiết nhi cũng sẽ không rời xa hắn, không bị tên kém cỏi ấy cướp đi mất. - Tiểu Ái, Thanh Thuần cô nương, hai người lại đây... coi cô ta là bao cát mà tha hồ hà tiện. Tuấn Kiệt đưa gậy cho hai nữ nhân đối diện, nữ nhân chung quy cũng cùng một dạng, ghen tuông, nóng giận... Quách Hạo Nghiên hốt hoảng nhìn về đám người đối diện, không được, không được đụng đến Đình nhi, hắn tức giận dùng hết sức vùng vẫy rồi chạy nhanh về phía trước, trong khoảnh khắc dường như mọi chuyện trước kia lại hiện về. Nàng và hắn đã trải qua biết bao thăng trầm, buồn, vui, hạnh phúc, đắng cay, xa cách tất cả đều đã trải qua. Nếu có thể hắn ước rằng mình đã không biến mất, không mắc bẫy của Hàn Tuấn Kiệt, không quên đi Đình nhi và có thể không tát nàng ấy, nói những lời tổn thương hai mẹ con nàng. Khoảng cách tuy không xa nhưng sao hắn chạy mãi không tới, chiếc gậy đang vùng lên không trung lấy lực, nếu đánh vào Giai Đình chắc chắn sẽ rất đau. Khả Giai Đình lo lắng co cụm người vào, nàng bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ tiểu bảo, nhưng bỗng một hơi ầm bao phủ lấy cả cơ thể. Hơi thở này, hơi ấm này, rất bình yên, bảo bối, không sao, phụ thân của con ở đây rồi... Bốp...bốp... tiếng gậy đập xuống không hề do dự, Quách Hạo Nghiên vẫn bảo trì ôm chặt lấy nàng, cả cơ thể to lớn bao trọn cả nàng trong vòng tay. Giai Đình cảm nhận dòng máu nóng từ trán hắn thấm xuống tóc nàng, nhưng tại sao trên lưng nàng còn có cảm giác ươn ướt. - Phụt... Phụt... - Những mũi tên lao vun vút về phía hai nữ nhân. Thanh Thuần bị trúng tên ngã lăn trên nền đất, hai mắt vẫn tròn trĩnh nhìn nàng. Bạc Hi, đến phút này đây ta vẫn không hiểu, ta vì chàng làm bao như chuyện như vậy nhưng sao lúc ta ngã xuống, chàng lại không trao cho ta dù chỉ ánh mắt nhìn. Liễu Ái cũng bị trúng tên nhưng nhẹ hơn, ngoài mũi tên đang găm trên bắp đùi thì nàng ta vẫn bảo toàn được tính mạng, cố gắng lết đến bên Hàn Tuấn Kiệt đang bối rối. - Á... hự... - Tiếng kêu đau đớn đám nô bộc lần lượt vang lên. Quách Hạo Nghiên cố gắng mở mắt. Tốt quá, Hàn Đông Quân và Tước thị về đến rồi. Người phía trên từ từ trượt xuống, lúc này nàng mới phát giác vết thương trên bụng hắn. Thì ra hắn đã thương nặng nhưng vẫn cố gắng bảo vệ nàng. Nàng vội vã chống tay ngồi dậy ôm lấy mặt Hạo Nghiên, nước mắt đã nhanh chóng trào dâng trong hốc mắt, thời gian dường như dừng lại, tất cả bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường. Hạo Nghiên gắng gượng đưa tay lên lau đi vết nước mắt còn đọng trên má, thều thào mỉm cười nói: “Nàng không sao chứ?”

- Hạo Nghiên, chàng không được ngủ... chàng phải thức với thiếp, hu hu lũ chàng không tỉnh lại nữa... à không chàng lại quên mất thiếp là ai thì sao? Hức, không được, không cho phép chàng nhắm mắt... - Sẽ không, Đình nhi ngoan, nín đi nhìn nàng khóc làm ta đau lòng lắm... Ta mệt mỏi, cho ta nghỉ ngơi một chút, chỉ một chút thôi... - hai mắt hắn từ từ nhắm lại, bàn tay vô lực rơi xuống. Khả Giai Đình đau đớn ôm chặt lấy mặt Hạo Nghiên khóc nức lên gào thét: - Không... hu hu... không... không... Phía bên kia, Liễu Ái đã bò được đến bên chân Hàn Tuấn Kiệt, nhìn bộ dạng hắn ta là đang định bỏ trốn. Một mũi tên lao về phía hắn, tiếng mũi tên xé gió đủ biết người bắn ra mũi tên đó có bao nhiêu tức giận. Hàn Đông Quân chạy đến bên ca ca của mình, tại sao, tại sao Hàn gia vẫn luôn tham lam như vậy, bất chấp sinh mạng mà làm ra cái trò đại nghịch này. Hắn hôm nay là phải giương cung bắn chết ca ca của mình, trong lòng thực sự là rất đau. - Hự - Mũi tên đương nhiên trúng đích, nhưng là trúng vào bụng của nữ nhân phút trước còn ngồi trên nền đất. Liễu Ái đau đớn nhìn mặt nam nhân mà nàng yêu thương nhất, tại sao, tại sao hắn lại làm như vậy? Chẳng phải nàng đang mang cốt nhục của hắn sao? Máu đỏ từ miệng nàng phun ra, nàng khó khăn nhìn lấy hắn: - Tại sao... tại sao lại làm vậy với ta. - Nước mắt nàng chảy dọc hai bên má. Trong trí nhớ nàng nhớ lại những tháng ngày vui đùa ở Hàn gia, nhớ đêm hắn biến nàng thành của hắn. Chẳng lẽ, hắn là lừa nàng, là lợi dụng nàng sao? - Xin lỗi! Nói rồi, Hàn Tuấn Kiệt đẩy bàn tay nhỏ còn đang nắm lấy cổ áo hắn ra, thân thủ dùng khing công lao về phía sau rồi biến mất trong bia rừng. Liễu Ái nhìn theo bóng lưng nam nhân biến mất, hơi thở càng gián đoạn, mắt nàng cũng từ từ nhắm lại. Hàn Đông Quân thất thần nhìn theo bóng dáng huynh trưởng mất hút trong bia rừng cất tiếng thở dài ngao ngán. Kiệt ca, huynh định chạy đến bao giờ. - Đình nhi, Đình nhi, muội không sao chứ? Sao người muội nhiều máu vậy? - Muội không sao, là máu của Hạo Nghiên. Tỷ xem chàng sao rồi. - Giai Đình hai mắt sưng mọng kéo tay tỷ tỷ đang đặt trên trán mình xuống. May quá, tỷ tỷ đến rồi, Hạo Nghiên chàng có một chút nữa thôi, sẽ không đau nữa. - Để ta xem. - Tiết An Nhiên vén áo hắn lên, đập vào mắt nàng là vết thương rất lớn, máu vẫn không ngừng chảy ra ngoài. Có lẽ là bị thương nhưng lại còn thêm một lực đạo không nhỏ đánh từ phía sau. Trên đầu cũng có vết thương lớn, chẳng lẽ là bị gậy đánh vào sao? Vết thương này, e không nhẹ, nàng mò mẫm lấy băng vải và thuốc cầm máu băng lại cho hắn. - Tỷ, chàng không sao chứ? - Giai Đình nom nớp lo sợ nhìn nàng. Nỗi lo lắng mơ hồ càng dâng lên khi nàng bắt gặp bộ dạng áp úng của Tiết tỷ.

- Hoàng thượng mệnh lớn, muội yên tâm. Trước hết phải mang về Vi Thanh đã, chỗ này không tiện chăm sóc. Tước thị vệ đầu lòng nhìn chủ nhân của hân. Là hân chậm trễ, vô năng mới khiến Hoàng thượng phải chịu nỗi đau này. Hoàng thượng, người nhất định phải bình an tỉnh dậy. Chiếc xe ngựa chậm chậm dừng lại trước cửa Vi Thanh quán, màu sắc u ám của buổi chiều đông phủ lên trên tâm trạng âm ảm của mọi người. Khả Giai Đình yên lặng ngồi trong kiệu, tay nắm chặt không buông, nam nhân bên cạnh vẫn an ổn ngủ. Vết thương rất nặng lại mất quá nhiều máu nên hân đã nhanh chóng hôn mê, Tiết ti cũng nói rằng nếu qua đêm nay Hạo Nghiên không tỉnh lại thì sau này e rằng khó mà có thể tỉnh. Nghĩ đến đây khiến lòng nàng càng quặn lại, cuối cùng hai người cũng được ở bên cạnh nhau nhưng tại sao lại thành ra như vậy. Quách Hạo Nghiên, chàng hãy mau tỉnh lại, thiếp còn rất nhiều chuyện muốn hỏi chàng, muốn nói cho chàng nghe, lời hứa với thiếp chàng nhất định phải giữ lời. Quách Hạo Nghiên từ từ mở mắt, cảm thấy cả cơ thể đau nhức, đến nhấc tay cũng khó khăn. Lúc hân tỉnh dậy đã thấy trên bụng có vật gì đó đè lên nặng nề rất khó chịu nhưng vừa nhìn xuống dưới ánh mắt đã nhanh chóng trở nên dịu dàng. Tay hân nhẹ nhàng chạm lên đầu Khả Giai Đình, Đình nhi tự lúc nào nàng lại bám dính như vậy? Khả Giai Đình cảm giác động đậy dưới đầu thì choàng tỉnh giấc. Lúc chống người dậy nàng vô ý chạm vào vết thương của hân khiến mặt nam nhân phía dưới thoáng nhăn nhó. - Hạo Nghiên, chàng tỉnh rồi sao? Ôi... thiếp không có ý,... chàng có sao không, để thiếp đi gọi Tiết ti. - Không... ta không sao... khoan đã nàng vừa gọi ta là gì? - Ta,... ta không biết, để ta đi gọi Tiết ti. - Khả Giai Đình chợt phát hiện ra đây là lần đầu tiên nàng gọi tên hân nên mặt không khỏi thẹn thùng quay đi tìm cách thoái lui. Nhưng khi vừa đứng dậy vật áo đã bị kéo lại, Giai Đình miễn cưỡng quay lại thắc mắc nhìn hân. Hạo Nghiên đầu dễ tha cho nàng dễ dàng như vậy. - Sau này, không cho phép nàng gọi ta là Hoàng thượng nữa, gọi ta là A Nghiên, ta thích nàng gọi như vậy hơn. Ta vẫn hơi mệt, nàng ở lại bên ta một chút nữa. - Quách Hạo Nghiên thấy Khả Giai Đình lúng túng lại gần thì tiện đà kéo nàng nằm bên cạnh, chưa bao giờ hân thấy hạnh phúc như ngày hôm nay, sóng gió cuối cùng cũng qua đi. Nữ nhân hân yêu đang nằm cạnh hân, còn có cả bảo bảo nữa, Khả Giai Đình sau này ra nhất định sẽ đối xử tốt với nàng. Hạo Nghiên tỉnh dưỡng được một tháng yên ổn thì quyết định khởi hành về kinh thành. Hân nghe tin báo Hoàng nãi nãi qua đời thì vô cùng đau lòng, quốc tang hân muốn tự tay mình chuẩn bị nên không thể trì hoãn được nữa. Hơn thế, hân tin chắc cái chết của Hoàng Nãi Nãi không giống tin tức mà Hàn Tuấn Kiệt công bố ra bên ngoài. Cái chết của mẫu thân, cái chết của Hoàng nãi nãi, hân chắc chắn sẽ đòi lại từ Hàn gia. Quách Hạo Nghiên quay trở lại điện Nghi Loan. Cảnh cũ nhưng người đã không còn khiến hân càng cảm thấy mất mát trống trải. - Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa? - Quách Hạo Nghiên trầm ngâm đưa thức ăn con chim trong lồng. Con chim này Hoàng thái thái rất yêu thích, bây giờ người cũng đã không còn nữa, hân phải thay người chăm sóc cho nó. Thái thái, là nhi thân chậm trễ khiến người phải chịu khổ rồi, người xem Đình nhi cuối cùng cũng mang thai rồi, ước nguyện của người cũng thành hiện thực rồi, người hãy sớm an nghỉ nhé. Tên thuộc hạ dường như khẽ khựng lại mấy giây, một khuôn mặt đang cúi thấp kính cẩn nhanh chóng ngẩng lên, nụ cười vẫn quý quýt như thường lệ. - Tất nhiên là chưa xong. - Hàn Tuấn Kiệt mỉm cười hạ mũ xuống, hân ta nghĩ hân có thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy sao. - Người... tại sao người lại ở đây. - Đến để lấy mạng của người. ... vừa dứt lời hân rút trong tay áo một con dao rồi lao nhanh về phía Quách Hạo Nghiên. Tuy nhiên, ngàn vạn lần hân cũng không ngờ tới thân ảnh nữ nhân ngang nhiên chặn lấy mũi dao của mình làm phá vỡ mọi sự chuẩn bị. Ngay chính Hạo Nghiên cũng không ngờ sự xuất hiện của nữ nhân nhỏ bé trong góc phòng đã bất chấp mà bảo vệ lấy hân. - Hự...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Ta Cũng Yêu Chàng Mà

Khả An Tĩnh nghe tin Hoàng thượng về thì phần khởi sai nô tì ghé qua, thời gian qua Liễu Ái làm chủ hậu cung nàng phải chịu bao nhiêu ủy khuất, bây giờ Hạo Nghiên về rồi nàng phải tận dụng cơ hội mới được. - Hoàng... hoàng thượng... - âm thanh nữ nhân hờn hờ như nhỏ dần lại khi tên Hàn Tuấn Kiệt xuất hiện phía sau Quách Hạo Nghiên, khoảnh khắc nàng trông thấy hân đâm lưỡi dao về phía trước nàng chẳng kịp suy nghĩ lao ra che chắn cho Hoàng thượng. Dao đâm vào ngực, máu tràn ra len lỏi trên nền đất, cả cơ thể nàng vô lực ngã xuống. Hạo Nghiên luống cuống đỡ lấy nữ nhân phía trước. Hàn Tuấn Kiệt tức giận rút mạnh dao ra nhưng hân chưa kịp hành động thì một mũi tên đã đâm xuyên qua cuống họng. Trước khi ngã xuống hân vẫn cố ngoảnh lại để xem người nào lại ra tay tàn độc với hân như vậy. Hàn Đồng Quân nhẹ nhàng đi lại gần, ánh mắt nhanh chóng đỏ lên, hân biết làm như vậy là đúng nhưng bản thân lại không ngừng run rẩy. Hàn Tuấn Kiệt, huynh hãy an nghỉ đi. Tay run run vuốt mắt ca ca lại, bên tai hân lại vang vang câu chuyện hồi nhỏ. - Đại ca, hay huynh để đệ xuống đi. - Đệ ngồi yên đi, nghịch ngợm linh tinh rồi cheo mắt cá chân, nếu không có ta xem đệ làm sao về nhà. - Sau này, đệ chắc chắn sẽ luôn ủng hộ huynh. - Quân tự nhất ngôn, từ mã nan truy... Quách Hạo Nghiên đau đớn nhìn nữ nhân trong lòng, Khả An Tĩnh, nàng sao lại xuất hiện ở đây, tại sao lại mạo hiểm như vậy. - Người đầu, mau đi gọi thái y. - Không, không kịp nữa... - An Tĩnh khó khăn nói với hân, đôi tay run rẩy cố kéo khuôn mặt hân lại. Trước kia hân chưa bao giờ thật tâm nhìn nàng, điều này nàng biết rất rõ. Nhưng chỉ giây phút này thôi, nàng mới biết mình khát khao biết bao nhiêu đôi mắt của hân. Không, là nàng khát khao tình yêu của hân. Trước kia là nàng lừa dối hân, dùng những mảnh khốc nhỏ nhặt để lấy được từ hân địa vị nhưng mà nàng mãi mãi không chịu thừa nhận rằng mình đã thua cuộc, thua thảm hại đến đáng thương. Khả An Tĩnh bỗng ho dữ dội, chiếc dao này vốn không chỉ đơn thuần, chắc chắn là mang kịch độc nên An Tĩnh mới đau đớn như vậy. Nàng gắng gượng mấp máy môi, nàng muốn nghe một câu trả lời từ hân, câu hỏi mà nàng đã muốn hỏi từ rất lâu rồi: “Hạo Nghiên, chàng... đã từng... yêu thiếp chưa?”

- Ta... ta... ta xin lỗi nàng. - Hạo Nghiên đau lòng nhìn nàng. Có trời biết hân trả lời câu này có bao nhiêu khó khăn, hân biết câu nói này có thể giết chết hi vọng của một con người nhưng hân vẫn không thể nói dối nàng. Khả An Tĩnh đau đớn nhắm mắt lại để nước mắt lăn dài trên má. Khởi đầu cho mối quan hệ của họ nàng là vật thể thân, bây giờ và sau này cũng vậy. Nhưng nàng không trách hân, chỉ ít nàng cũng có thể được nằm trong vòng tay của nam nhân mình yêu thương ở phút cuối cùng. - Hạo Nghiên, cảm... ơn chàng. - An Tĩnh chậm chậm nói, cánh tay còn đang giữ chặt tay áo hân cũng dần buông lỏng. Khả Giai Đình nghe tin Khả phi đã mất thì vội vàng đến Trung Hòa điện, vừa nhìn thấy khung cảnh âm ảm bên ngoài bước chân nàng khẽ chậm lại. Kết, tiếng cửa nặng nề mở ra. Quách Hạo Nghiên chưa kịp quay lại đã bị một vòng tay nữ nhân ôm chặt lấy. - A Nghiên, đừng một mình chịu đựng, thiếp ở đây rồi. - Ta luôn dặn không được yếu đuối trước nàng, vậy mà... - Hạo Nghiên đưa tay lau giọt nước mắt đang chờ trực trong hốc mắt. - Không sao, không sao, tất cả đã qua rồi... có thiếp ở đây rồi... Một tháng sau Ngự hoa viên - Nô tì tham kiến Hoàng hậu nương nương... - Tiết An Nhiên mỉm cười ranh mãnh hành lễ, nữ nhân này dạo gần đây càng ngày càng mập hơn thì phải, hân tiểu hoàng thượng rất mạnh khỏe. Khả Giai Đình đang nhồm nhoàm ăn bánh báo nghe tin có người ghé qua liền chỉnh lại y phục, Hạo Nghiên đáng ghét nhất quyết phong nàng làm Hoàng hậu nương nương, gì mà cho nàng thừa thối leo tường ra ngoài, gì mà để hân quản nàng cho dễ. - Tiết ti, đừng quá đa lễ. Bây giờ cũng là phu nhân của tướng quân rồi, đến bao giờ thì mới báo tin vui cho ta đây. - Khả Giai Đình biết An Nhiên đến cũng thoáng buông lỏng tâm trí, dù sao

nàng cũng cần phải giữ hình tượng đoan trang, dịu dàng trước mặt người ngoài còn Tiết ti, thôi cho qua. - Hừ, nữ nhân lâu cá, đạo này thế nào rồi, cơ thể có bất thường gì không? - Không có, muội và tiểu bảo vẫn khỏe, à hôm qua muội nhận được thư của Đồng nhi, Vi Thanh giờ cũng làm ăn tốt, muội ấy cùng Tư Trạm đang tính mở rộng kinh doanh ra kinh thành, sắp tới muội ấy muốn chúng ta ra khai trương đây.- Khả Giai Đình vui vẻ nhận lấy bát canh cá của nô tì đưa cho, tay cầm muống định đưa lên miệng nhưng trông thấy ti tì ngồi đó, giờ cũng tầm giờ ăn trưa liền kêu nô tì múc cho ti ấy thêm một bát nữa. - Tất nhiên phải đi rồi, Tước tướng quân cũng đang trên đường về kinh, hôm đó hai vợ chồng ta sẽ có mặt.- Tiết An Nhiên vui vẻ cầm tách trà hoa cúc lên uống, nàng đạo này ăn uống không ngon miệng như trước, uống chút trà này cảm thấy cơ thể khá hơn không ít. - Tước tướng quân... chắc... chắc... à mà còn tên hoa hoa công tử à muội quên là Hàn Đông Quân ti có tin tức gì của hắn chưa?- Giai Đình nhẹ nhàng nói, giọng điệu có chút buồn man mát. Nói gì thì nói thời gian qua nàng nợ hắn rất nhiều, từ sau vụ ám sát Hoàng thượng ở điện Nghi Loan, tên đó hoàn toàn biến mất, nghe đâu vào rừng ở ẩn, tránh xa chốn thị phi này. Hạo Nghiên nhiều lần kêu người gọi hắn về nhưng hắn ta nhất quyết một bước không đi, một li không rời. Thi thoảng nàng cũng thấy nhớ hắn, nhờ hắn mà nàng được ăn nhiều món ăn ngon, được thăm thú nhiều nơi, đã từng có khoảng thời gian thực sự rất vui vẻ nhưng nàng cũng không dám để biểu lộ ra ngoài nhiều. Còn không phải là tên Hoàng thượng ghen tuông đó sao, dù bây giờ nàng đã là người của hắn mà chỉ cần thấy nàng phân tâm nhìn nam nhân khác là máu nóng lại sôi sùng sục lên, thật không tin nam nhân tính khí như trẻ con đó lại khiến nàng phải chịu đựng chân lại... - Không có, mọi chuyện vẫn vậy. Muội kêu người lấy thêm canh cá sao? Mùi tanh quá... ta... ờ- Tiết ti nhìn thấy bát canh cá đẩy về phía mình thì bụng cồn lên khó chịu, mọi thức ăn sáng nay ăn nôn ra sạch. - Tiết ti, đâu có tanh, muội đã kêu người làm sạch cá rồi mà, lại thêm gừng nữa, khoan đã, ti đạo nàng nguyệt sự của ti thế nào? Biểu hiện như lúc muội thai nghén mấy tháng trước... - Khả Giai Đình nhìn chằm chằm nữ nhân bên cạnh, không lẽ lời nàng nói lại linh nghiệm như vậy. - Cũng chậm hơn hai tuần rồi, không lẽ... - ánh mắt An Nhiên bỗng lấp lánh. Tất cả điệu bộ đó đều được Giai Đình thu vào trong mắt, thật vui vì cuối cùng Tiết ti cũng có thể tìm được nam nhân thực sự yêu thương mình, cuối cùng mọi người đều tìm được bình yên của mình rồi. Trận mưa tuyết cuối cùng cũng qua đi, tuyết bên ngoài cũng tan dần tại thành những vũng nước loang lổ trên nền đất. Mùa đông năm nay thật dài, nhưng cuối cùng lạnh lẽo cũng đã qua đi, những tia nắng ấm áp lại xuất hiện, hoàng cung lại trở về trạng thái yên bình như cũ. Hạo Nghiên đắm chiều nhìn tấu chương trên bàn, công việc chất cao như núi, hắn quả thật rất mệt mỏi. Tên Đông Quân xấu xa, hắn xuống nước gọi hắn ta về mà cũng không về giúp hắn lo việc triều chính để hắn còn về chăm sóc Đình nhi và bảo bối. Leng keng... leng keng... Mồi bạc nhanh chóng cong lên thành nét cười, tay vươn ra nắm lấy eo của nữ nhân đằng sau. - Hừ, thật chẳng thú vị gì hết... - Khả Giai Đình quay mặt đưa bát chè đậu đỏ nóng lên bàn, hắn ta đạo gần đây bận việc triều chính nên cũng ít ghé thăm nàng, hầu như đến lúc nàng đã ngủ say, không phải cùng nữ nói nàng quả thật cũng không biết nên hôm nay quyết tâm xuống bếp nấu chè cho hắn ăn. - Ta tặng nàng lác chân cũng vì mục đích này mà. Oa, chè đậu sao, đúng lúc ta đang đói... Bảo bảo, xem ra mẩu thân với phụ thân con có tương liên nha.- Hạo Nghiên vui vẻ kéo Giai Đình vào trong lòng. Đình nhi của hắn đạo này có chút mập nhưng không sao, ôm rất ấm áp. - Chàng... đứng thật chỉ khéo mềm, ăn thêm chút, vẫn còn nhiều lắm- Khả Giai Đình mừng yêu rồi tự nhiên đưa khăn lên lau mồm cho tướng công. Hạo Nghiên tận hưởng cảm giác hạnh phúc, ăn chè bẻ vợ đúng là không còn gì bằng. - Hạo Nghiên, hôm nay thiếp chợt nhớ ra một chuyện muốn hỏi chàng. Quách Hạo Nghiên dứt cho nàng thìa chè rồi dịu dàng cười: - Nàng nói đi, hôm nay nàng muốn biết gì nào? Giai Đình vòng tay ôm lấy cổ hắn, bộ dạng đúng như không nói thật sẽ không được tha: - Hạo Nghiên à, chàng nói xem trước kia thiếp hóa trang xấu xí như vậy, lần gặp chàng cũng là một thân nam trang, sao chàng lại biết hai người là một, lại đều là thiếp. Hạo Nghiên khẽ híp mắt, nhìn bộ dạng chờ mong của nàng chắc hẳn lại mong mỏi hắn sẽ kể một câu chuyện tình lãng mạn. - Còn chẳng phải nữ nhân nào tẩm trộm ở Trung hòa điện hay sao? - Hạo Nghiên cười cười nhìn nàng. Nàng chẳng phải muốn nghe sự thật sao? Vậy ta kể cho nàng nghe toàn bộ. - Chàng... không lẽ,... chàng xem trộm ta tẩm... Ồ, đồ đại sắc lang, vô lại.- Giai Đình nóng mặt quay người đưa tay đấm nam nhân đằng sau, nàng phải trừng phạt hắn. - Ha ha,... thôi được rồi,... được rồi đừng giận nữa, nhưng công nhận thân hình nàng cũng rất đẹp nha, ta rất nhớ nó đây,... - Hạo Nghiên vuốt cằm, đôi mắt nhìn nàng bỗng tối thẫm lại. Khả Giai Đình nhìn điệu bộ của hắn mà then quá hóa giận, tay chân cũng linh hoạt hơn nhắm thẳng đến mục tiêu phía trước. Quách Hạo Nghiên vui vẻ cầm chặt tay nàng lại, mỗi chạm lấy mỗi nữ nhân trong lòng rồi bắt đầu tận hưởng. Nụ hôn say đắm cuốn hai người trầm luân cho đến khi Giai Đình cảm thấy khó thở vỗ nhẹ vào người hắn thì Hạo Nghiên mới buông ra, hắn sợ thêm chút nữa thì lại giờ thói còn đồ với nàng mất. - Đình nhi, trầm thật sự rất yêu nàng. - Ta, ta cũng yêu chàng mà... - Khả Giai Đình lí nhí đáp, mặt cũng cúi xuống thấp tránh ánh mắt nam nhân đối diện. - Hả, nàng nói gì cơ? Ta nghe không rõ. - Hừ, không nghe rõ kệ chàng... Ha ha, ha ha đừng cù nữa,... ta biết lỗi rồi đừng cù nữa,... Cả căn phòng tràn ngập tiếng cười, đồng đi xuân đến mang sức sống cho cảnh vật. Hoàng cung cũng được trang hoàng một màu sắc mới,... - Vy Đình San, cô không xuống nấu cơm đi à, đừng cậ ôm mà lười biếng, xuống đây ngay... - Lãng phu nhân tức giận từ tầng dưới gọi lên, đồ phụ nữ lười nhác, chỉ cần bà đi vắng là y như rằng, đúng là cô ta luôn có cách làm bà khó chịu. - Dạ, mẹ, con xuống ngay.- Vy Đình San hốt hoảng tắt ti vi rồi lật đật xuống giòng, hôm qua trời chuyển lạnh khiến cơ thể cô có chút khó chịu nhưng giờ cũng đỡ hơn nhiều rồi, chỉ ít ông trời cũng giúp cô có thể xem được tập cuối bộ phim này. Nếu như cô cũng là nữ chính thì tốt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trẫm Không Cho Xuất Cung!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.